

ΕΛ.Ε.Σ

ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ

ΕΙΣ ΤΟ

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

Μέ την Φιλόλογο Μοναχή Εύλογια Παναγιωτοπούλου

1ος ΚΥΚΛΟΣ ΜΑΘΗΜΑΤΩΝ

ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2021 – ΙΟΥΝΙΟΣ 2022

Τό σχέδιο τοῦ ἔξωφύλλου
εἶναι ἀπό τό βιβλίο ΘΕΣΗ
τῆς συγγραφέως Σοφίας Ἄντζακα

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΜΙΑ ΟΦΕΙΛΗ...

Ἡ βερά αὐτῆ μαθημάτων Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν, πού ἐκπονήθηκε γιά τὸ **ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ** τοῦ Δικτύου Ἑλληνισμοῦ, κατὰ τὸ διάστημα Νοέμβριος 2021 ἕως καὶ τὸν Ἰούνιο τοῦ 2022, ἀφιερώνεται στὴν Πνευματικὴ μου Λιδάβεκα **ΣΟΦΙΑ ΑΝΤΖΑΚΑ**, ἡ ὁποία, οὐβιαδτικά, εἶναι καὶ ὁ ἐμπνευστὴς τῶν μαθημάτων αὐτῶν.

Ὑπὸ τὴν φωτισμένη καθοδήγησή της, ἀπὸ τὸ καλοκαίρι τοῦ 1984 ἕως τὸ φθινόπωρο τοῦ 1985, δομήθηκε ὅ,τι ἀναρχο, χαῶδες καὶ ἀνώριμο στοιχεῖο ὑπῆρχε μέσα μου, καὶ ἀρχίβα νὰ ἀβκοῦμαι στὴν τέχνη τῆς ἀνθρωποποίησης, διὰ τῆς ἐβωτερικῆς καθάρσεως ἀπὸ τὰ πάθη καὶ τὰ ἐγωκεντρικὰ ἐλαττώματα.

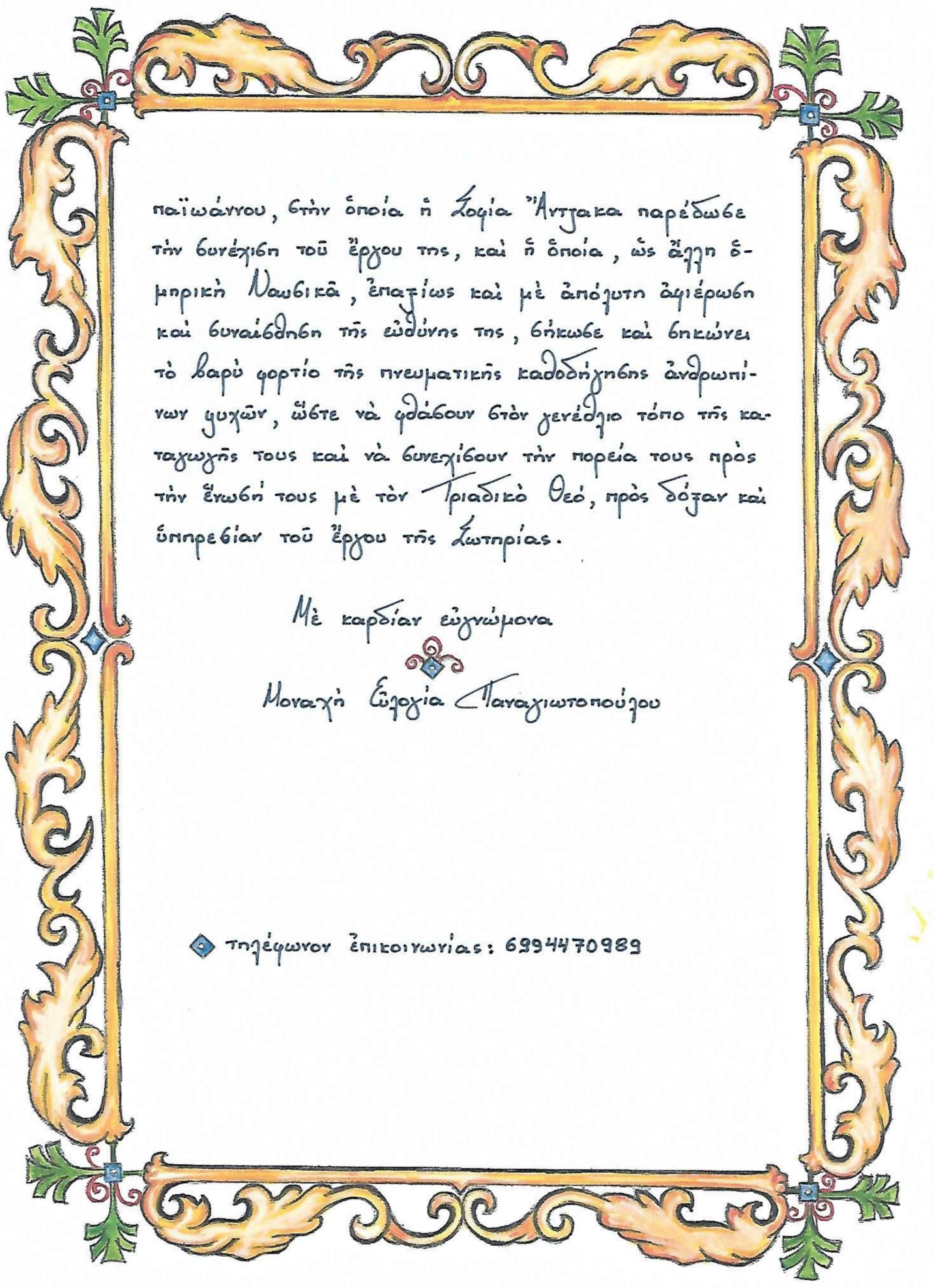
Τὸ ἐρευνητικὸ πνεῦμα της, ἡ πρωτογενὴς της βέγυη, ἡ μεγίστη της ἀγάπη, ἡ ἐμπνευσμένη κατανόηση - διαίκριση, καὶ τὸ πωτανό, παρηγόμενο ἐβωτερικὸ της - ἀποτέλεσμα τῆς προβωπικῆς της πορείας πρὸς τὴν ὄρεξήρωβη καὶ τὴν δέωβη, καθὼς καὶ τῆς προσριβμένης γιὰ τὸ ἔργο αὐτὸ φύβης της -, ἀνοίξαν καὶ τὰ δικὰ μου

μάτια βτόν θαυματό κόσμο του Θεού, βτήν αἴζη διά-
βταβη ζωῆς, τὴν πνευματικὴ, ποὺ φωτίζει καὶ νοηματοδοτεῖ
τὴν καθημερινότητα τῆς γήινης ζωῆς μας.

Ἡ Ζοφία Ἀντζακα βίωγε τὸν κόσμο ἀμεβα, ὡς
κραδαβμό. Ἐτεῖ καὶ τὶς γέζει, τὰ διάφορα κείμενα καὶ
τὰ ἔργα τέχνης. Ὡς ἐε τούτου, εἶχε ἀμεβη χεύβη τῆς ποι-
ότητας καὶ τοῦ βαθμοῦ ἀηθείας καὶ γηβιότητας ποὺ
αὐτὰ ἐκφράζουν.

Ἡ ἐπὶ γῆς πορεία της καὶ τὸ ἔργο της εἶναι κα-
τατεβειμένα βτὰ βυχγράμματα της, τὰ πρωτότυπα, κα-
θὼς καὶ βτὶς μεταγράβεις ἔργων βημαντικῶν ἐρευνητῶν
καὶ ἐπιβτημόνων. Τὸ ἔργο της ἀγορὰ βτήν διερεῦνη-
βη τῶν διαφόρων βτρωματιβμῶν τοῦ βύμπαντος καὶ τῆς
ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, μὲ βκοπὸ νὰ βυβεβητοποιόβει ὁ
ἀνθρωπος τὸ χρέος του τῆς ἀγομοίωβης ποὺ διευρύνει
τὴν βυβεβηβή του καὶ τὸν ὀδηγεῖ βτὴν βύνδεβή του μὲ
τὸν Θεὸ Δημιουργό, ὥβτε νὰ ὑπηρετῆβει βυβεβητὰ,
ὡς καθαρός φορέας, τὸ λῆχέδιο τῆς Θείας Οἰκογο-
μίας.

Τέλος, ἡ κινητήριος ὥββηβη καὶ ἡ ἰδέα χιὰ τὴν
ἐκπόνηβη καὶ ἐναρξη αὐτῶν τῶν μαβημάτων, ὀβείζε-
ται βτὴν πνευματικὴ ὀδηγὸ μου, ἱατρὸν Ναυβικαῖ Πα-

παϊωάννου, ἐτὴν ὁποία ἡ Λογία Ἄντζακα παρέδωκε
τὴν βυρέχιον τοῦ ἔργου τῆς, καὶ ἡ ὁποία, ὡς ἄγρη ὀ-
μηρικὴ Ναυτικῆ, ἐπαγίως καὶ μὲ ἀπόλυτη ἀφιέρωσιν
καὶ βυγαίωσιν τῆς εὐδύνης τῆς, βήκωβε καὶ βηκῶνει
τὸ βαρὺ φορτίο τῆς πνευματικῆς καθοδήγησιν ἀνθρωπι-
νων ψυχῶν, ὥστε νὰ φθάσῃν ἐτὸν γενέσθιο τόπο τῆς κα-
ταγωγῆς τους καὶ νὰ βυνεχίσῃν τὴν πορεία τους πρὸς
τὴν ἔνωσιν τους μὲ τὸν Τριαδικὸ Θεό, πρὸς δόξαν καὶ
ὑπηρεσίαν τοῦ ἔργου τῆς Λωτηρίας.

Μὲ καρδίαν εὐγνώμονα

Μοναχὴ Ἐυδοκία Παναγιωτοπούζου

◆ Τηλέφωνον ἐπικοινωνίας: 6994470989

ΕΝΑΡΚΤΗΡΙΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ

25^η Νοεμβρίου 2021

Ἁγίας Αἰκατερίνης

ἢ Μερκουρίου Μεγαλομάρτυρος

Χαίρετε ἀχαρητοὶ ἀγνωστοὶ φίλοι,
Χαίρετε ἐν κυρίῳ!

Εἶμαι ἡ μοναχὴ Ἐυροχία, καθηγήτρια φιλόλογος τὸ πᾶσαι ποτέ.
Συνταξιοδοτήθηκα πρόωρα, προκειμένου νὰ ὑπηρετήσω τὴν Παναγία μας
ὡς ἕνα Μοναστήρι τῆς ὄρεινῆς Ἰορτυνίας.

Ἐγκύβηκα ἀπὸ τὴν προοπτικὴ ἐνὸς ἐξελύσεως ἐρηθικοῦ
ἐχοργίου.

Ὦ, ἡ ἐξελύσεως!

Ἡ ἀποδέσμευση ἀπὸ τὶς ἐξαρτήσεις μας, τὰ πάθη μας, τὶς χα-
μερπεῖς ἐπιδιώξεις τοῦ ἐχωκευτριβμοῦ μας.

Ἡ ἐξελύσεως ἐπιχοργὴ τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, τῆς θυμωζήσεως, τῆς ἐ-
πιβτρογῆς καὶ τῆς ἐνωσεως μετὸν Θεὸ καὶ κύριο καὶ Δημιουργὸ μας.

Μποροῦμε νὰ βροῦμε ζαγατὴ τὴν γυχή μας;

Μποροῦμε νὰ κατακτήσωμε τὴν χαμένη ἐνόττητα;

Νὰ δίγουμε ζαμπερρὶ καὶ ὄμορφοι ζῶντας τὸ βάθος τῆς ἀν-
θρώπινης ὑπαρξεως καὶ τοῦ κόσμου;

Νὰ βροῦμε τὴν οὐβία καὶ τὸν ρόζο τῆς γυχῆς μας, νὰ θυδεθῶ-
με μετὶ τὶς ρίξες μας, νὰ παυτρέγουμε τοὺς θυρεμοὺς καὶ τὰ ὕψη τῆς ἐγ-
ρηθικῆς γυχῆς δὲ μία γωτεινή, ρωμαζέα ἐνόττητα;

Νὰ γύγουμε ἀπὸ τὴν θυραβμένη ἀρρώβια ἐνὸς κόσμου ποὺ δῆπε-
ται καὶ ὄζει, καὶ ποὺ μᾶς βαραίνει μερίδιο εὐδύνης ὡς αὐτῆ του τὴν ἐζα-
θζήσεως;

Τέτοια αὐδάνομαι τὴν ἀποβτορῆ ἐνὸς ἐξελύσεως ἐρηθικοῦ ἐχο-
ργίου. Γι' αὐτὸ καὶ προθυέρθηκα νὰ εὐθυηθῶ κάποιες ἐνόττητες δτὴν ἀρ-

χαία ἑλληνικὴ γλώσσα.

Ἡ γλώσσα ἐκφράζει τὴν ψυχὴ ἑνὸς λαοῦ, τὸν τρόπο πού ἀντιλαμβάνεται τὸν κόσμον, μεταβιβάζει τὶς ἀξίες καὶ τὸ ἦθος τῆς φυγῆς, τοῦ γένους.

Αὐτὸς εἶναι ὁ ρόλος πού τὴν χτύπησαν ὕπουλα, ὅπως χτύπησαν καὶ τὴν ἱστορία μας καὶ τὴν πίστη μας, καὶ τὴν οἰκογένεια, τὸ φυτώριο αὐτὸ τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς.

«Εἶναι καιρὸς νὰ ποῦμε τὰ ριζοτὰ μας ρόγια, γιατί αὔριο ἡ ψυχὴ μας κάνει παγιά», γέει ὁ ποιητής.

Ἔτσι ἀπλῶς δὲ ἴδεγα νὰ βῶς μιγῆσω διὰ πράγματα πού μοῦ ἀποκαλύφθηκαν καὶ μὲ δόνησαν καὶ πού ἀγαπήσα. Χωρὶς τὸ πνεῦμα τῆς ζύγνης, βτείρας ἐπιβτημοβύνης πού χαρακτηρίζει τὴν ἐποχὴ μας.

Ἦταν μία συμφωνία αὐτὴ μὲ τοὺς καθοὺς συντομῆτες τοῦ Ἑξωθερου Ἑλληνικοῦ Ἰχολογίου, τοὺς ὁποίους εὐχαριζῶ διὰ τὴν κατανόηση καὶ τὴν ὑπομονή τους.

Λαὶς ἔδωβα τὰ διαπιβτητήριά μου. Ἄν δὲν ὑπάρχει ἀντίρρηση, μπορούμε νὰ προχωρήσουμε εἰς τὸ θέμα μας.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ : Α' ΕΙΔΑΧΩΧΙΚΗ ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΕΥΟΤΗΤΑ

ΘΕΜΑ: Η ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΝΕΚΡΗ Η ΖΩΝΤΑΝΗ ΓΛΩΣΣΑ;

Τό 60% τών λέξεων τής Νέας Έλληνικής είναι λέξεις αναηοιώτες από τήν Ομηρική και Προομηρική εποχή.

Απόδειξις με επιλεκτική αναηορά παραδειημάτων :

4. Σήμερα χρησιμοποιούμε αυτόβιες, παρεηδαρμένες και έη βυνδέβει ποηό περιβόότερες από 5.000 ομηρικές λέξεις:

- Λέξεις αυτόβιες: αηήθεια, αρετή, ηελώ και θρηνώ, νεότης, πατρίς, πέλαηος, δίκαιος, έπηο, όρκος, βουηή, πόηεμος και αιχηή δόρατος.
- Λέξεις παρεηδαρμένες: (Έηουν τόβο παραηδαρεί, ώβτε δύβκοηα αναηω- ριηονται)

Αβδή = φωνή → έμεινα αναυδος ή απηύδηθα

Αρουρα - ηδών = ηη → αρουραίοι - όποηδόνιοι

Λώπη = ήμάτιο → ηποδύτεη

κυνώ = ηηώ, άοριβτος κύβα = έηίηηθα → προβκυνώ τό εικόνημα
 Άηηηικά τό ηηώ ηέηεται kiss, Γερμαηικά küssen

Λέηος = κρεββάτι → ή ηελώ

Οι Άηαιοί τό ηέηε ΛΕΤΤΟ, οι Γάηηοι ΛΙΤ, οι Φεπανοί ΛΕΗΟ

Θαμά = βυηά, έκεινος ποηό βυηάηει κάποι άποκαηέται θαμών

κορέω = βκοπιηώ, βαρώνω, φροντιηώ → νεωκόρος ποηό ύπάρηει πάντα βτούς ναός.

Δόρπον = γεῦμα ἢ δείπνο, ὅμως αὐτὸ δὲν μᾶς ἐμποδίζει νὰ γευθοῦμε κάποιον ἐπιδόρπιον [= γαχώβιμο, (γρούτο, γλυκὸ κ.τ.π.) ποὺ βερβίρεται μετὰ τὸ κύριο γεῦμα]

— Λέξεις ἐν βυθόβει:

Ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο ρῆμα ὀτρύνω τὸ νεοελληνικὸ παροτρύνω

Ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο ἐπίθετο πηρός - ἄ - ον τὸ νεοελληνικὸ ἀνάπηρος

2. Ὅπως οἱ βυθόβει λέξεις μας ἔχουν μέγα τους ὁμογένεια τὴν ἀρχαία ρίζα: Παραδείγματα:

Λειτουργία < γείτος + ἔργον. Λείτος ἢ γείτος (γᾶς, γείως). Ἀρχαῖον ἐπίθετο = δημόσιος

ἢ Λειτουργία εἶναι ἔργον τοῦ γαοῦ.

Λεωφορεῖον < γείως, γᾶς + φέρω. Μέγον μεταφορᾶς τοῦ γαοῦ.
Ὁ γείως τοῦ γείω: οὐβιαβτικὸν ποὺ βυθόβει κύρια
 τὴν ἀττικὴ διάλεκτο (ἀττικὸκίτο β' κίβειως).

Τηλέφωνον < τῆγε (= μακρία) + φωνή

3. Ἀρχαῖα βήματα γόγου γέννησαν μία καινούργια λέξη:

«ρέγων αἰβυρα» → ἔγιγε ρεγίη ρέγω = ποιῶ, πράττω
αἰβυρα = αἰδία

«παρὰ διν' ἄγος» ὁ / ἡ διν, δινός = ἄμμος → ἀκτὴ
 ἡ αἰγ, τῆς ἄγος = δόξαββα

Στὴν κέα, τὸ «παρὰ διν' ἄγος» τὸ γέγε «παραβιναγιά»

4. Ἀντιδάνεια. (ἡ ἀρχ. ἐλληνικὴ δάνεια ποιεῖ γέφυρας βέ ἀλλες γλώσσες. Οἱ γέφυρες αὐτές, ἀφοῦ προβαρμόβτηκαν φωνολογικὰ καὶ μορφολογικὰ στὸ σύστημα τῆς γέφυρας γλώσσας, ἐπιτρέφουν βυθίδες ἀλλοιωμένες στὴν γλώσσα ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ξεκίνησαν).

Καναπές : (γαλλ. canapé < γατ. canapé < κωτωπέιον
κωτωπέιον = αἰγυπτιακὴ κλίση ἢ ἀνάκλιτρον μὲ παραμετάβρατα
 (σκουτουπιέρες) γιὰ τοὺς κώτωπες (δ κώτω = τὸ κουτούπι)

Ζάντα < ἄντυζ, -ύχος (ἦ) = ἡ περιφέρεια παντὸς κυκλωτεροῦς

Ρόμπια < ρώπη (= ἱμάτιον)

5. Ἡ βασικὴ δομὴ τῆς ἐκγορᾶς τοῦ ἐλληνικοῦ γόχου παραμένει ἡ ἴδια.

6. Ἡ ἐλληνικὴ γλώσσα, μέσω τῆς λατινικῆς ποὺ εἶναι θυγατέρα τῆς, ἔχει δοιμοποιήσει ὅρες βχεδὸν τῆς εὐρωπαϊκῆς γλώσσας (ἢ ὅχι μόνον τῆς εὐρωπαϊκῆς).

(αγγλ. / γαλλ.) Europe < Εὐρώπη (= αὐτὴ ποὺ ἔχει εὐρεῖς ὄπας, μεγάλα μάτια)

ἡ ὤγ, τῆς ὠπός = μάτια, ὄγισ, πρόβωπον

(ἀπὸ τὸν μέλλοντα τοῦ ρ. ὄρῳ, ὄγομαι)

"... Our critical problems such as the numismatics plethora generate some agony and melancholy. This phenomenon is characteristic of our epoch... In parallel, a panethnic unhypercritical economic synergy and harmonization in a democratic climate is basic..."

Ἀπόσπασμα ἀπὸ ομιλία τοῦ Ξενοφάντα Ζολώτα στὸ Διεθνὲς Νομισματικὸ Ταμεῖο στὶς 26/9/1957. Ποιος, κατὰ τὴ γνώμη σας, ἦταν ὁ σκοπὸς τοῦ ομιλητῆ;

Ἡ ἑλληνικὴ γλώσσα εἶναι νοηματικὴ γλώσσα, δομεῖ καὶ βυκροτεῖ τὸν ἄνθρωπο. Εἶναι γορέας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Τὰ πάντα ἐπὶ τὴν ἑλληνίδα φωνὴ ἔχουν μία βηματία. Ἀπὸ τὰ γράμματα τοῦ ἀρχαίου, ἀπὸ τὴν πρῶτον γενεάν ἕως τῶν ἡμερῶν μέχρι τὴν ἴδιαν τὴν ἡμέραν.

Ἡ βηματία τοῦ ἀρχικοῦ γράμματος, τοῦ Α
Α Α ("Αἴφα)

Τὸ Α εἶναι ὁ πρῶτος καθαρός φθόγγος πού ἐκφέρεται μόνον ἀπὸ τὸ ἀνθρώπινο στόμα.

Τὸ Α εἶναι ὁ ἄνθρωπος. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ Α.

Ἡ γραμμικὴ Β: Α = ἄνθρωπος ~~α~~ (ἰδεόγραμμα) ~~α~~ → Α

(ἰδεόγραμμα = σύμβολο ἢ παράσταση πού ἀντιπροσωπεύει μία ἔγγραφον, ὅχι μία βηματία).

Α: Τὰ δύο βέλη πατοῦν βιασμένως, δυναμικὰ ἐπὶ τὴν γῆ, δείχνει ὅτι τὴν κατέχει. Ἡ γραμμὴ πού ἀλλοτε παρίστανε τὰ ἄνω ἄκρα τοῦ εἶναι ἰσορροπία, βηματιοδότηντας ἴσως μία ἀνοδικὴ πορεία, ὅπου ἀπὸ ἀπὸς χρηστικῶν τῶν χειρῶν γίνεται καλλιτέχνης.

Ἡ ὀριζτικὴ ὄψις ἀπεικόνισεν τοῦ ἵχου φθάσει ἐπὶ τὴν τελειότητα τῆς μὲ τὸ «αὐτοκρατορικό» βῆμα Α. Μία γραμμὴ ἀποκαθιστά ὀριοθετεῖ καὶ ξεκαθαρίζει τὴν ἰδιομορφίαν τοῦ ἄνθρωπου.

Ἀπὸ τὴν γραμμὴ καὶ κάτω, πρὸς τὸ ἔδαφος, κεῖται τὰ εὔτετα βῆμα χαρακτηριστικὰ τοῦ εἶδους: ἐπιβίωση — ἀναπαραγωγή.

Ἡ πρὸς τὸ ἄνω μέρος ὀρισμένη ποταμίδα (Δ) δηλώνει τὰ δυνατὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Α, πού ἀφοροῦν ἐπὶ τὴν ἄτομικότητα.

Ἡ ἁτομικότητα εἶναι μοναδική. Ἀνάγκη γοιπὸν νὰ δώβει βτὴν ὕπαρξή του, ὁ καθένας χωριβτὰ ἀπὸ τὸν ἄλλον ἕνα ὄνομα: ΑΥΤΟΣ καὶ ὄχι ὁ ΑΛΛΟΣ, πὸὺ κι ἐκεῖνος αὐτοαποκαλεῖται ΑΥΤΟΣ.

Γνώβτης τῆς μοναδικότητάς του, δίνει βτὸ βύμβολό του τὸν ἐγαρ- κτήριο ἀριθμὸ 1, τὴν μονάδα πὸὺ τὸν προβδιορίζει ... $A = 1$

Οἱ γέξεις, ὅπως καὶ τὰ ὀνόματα ἐπίβης, κάτι βημαίνου.

Γιὰ παράδειγμα, ἡ γέξη φωνή ἐτυμολογεῖται ἀπὸ τὸ φῶς + νοῦς: εἶναι αὐτὴ πὸὺ φωτίζει τὰ εὐριβκόμενα βτὸν νοῦ, μὲ τὴν ἐννοια ὅτι φέρομε βτὸ φῶς τὶς βκέψεις μας.

Τὸ κῦμα τῆς θάλαββας ἀπὸ τὸ ρ. κύω = κυοφορῶ, ἐχευμονῶ. Ἔτσι τὸ κῦμα εἶναι τὸ φούβκωμα τῆς θάλαββας.

Παλικάρι (μὲ 2 γάμδα καὶ ἦτα): νέος, ἀπὸ τὸ ρῆμα πάλλω, γόχω τῆς ὀρηπτικότητάς πὸὺ τὸν διακρίνει. Πάλλεται ὀρόκηρος ἀπὸ ζωηρότητα, βυρίγος καὶ νιάτα, ὅπως ἡ Πάλλας Ἀθηνᾶ.

Εἶναι μεχάρο γάδος ἡ βημερινὴ ὀροδογραγία ὡς παλικάρι (μὲ ἕνα γάμδα καὶ γῶτα). Παλικάρι δὲν βημαίνει τίποτα ἢ μᾶλλον βημαίνει τὸ ἀντίθετο: παλιν = ὀπίβω + κάρα = κεγαρή. Δηλαδὴ πὶβω τὸ κεγαρή, ὀπι- βδοχώρηβη!

Δήμητρα εἶναι ἡ μάνα γῆ, ἐκ τοῦ δᾶ, γᾶ, γῆ + μήτηρ

Γνώββα τέξεια ὡς πρὸς τὴν ἀπόβυτη βυμβωνία μετὰβὺ βημαίνουτος καὶ βημαυομένου.

Σημαινόν: Ἡ μορφή μὲ τὴν ὀποία δηλώνεται ἡ βημαβία μιᾶς γέξης.

Ἡ μορφή εἶτε ὡς διαδοχή φθόγγων βτὸν προγορικό γόχο (γιτέκα) εἶτε

ὡς διαδοχή γραμμάτων βτὸν γραπτό γόχο (γυταῖκα)

Σημαινόμενος: Ἡ βημαβία μιᾶς γέξης.

ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ ΨΕΥΔΟΣ

Ἡ κοινὴ κυκλοφοροῦσα ἀποψη εἶναι ὅτι τὸ δράμμα "Ἄλλα προέρχεται ἀπὸ τὸ "Ἄγεγ τῶν Φοινίκων πού βημαίνει βόδι. * Ἄγεγ - βόδι

Ἡ Πλούταρχος μὲ λεπτὴ ἐρωτυεῖα ἀγύγει γὰ διαφανεῖ πόσο ἀφεγῆς εἶναι ἡ ἀποψη αὐτῶν πού νομίζουσι ὅτι τὸ ἄλλα ἐτέθη πρῶτο, ἐπειδὴ οἱ Φοίνικες « ἄγεγ » ὀνομάζουσι τὸν βόυν (τὸ βόδι) πού θεωρεῖται ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀναγκαῖα.

Ἡ Ἡρόδοτος ὁμως ἀξιολοχεῖ διαφορετικὰ τὰ ἀναγκαῖα ἀπ' ὅτι οἱ Φοίνικες: « οἶκον μὲν πρῶτιβτα, γυναῖκα τε, βόυν τ' ἀροτῆρα ». (Δηλαδὴ ἡ οἰκογέγεια, τὸ βῆτι ἔχει πρωταρχικὴ βημαβία καὶ ἡ γυναῖκα κὶ ἔπειτα τὸ βόδι πού ὀρχῶνται).

Οἱ Φοίνικες ἀπὸ τὴν βυκεγορά τοῦ « ἀγγαῖνω (= ἀποετῶ, βγ. ἀγγή = κτήβη, περιουβία) + βούς », προβέδωβαν βτὸ ἄλλα τὴν ἐγγουα τοῦ βόδιου κ' τὸ εἶπαν « ἄγεγ ».

- Βιβλιογραφία:
- 1) Ἡ ἐν τῇ γέγει λόγος, Ἄγγελος Τυροπούγου - Εἰβταδίου ἐκδ. Γεωργιάδῃ
 - 2) Ἑλληνικὴ Ἀγωγὴ, Μαθήματα Ἀρχ. Ἑλληνικῆς Γλώββας, Α' κύβρος βπουδῶν, ἐκδ. Γεωργιάδῃ
 - 3) Λεξικὸ Νέας Ἑλληνικῆς Γλώββας, Γ. Μπαμηνιωτῃ
 - 4) Ἀρχαῖα Ἑλληνικὴ Γλώββα Α' Τυμναβίου (βχορικὸ ἐγχειρίδιο)

‘Ο Δαμιανός Στρουμπούλης, εἰς τὴν μελέτη του "ΓΕΝΝΗΣΙΣ ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΡΑΦΗΣ", παρατηρεῖ εὐστοχα:

«Ἀπὸ τὰ παιδικὰ μας χρόνια διδασκόμαστε ὅτι οἱ Ἕλληνες δανείσθηκαν τὴν γραφὴν τοὺς ἀπὸ τοὺς Φοίνικες. Ὡστε πρὶν ἀπὸ τοὺς Φοίνικες δὲν εἶχαν γραφὴν; Καὶ ἕνας λαὸς τόσο πρωτότυπος, τόσο ἐκφραστικός, τόσο εἰκονολάτρης, τόσο πολύμητις, πολυμήχανος, εἶναι δυνατὸν ν’ ἀποτύπωνε τὸν προφορικὸν τοῦ λόγου μὲ σχήματα δανεικὰ, ξένα πρὸς τὸν ψυχικὸν τοῦ κόσμου, ἐντελῶς ἀντίθετα μὲ ὅλες τὶς ἄλλες τὸν ἐκδηλώσεις, ἐντελῶς μηχανικὰ; Καὶ μάλιστα μὲ σχήματα παρμένα ἀπὸ ἕνα λαόν, πὸν μόνον γιὰ τὴν πρωτοτυπίαν του δὲν φημίσθηκε ποτέ; Ἄς τὸ πῶ ἀπὸ τώρα: Πιστεύω ἀπόλυτα ὅτι ἡ ἑλληνικὴ γραφὴ εἶναι δημιούργημα τῶν ἰδίων τῶν Ἑλλήνων. Δὲν εἶναι δάνειο. Ἴσως αὐτὸ ἔρχεται σὲ ἀντίθεσι μὲ τὶς παραδοχὰς ἀρχαίων αἰώνων. Ὅμως τὰ ὅσα ἤρθαν στὸ φῶς τὰ τελευταῖα πενήντα χρόνια, μὲ κεντρίζουν νὰ προχωρήσω στὴν ἀναθεώρησι τῶν παλαιότερων ἀντιλήψεων. Ἡ γραφὴ εἶναι ἑκφρασις τοῦ ἐσωτερικοῦ κόσμου. Τὰ γράμματα εἶναι ὁ γραφικὸς χαρακτήρας τοῦ κάθε λαοῦ. Κρατᾶνε μέσα τοὺς ὅλα τὰ ψυχοπνευματικὰ του χαρακτηριστικὰ, ὅπως ἐκδηλώθηκαν στὶς διάφορες δραστηριότητες τοῦ βίου του. Οἱ Φοίνικες δὲν ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν καμμιὰ πρωτοτυπία, οὔτε ἀνέπτυξαν δικόν τους πολιτισμό. Οἱ Φοίνικες (βλ. σχετικὸ κεφάλαιον W. DURANT) "δὲν ἦσαν οἱ ἐφευρέται τοῦ ἀλφαβήτου, τὸ κυκλοφόρησαν μόνον ἀπὸ τόπον σὲ τόπον. Τὸ ἐπῆραν ἀπὸ τοὺς Κρητες καὶ τὸ μετέφεραν στὴν Τύρον, στὴν Σιδῶνα, τὴν Βύβλον καὶ ἄλλες πόλεις τῆς Μεσογείου. Ὑπῆρξαν οἱ γυρολόγοι καὶ ὄχι οἱ ἐφευρέται τοῦ ἀλφαβήτου". Ἐπὶ πλέον: χάσμα μέγα ὑπάρχει ἀνάμεσα σ’ ἕνα "ἀλφάβητον" χωρὶς φωνήεντα καὶ σ’ ἕνα ἀλφάβητον μὲ φωνήεντα. Ἀπόδειξις ὅτι ὅλος ὁ κόσμος ἐπῆρε τὸ ἀλφάβητον ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας πὸν εἶχαν φωνήεντα καὶ ὄχι ἀπὸ τοὺς Σημίτες, πὸν δὲν εἶχαν. Οἱ λοιπὲς ποικιλίαι καὶ τροποποιήσεις τοῦ ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου εἶναι ἄσχετες καὶ ἀνεξάρτητες ἀπὸ τὸ σημιτικὸ ἀλφάβητον.»

*

“Ἄτοπον γὰρ τὸν θεμέλιον τῆς Ἑλληνικῆς διαλέκτου, βαρβάρων εὐρήματα λέγειν”. 138

☆☆☆

“Ἡ Κνωσσὸς ὑπῆρξε κοσμικὴ μὲ τὸ ἀληθινὸ νόημα τῆς λέξεως. Ὁ πολιτισμὸς ποὺ ἀντιπροσωπεύει διαλύθηκε 1500 χρόνια πρὶν ἔλθῃ στὴ γῆ ὁ Σωτήρας, ἀφοῦ κληροδότησε σὲ ὀλόκληρον τὸν Δυτικὸν κόσμον τὴν πιὸ μεγαλόπρεπὴ κληρονομίαν ποὺ γνώρισε ὡς τώρα ὁ ἄνθρωπος: ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ. (Χένρυ Μίλλερ "Ὁ Κολοσσὸς τοῦ Μαρουσιοῦ" Ἐκδ. ΠΛΕΙΑΣ.)

«ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ΕΠΕΝΘΗΣΑΝ ΚΑΙ ΕΦΗΡΜΟΣΑΝ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΕΔΩΡΙΣΑΝ ΔΕ ΑΥΤΟ ΕΙΣ ΑΠΑΣΑΝ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ, ΩΣ ΚΟΙΝΟΝ ΚΤΗΜΑ ΑΥΤΗΣ»
Ἀπόστολος Ἀρβανιτόπουλος, Ἀρχαιολόγος-Ἀκαδημαϊκός

ΟΙ ΦΟΙΝΙΚΕΣ ΔΕΝ ΑΝΕΠΤΥΞΑΝ ΔΙΚΟ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟ

Άκόμα και η ονομασία του γαού των Φοινίκων είναι ελληνική.

Φοῖνιξ = χρώμα φοινικοῦν, βαθύ κόκκινο ή πορφυροῦν.

Διότι η ἑρέβη και η παλαιότατη χρήση του χρώματος ἀπεδίδετο βτούς Φοίνικες.

Ἡ Φοῖνιξ δὲ βήμαινε ἀρχικά « μὴ γέυκος, ἔχρωμος, βκουρόχρωμος, μεγαμῶς ».

Οἱ ἴδιοι αὐτοαποκαλοῦνται Χανααῖοι. (Γ. Μπαμπινιώτης)

Τὸ ἀγράφτο τους ἦταν ἕνα βυζωνοχραγικό-βυζαβοχραγικό ἀγράφτο. Περιλάμβανε 21 βυζαβογράμματα, καθένα ἀπὸ τὰ ὅποια ἀντιβτοιχοῦβε βὲ κάποιες βυζαβές.

Π.χ. τὸ τ = τα, τε, το, τι

ἢ τὸ κ-κάπα μποροῦβε γὰ διαβαβτεῖ ὡς κα, κε, κο, κι

Παράδειγμα: Ἡ λέξη "μαθητής", εἰάν ὑπῆρχε βτὸ φοινικικό βύβτημα, δὲ γραφόταν « μ. θ. τ. σ », δὲ μποροῦβε δηλ. κάποιος ποῦ δὲν καταβαβίει κατὰ τὰ βυζαβογράμματα γὰ διαβαβίει « μαθητές » ἢ « μαθητάς » ἢ « μαθητός » (= αὐτὸς ποῦ μπορεῖ γὰ μαδευτεῖ).

Ἡ ΔΑΜΣ βημάνει Διδυκαῖος

ΔΒΑ Δαβίδ κ.ο.κ.

Ἀντιθέτως, οἱ "Ἕλληνες" εἶχαν γωνήεντα.

“Ο”ΦΩΝΗΤΙΣΜΟΣ” αποτελεί χαρακτηριστικό γνώρισμα της ελληνικής
 δλώβας και οφείλεται: α) εις τὸ ἥπιον κλίμα τοῦ ἑλλαδικοῦ γώρου,
 β) εις τὴν πρῶτη ἀπελευθέρωσιν τοῦ πνεύματος.

α) Ἡ αἰθέτικὴ ἐπίδρασις τοῦ ἑλληνικοῦ φωτεινοῦ οὐρανοῦ, τῆς ἡλιακῆς δραστηριότητος,
 τῆς ποικιλίας τοῦ γοβικοῦ περιγύρου, βουρά, γαγκάδια καὶ κάμποι, ποτάμια καὶ
 ρυάκια, δάσκησες καὶ ἀκροχιάγια, τὸ ἥπιον μέγα δ’ ὄχις τὶς ἐναλλαχῶς κλίμα,
 διαμόρφωσε τὴν ἥπια, εὐκαμπτη, μελωδική, γεμάτη φωνήεντα καὶ ποικιλία ἐκ-
 φράσεων ἑλληνικὴ δλώβα. Ζωηρή, ἡχηρή, ποικιλοτονωμένη, ἀτάλαγη. Ἀντιθε-
 τα, ὄδο ἀνεβαίνουμε πρὸς τὰ βόρεια, ἢ ἀρδρωσὴ βαραίνει. Τίγεται ὑπόκωψη,
 βεληρή, δορυβώδης. Ἡ γόβη γύρω δὲν εἶναι γηϊκὴ. Πρέπει γὰρ παλαιεῖς ποιοῦ
 γὰ γὰ τὴν δαμάβεις. Ἀπαιτεῖται βόχος καὶ προβάδεια. Τὰ τοιοῦτά γα-
 ρακτηριστικὰ τοῦ γόχου καταγαχώνονται ἀπὸ τὰ βύμφωτα. Μέγα βτὸ παχερὸ
 βεπικὸ τὸ ἐνδτικτο, ἀπαχορεύονται καὶ τὴν παραμικρὴ ἀπώγεια θερμότητος,
 ὑπαχορεύει: γιχώτερο ἀνοιγμα βτὴν βτοματικὴ κοιλότητα — γιχώτερα φωνήεντα,
 περιββότερα βύμφωτα. Εἶναι οἱ γεχόμενε “δλώβες τοῦ κλειστοῦ βτόματος”.

Ἐνα βύντομο παράδειγμα, ἢ ἑλληνικὴ γέση ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ (= τὸ γουτρό).
 Δαυεῖζονται τὴν γέση οἱ λατίνοι καὶ τὴν προγέρουν ΒΑΛΝΕΥΜ. Ἄς παρακοζουθῆ-
 βουμε τὶς μεταμορφώβεις τος: Ἰταλικὰ ΒΑΓΝΟ, Ἰβανικὰ ΒΑÑΟ, Γαλλικὰ ΒΑΙΝ,
 Γερμανικὰ ΒΑD καὶ Ἀγγλικὰ ΒΑΤΗ.

β) Ἡ ἀπελευθέρωσιν τοῦ πνεύματος ἐπέτρεψε τὴν ἐκφρασὴ τῶν βυγαβδημάτων.

γ·γ· αἰάτω βημαίνει ὀρηγῶ κραυγάζοντας αἰ... αἰ...

ἰύτω, ὀρηγῶ ἐκγέροντας ἰύ...

οἰμώτω, κλαιῶ φωνάζοντας οἰ-μοι (= οἰ... εἰς ἐμέ)

βαύτω βημαίνει κλαιῶ φωνάζοντας βαῦ, βαῦ...

ἀχνυμαι βημαίνει αἰβδάνομαι ὀρηγῶ... “ἀχ”... κ.ο.κ.

Τὸ ἀλφάβητό μας δὲν εἶναι "εἰσαγωγῆς", δὲν εἶναι "ΦΟΙΝΙΚΙΚΟΝ".
Τὸ "φοινικικὸν ψεῦδος" κατέρρευσε.

Τὸ γαλλικὸ Περιοδικὸ "L' EXPRESS INTERNATIONAL" τ. 2611, 19/8/2001 περιέχει ἐκτενῆ ἀναφορὰ
στὸν Ἑλληνικὸ Πολιτισμὸ καὶ στὸ πόσα τοῦ ὀφείλει ἡ σημερινὴ Δύσις. Πρῶτη ὀφειλὴ κατὰ τὴν ἀξιολό-
γησι, τὸ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ.

Στὸ ἐξώφυλλό-του, γράφει:

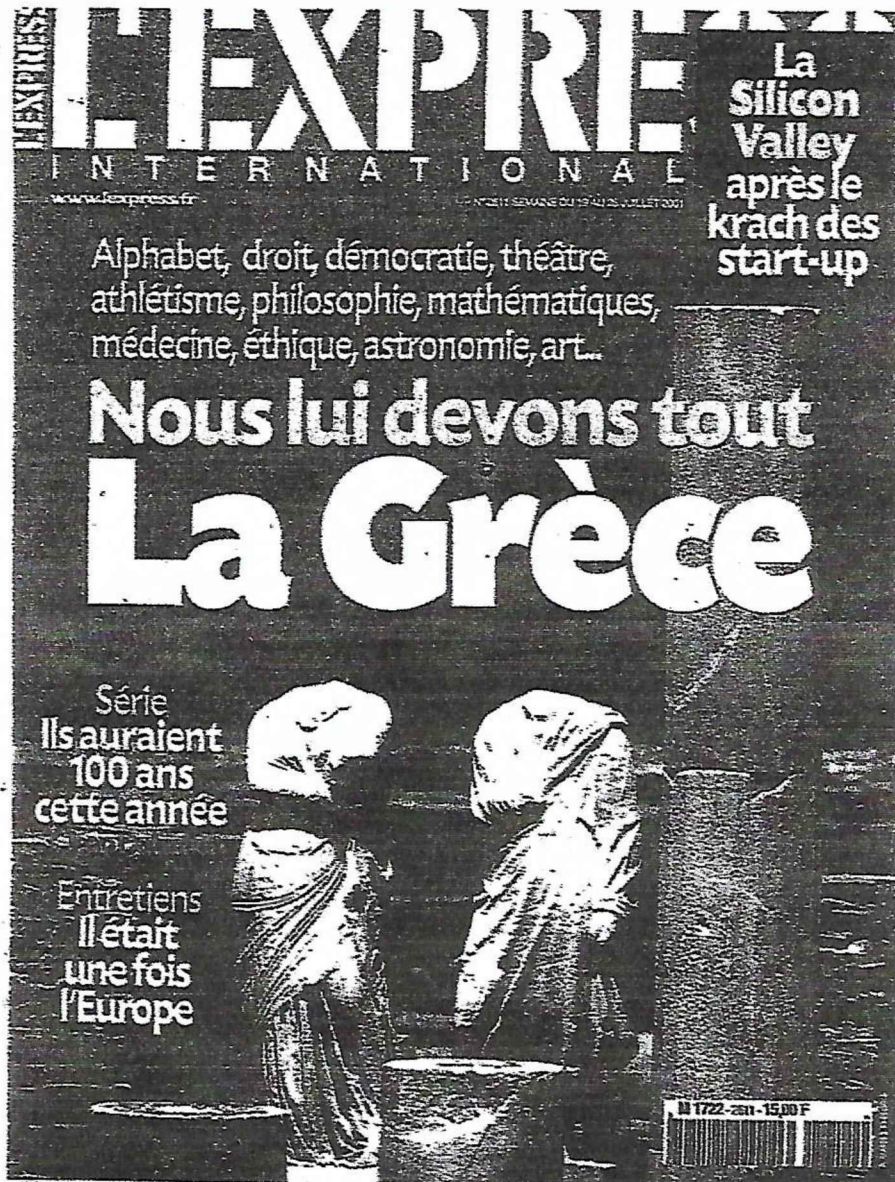
«**Η ΕΛΛΑΣ**

Τῆς ὀφείλουμε τὰ πάντα

Ἄλφάβητον, δίκαιον, δημοκρατία, θέατρον,

ἀθλητισμὸν, φιλοσοφία, μαθηματικά,

ιατρικὴ, ἠθικὴ, ἀστρονομία, τέχνη...»

Ἐν κατακλειδί:

- Δὲν χρησιμοποιοῦμε "φοινικικὸ" ἀλφάβητον.
- Τὸ ΑΛΦΑΒΗΤΟΝ ὑπῆρξε "Ἑλλήνων ἐξεύρημα".
- Δὲν ὀμιλοῦμε "σανακριτικά".
- Δὲν εἰμεθα "ἰνδοευρωπαϊκῆς" καταγωγῆς...

ΕΛ.Ε.Σ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

Αὐτόχθονες ἐσμέν

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ: Α' εμβαλωχική διδακτική εγότητα

Λυμηπρωματικά βτοχέα: Περί Αύτοχθονίας τών Έλληνων

ΕΛ.Ε.Σ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΘΝΙΚΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

ΑΥΤΟΧΘΟΝΕΣ ΕΣΜΕΝ

Δύο είναι οι επικρατήβαες ονομαβίες βήμερα, μεταξύ όρων τών αληων ονομαβιών τών ελλητικών γύων: "Γραικοί" και "Έλληνες".

Γραικός: προκατακυβριαός ήρωας, γιός του Θεββαρού και διδέχχος του Πελαβού. "Ηκμαβε πρό του κατακυβμού του Λευκαρίωτα.

Έτυμοροχείται εκ του γραιός, βυνηρημένος τύπος του γεραιός (εκ του γη + ρέω, γη + έρα).

Ο Βιργίλιος βτήν Αϊνειάδα τους "Έλληνες" τους ονομάζει "GRAII", δηλαδὴ οι Γραιοί, οι παραιοί. GRAIUS HOMO = "Έλλην ανήρ.

Η Έλλαδα έκαχίτο και Γραικία (γραια = γαία, γη).

Γραιός → Γραικός → Γραικός, έέχει τὴν βημαβία του παραιοῦ, αὐτόχθονος.

Ο Κωνβταντίνος Οικονόμος ο εξ Οικονόμων (Περί τῆς Γυνβίας Προγορῶν τῆς Έη. γηώββης τ. Β' βελ. 335) γράγει: "Γραικός είναι ανδρωπος τὸ μὲν βῶμα βτερρός, κραταιός, τὸ δὲ γένος γεραιός, ἥτοι παραιοός, αρχαίχοτος, πρεββυχεγῆς και γεράβμιος... τὸ δὲ "Έλλην εκ του έρα, ἥγιος, βέγα, βέγας, ἅπαντα βημαίνοντα τὸ ταχυκίνητον και πογυέγικτον γῶς".

Ο Αριβτοτέλης βτὰ Μετεωρογοχικά (ε352) βμιγεί για τὴν Δωδώνη τῆς Ἡπειρου, όπου "ῶκουν οι αέγγοί και οι καρούμενοι τότε Γραικοί, γῶν δὲ "Έλληνες".

Τὸ δὲ Πάριον Μάρμαρον ἀναφέρει: "Ἐλληνες ὠνομάθησαν, τὸ πρότερον Τρακοὶ καλούμενοι".

Ἐλλην: ὁ υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, ἐξ οὗ ἡ μετωνομασία τῶν Πελασγῶν καὶ τῶν Τρακῶν εἰς Ἐλληνας.

Ἐλλάς: ἡ ἐκ τοῦ Ἐλληνος μετωνομασθεῖσα χώρα, "πρότερον Πελασγία καλούμενη". (Ἡρόδ. Β' 56)

Ἑτυμολογικὲς ἐκδοχαί:

α) Ἐλλάς, ἡ φωτεινὴ ("βεγ-") καθέδρα ("ἐλλά"). βεγ → ἐγ → (Ἐλλοί ἢ Ἐλλοί, οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Λωδώνης).

β) Ἐλλάς, ὁ φωτεινὸς ("βεγ") γῆδος ("γᾶς").

Ἰστὸς βτίχους τῶν δημοτικῶν μας τραχοῦδιῶν: «Ἰταδίητε ἀνδρεία βάν Ἐλληνες, καὶ βὰ Τρακοὶ βταδίητε» (τοῦ Διάκου), ὅπως καὶ τὸ παβίγνωστο «Ἐὼ Τρακὸς γεννίθηκα Τρακὸς θὰ γὰ πεδαίνω».

Ἡ ὀνομασία Ἐλλην ἐπεκτάθηκε καὶ διαδόθηκε μετὰ τὸν τρίτον, ἐπὶ Δευκαλίωνος, κατακλυσμὸν.

Ὁ Δευκαλίων καὶ ἡ Πύρρα ἔβπειραν ἐκ γένου τὸ ἀνθρώπινο γένος, κατ' ἐπιτομή τοῦ Διὸς, χρησιμοποιοῦντας πέτρες τῆς ὁποῖας ἔριχναν γύρω τους. Ὅβες πέτρες ἔριχνε ὁ Δευκαλίων γίνονται ἄνδρες καὶ ὄβες ἡ Πύρρα, γυναῖκες. Ὀνομάσθησαν γαοὶ ἐκ τοῦ γαίας = γῆδος.

Ἰτίς ὡδέσ του ὁ Πίνδαρος ἐκφάει τὴν ἀερόνητη πεποίθησιν τῶν Ἐλλήνων ὅτι ὑπῆρξαν αὐτόχθονες:

Ἀπόδοσις: 4

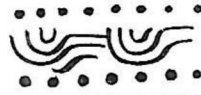
..ὁ Δευκαλίωνας καὶ ἡ Πύρρα, ἀπ' τὸν Παρνασσὸν σάν ἦρθαν,
στῆσαν κεῖ τὸ σπιτικὸν τους, καὶ χωρὶς ν' ἀγκαλιαστοῦνε
πέτρινο γεννῆσαν πλῆθος
καὶ οἱ λαοὶ ἐδώθε πῆραν τ' ὄνομά τους ἀπὸ τούτους.
...λένε πὼς τὴ μαύρη γῆς, τὰ νερὰ ἀποσκεπάσαν
ὅμως μὲ τοῦ Διὸς βοήθεια ξαφνικὰ ἀναρροφηχτήκαν.

Στοὺς τοτεσινούς ἀνθρώπους ἔχουν ρίζα οἱ δικοί σας.
Τὶς χαλκὲς κρατοῦν ἀσπίδες τοῦ Ἰαπετοῦ οἱ κόρες
καὶ οἱ γιοί, τὰ παλληκάρια τοῦ τρανοῦ ἀρχαίου Κρόνου,
ὄλοι πρόγονοι δικοί σας,
ντόπιοι βασιλιάδες τοῦτοι, σὴν πανάραχαια τὴ γῆ σας...

Ἐγχώριοι βασιλῆες αἰεῖ...

(Ὀλυμπιον. IX)

Ἐναφοραὶ εἰς τὸ "αὐτόχθον" τῶν Ἑλλήνων ὑπάρχουν διάσπαρτες εἰς τὰ ἔργα τῶν ἀρχαίων, ἀλλὰ καὶ τῶν βυζαντινῶν, συγγραφέων. (Ἑλλάνικος, Ἀρποκρατίων, Ἀπολλώνιος σοφιστής, Ἡρόδοτος, Θουκυδίδης, Ξενοφῶν, Αἰσχύλος, Σοφοκλῆς, Εὐριπίδης, Ἀριστοφάνης, Διονύσιος Ἀλικαρνασσεύς, Διόδωρος Σικελιώτης, Ἰσοκράτης, Αἴλιος Ἀριστείδης, Λυσίας, Χειμέριος Σοφιστής, Ἡσύχιος, Νικηφόρος Γρηγοράς, Φώτιος Θεολόγος κ.ἄ. -Βλ. Θησαυρὸν Ἑλλην. Γλώσσης, T.L.G., Ἴβυκος, τῆς Μαρ. Μ. Ντόναλντ τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Καλλιφορνίας-).

Οἱ περιβόητοι ἑλληνικοὶ μῦθοι ἐμπεριέχουν τὴν ἔννοια τῆς αὐτοχθονίας, διότι «ὑπόχθιν εἶχον οἱ παλαιοὶ ὡς ἐκ δρυῶν καὶ πετρῶν τῶν ἀνθρώπων γε-
χοτότων». (Ἡσύχιος)

Ἡ αὐτὴ ἀλληγορία ἐνυπάρχει καὶ εἰς τὸ Ἡβιόδειον «γένος ἐκ μελιῶν» (μελία = εἶδος δένδρου, ὁ γράζος). Εἰς τοὺς «βπαρτοῦς» τῆς Θήβας («βπαρτοί τε καὶ αὐτόχθονες»), στοὺς ἐκ Μυρμῆκων Μυρμιδόνας, ὅταν ὁ Αἰακὸς γῆτηθε ἀπὸ τὸν Δία οἰκήτορες διὰ τὴν γῆδα Αἰχίνα, ἀλλὰ καὶ βεῖ διάγορα κύρια βνόματα ὅπως:

Ἐρεχθεὶς ἢ Ἐριχθόνιος, ὁ ἐκ γῆς ἀναγευὶς βασιγεὺς τῆς Ἀθήνας.

(ἔτυμ. ἐρι = γῆαν + χθών = γῆ / ἐρι: πρόθημα ποὺ ἐπιτείνει τὴν βημαθία τῆς πα-
ράγωγος γέσης π.χ. ἐρι + τιμή = ἐρίτιμος δηλ. πορύτιμος).

Τὸν ἀνέδραμε ἢ Ἀθηνᾶ, τοῦ Διὸς ἢ θυγατέρα, κ' τὸν ἔτεκε ἢ γείδωρος ἄ-
ρουρα, γράφει ὁ Ὅμηρος ἐπὶ τὴν Ἠλιάδα (Β 546).

Κέκροϋ, ὁ πρῶτος βασιγεὺς τῆς Ἀττικῆς. Γιὸς τῆς Μητέρας Γῆς καὶ τοῦ
Θύρατοῦ, ἀπὸ τὴν μέβη καὶ πᾶν ἀνθρώπος, καὶ κάτω δράκος = γίδι.

(ἔτυμ. καρπός + ὄγ, καρπὸς τῆς γῆς / ἢ ὄγ, τῆς ὀπός = ὄγθαγμός, πρόβω-
πον, ὄγισ)

ΠΑΡΕΝΘΕΤΗ ΣΕΛΙΔΑ (μετά την βερίδα 3)

Ο συμβολισμός της αυτοχθονίας του κέρροπα ως μίβου ανθρώπου κ' μίβου γιδιού

Στον βχαικό μύθο φαίνεται πως οι Αρχαίοι Έλληνες έχουν συλλάβει την ούβια και τον ρόλο του ανθρώπου ως διαμεμβρολητού ούρατου και γῆς.

Τὰ πόδια του πατοῦν βταδερὰ βτήν γῆ → τὸ γῆινο, βιολογικὸ μέρος τοῦ ἀνθρώπου.

Ἔσο τὸ ὑπόλοιπο βῶμα ὑγώνεται πρὸς τὸν οὐρατὸ → πνευματικὸ μέρος.

Ἀνθρώπος ἐκ τοῦ ἀνω ὀρώβκω = ὑγώνομαι πρὸς τὰ ἔπάνω

Δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι βτὸν ἀνθρώπο ἢ βπονδυλικὴ βτήρη εἶναι κατακόρυγη, ἐνῶ βτὰ ἀῖμα γῶα ἢ βπονδυλικὴ βτήρη εἶναι ὀριζόντια καὶ παράλληλη πρὸς τὴν γῆ, διότι ἔχουν μόνο βιολογικὴ ὑπόβταβη.

Ἀξίζει γὰ βυκρινεῖ κατεῖς τὴν ἀτήρηση τῶν Ἑλλήνων γιὰ τὸν ἀνθρώπο, τὴν διττή του γύβη καὶ τὴν τάβη του πρὸς τὸν οὐρατὸ, πρὸς τὴν βέωβη βηραδῆ, μὲ τὴν ἀντίβτοιχη τῶν λατίγων, ὅπου ἢ γέβη homo (= ἀνθρώπος), παραπέμπει βτὸ χῶμα.

Ὁ ἀνθρώπος ἔχει ὡς ἔρχο καὶ βροπὸ γὰ ἐπιτεγέβει ἔχαν ἱερὸ γάμο, γὰ παντρέβει βηραδῆ τὴν ὀριζόντια μὲ τὴν κατακόρυφη διάβταβη. Τοιοβτοτρόβως ἐμφανίβεται εἶνας βταυρός, τὸ ἀρχέβχο αὐτὸ βῦμβολο, ποὺ βυαντᾶται βὲ ὄβους τοὺς γρούς, ἀκόμα καὶ βτούς πιὸ πρωτόβχοους.

Ὁ ἀρχαῖος ἐβηητικὸς βταυρὸς εἶναι ἱβοβκεβῆς. Ὁ Χριβτιανικὸς ἔχει μεβγαβύτερη ἐκταβη πρὸς τὰ καίτω, βτὸ κατακόρυφο βκέβος του (τὸν πνευματικὸ δρόμο πρὸς τὸν Θεὸ).

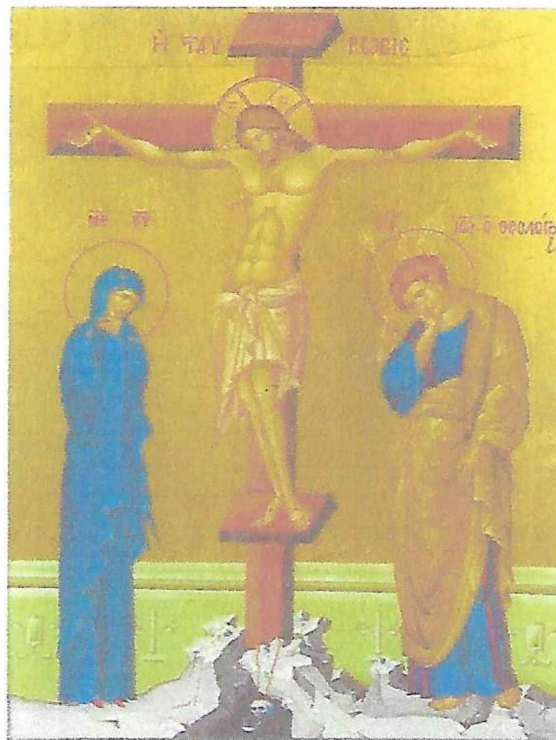
Δὲν εἶναι τυχαῖο τὸ ὅτι ὁ Χριβτὸς πέβθαγε ἔπάνω βτὸν βταυρὸ.

Στα ρωμαϊκά χρόνια, ὁ βραχίονας ἦταν σύμβολο τιμωρίας, γτροπῆς καὶ κατάρ-
 ρας. Σταύρωνται τοὺς ἐκκληματίες, γιὰ νὰ πεδαίουν μέγα βῆ γρικτοὺς πόγους.
 Βεβαίως, τὸ γεγονός αὐτὸ γατερώνει τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸ ἀνθρώ-
 πινο γένος, τὴν θυσία Του καὶ τὴν ἔκτρα ταπεινώσή Του, χαρακτηριστικὰ τὰ
 ὅποια ὁφείλει νὰ ἀποκτήσει κάθε ἀληθινὸς χριστιανός.

Ἄλλα καὶ τὸ ἴδιο τὸ σύμβολο τοῦ βραχίονος δηλώνει τὸν δρόμο πού ἔχει
 νὰ διαλύσει ὁ ἄνθρωπος προκειμένου νὰ ἐκμηδώσει τὴν γύβη του.

Τὸ ὀριζόντιο γύβη εἶναι ἡ πορεία μας ἐπὶ τῆς γῆς, τὴν ὅποια πρέπει νὰ
 πνευματοποιήσουμε, νὰ τὴν ἀελεύσουμε ἐπὶ τὸν οὐρανὸν, γατόμενοι πογίτες γῆς
 καὶ οὐρατοῦ.

Ἐξ οὗ καὶ ἡ οὐδιαβτικὴ καὶ μεταγορικὴ ἔκτραβη: «ὁ καθένας
 κουβαλάει τὸν βραχίονα του».

Ἀπεικόνισις τοῦ Κέκροπος

Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ἔφεραν βτὴν κεφαλή «χρυβοῦς τέττιγας», (τέττιξ = τσιτσίκι), ὡς βημεῖον αὐτοχθονίας καὶ ἐκαλοῦντο «τεττιχοφόροι».

Οὐδεὶς ὑπαινιχμὸς ὑπάρχει, οὐδεμία μεία κάποιας ἀρχικῆς κοιτίδας ἔξω τοῦ ἑλληνικοῦ χώρου, τὴν ὁποῖαν οἱ Ἕλληνες δὲ ἐνδυμοῦνταν μὲ κάποια δόξη νοβταγίας, ἐὰν πράγματι αὐτὴ εἶχε ὑπάρξει.

Η ΑΝΘΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΡΟΠΑΓΑΝΔΑ

- I. Χαρακτηρισμὸς τῶν Τρακῶν - Ἑλλήνων ὡς Τρακῶν
- II. Ἡ θεωρία τοῦ Φαημεράϋερ (19^{ος} αἰ. μ.Χ.)
- III. Προέλευση βημερινῶν Ἑυρωπαίων καὶ ἐπιδιώξεις αὐτῶν.

Η ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ, ΟΙ ΕΝΝΟΙΕΣ ΚΑΙ Η ΣΗΜΑΣΙΑ ΤΟΥ ΟΡΟΥ « ΓΡΑΙΚΥΛΟΣ »

Γραικύλος → απόδοση του γατινικού χαρακτηρισμού Graeculus, ο οποίος είναι υποκοριστικό του εθνικού ονόματος Γραικός / Graecus.

Την ονομασία Γραικός χρησιμοποιοῦσαν οἱ Ρωμαῖοι γιὰ ὄρους τοὺς Ἑλληνας καὶ τὴν ἴδια ονομασία χρησιμοποιοῦσαν καὶ χρησιμοποιοῦν μέχρι σήμερα γιὰ τοὺς Ἑλληνας ὄροι ἔχουν οἱ γαοὶ τῆς Ἑρώπης καὶ τῆς Δύσης.

Τὸ γατινικὸ ὑποκοριστικὸ Graeculus μαρτυρεῖται ἐν 50 περίπου χωρία Λατίνων βυβλιογράφων, ἀπὸ τὰ χρόνια τοῦ Κικέρωνα μέχρι ἔσθ' ἂν τὸν 4^ο αἰ μ.Χ., ἐνῶ δὲν ἐπισημαίνεται ἐν ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ καὶ βυζαντινῇ γραμματείᾳ ἄν τὸν 10^ο αἰ.

Ὁ Κικέρων, διάσημος Ρωμαῖος ποιητικὸς καὶ ρήτορας, φαίνεται ὅτι ἦταν ὁ «πατέρας» αὐτοῦ τοῦ ἐπιθέτου, τὸ ὁποῖο ἐπαγέρχεται ἐν τῷ ἔργῳ του 16 φορές.

Ὁ Κικέρων ἦταν θαυμαστὸς τοῦ μεγαλειώδους ἀρχαίου ἑλληνικοῦ κλαστικοῦ ποιητισμοῦ καὶ ἡ γλῆξη Graecus εἶχε ἰδιαίτερη σημασία γι' αὐτόν. Δὲν μπορούσε, ὅμως, νὰ χαρακτηρίσει ὡς Graecus, τὸν Ἑλληνα ἐκεῖνον, πού μὲ τὴν ἀναρμοστή συμπεριφορὰ καὶ τὰ ἐλαττώματά του προέβαλε τὴν γαμπρὴ εἰκόνα καὶ ἱστορικὴ μνήμη τῶν μεγάλων ἑλλήνων προγόνων του. Τὸν χαρακτήριζε, γοιπόν, κατ' ἀντιδιαβολὴν μὲ τὸ Graecus ὡς Graeculus.

Γιὰ νὰ ἐμβαδύσουμε ἐν τῷ ζήτημα αὐτό, πρέπει νὰ ἀνατρέξουμε ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ περιόδῳ. Ἡ Ρώμη, ὡς πρωτεύουσα τῆς νέας μεγάλης καὶ κραταιῆς αὐτοκρατορίας τοῦ τότε γυνωτοῦ κόσμου, ἔσχε τὸ ἐπίκεντρο τοῦ ἐνδιαφέροντος ὄρων τῶν κατακτημένων γαῶν καὶ πολλοὶ Ἑλληνας βεβαῖοι, ὄμηροι καὶ μεταβάτες ἀρχίζαν νὰ ἐγκαταλείπουν τὶς ἐρημωμένες καὶ παρηκμασμένες ἀπὸ τοὺς συνεχεῖς πολέμους ἑλληνικὲς πατρίδες τους καὶ νὰ κατακλύζουν τὴν «καί-ωνία Πόλη». Κινημένοι ἀπὸ τὶς στέρσεις, ἀναζητοῦσαν ἐλαχιστὸς ὁποιοδήποτε ἐπάγγελμα γιὰ νὰ ἐπιβιώσουν, συμπεριφερόμενοι βυχνὰ ἀπρηλῶς, δείχνοντας πουργιὰ, ἀπηλεθία καὶ δουλιότητα, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τοὺς περιφρονοῦν οἱ Ρωμαῖοι, νὰ τοὺς ἀντιμετωπίζουν καχύποπτα καὶ ἀγαθονικὰ καὶ νὰ τοὺς ονο-

6

μάγουν υποτιμητικά *Graeculus*, δηλαδή μικρούς Έλληνες.

Ωστόσο, πολλοί από τους Έλληνες που κατέφθαναν στην Ρώμη, διαδέχονταν ανώτερη μόρφωση και πέρα στα Γράμματα, τις Έπιβήτες, τις Τέχνες βέβαια με τους Άγεστους και ποικιλοτρόπως κατώτερους από αυτούς Ρωμαίους κατακτητές τους, απέκτησαν μεγάλη γήμη ως παιδαγωγοί, Ιατροί, μουσικοί, αστρονόμοι, μαθηματικοί, φυσικοί, καλλιτέχνες κ.λ.π. και κατελάμβαναν σημαντικές θέσεις στην κρατική διοίκηση, βέβαια ιδρύματα και βέβαια οίκοι επιφανών Ρωμαίων της άρχουσας τάξης.

Η αίσθηση του αρχαίου ελληνικού ποικιλοτρόπου είχα την ξεχωριστή των Ρωμαίων δυνατοτήτων. Του αναγνωρίζουν την πνευματική υπεροχή, γεγονός που κατ' αρχάς συντηρούσε στην εμμέλη συμπεριφορά απέναντι στους Έλληνες και οδηγούσε στο να γίνουν οι Έλληνες «παίνοδρομοι πνευματικοί επιδρομείς στην Ρώμη και οι άνεπαίδοι κατακτητές της», όπως γέει ο Οράτιος.

Άρχότερα, όταν οι άδικίες και οι καταχρήσεις των Ρωμαίων βέβαιος των κατακτημένων έγιναν πλέον βύνηδες φαινόμενο, πήρε την τελική της μορφή η έννοια του Τραϊκού.

Ο χαρακτηρισμός αυτός ποικιλοτρόπως άδθηκε από τους Ρωμαίους ως δόκιμος όρος της ποικιλοτρόπως τους όρολογίας με άρνητικούς βυειμούς για τον βύχρονό τους ελληνικό κόσμο, ένωπιον του οποίου οι Ρωμαίοι ένιωσαν βυηγέματα ποικιλοτρόπως κατωτερότητας και ταυτόχρονα βτρατιωτικής και διοικητικής άνωτερότητας.

Τον όρο αυτόν και την έννοιά του χρησιμοποίησε άρχότερα η άνδερ-ητική προπαγάνδα της ρωμαϊκής ποικιλοτρόπως, βτρατιωτικής και πνευματικής έπίτ, όχι μόνο για να χαρακτηρίσει τους πραγματικούς Τραϊκούς, αλλά και τους Έλληνες, επειδή η τακτική αυτή έβυηπρετούσε καλύτερα τα βυηγέροντά της.

As μόνυ γεχνούμε ότι το όνομα Graeculus είναι, μαζί με το όνομα Rosellus (= καρχονοίβκος), τα μόνα υποκοριστικά ένδικών χαρακτηρισμών, που περιέχει η γαλιγική γλώσσα. Δέν είναι φυσικά τυχαίο το γεγονός ότι τα δύο αυτά υποκοριστικά άφορούν τους δύο μεγαλύτερους άντιπάλους της Ρώμης, τους οποίους υπέταξε η ρωμαϊκή γόχη με ποικιλοτρόπως μόχθο και αίμα.

Ἡ συχνὰ ὑπερβολικὴ ὑποτίμησις μὲ φετικὸὺς χαρακτηρισμοὺς, ἢ ἐν πο-
 ροῖς ἀδικη μεταχείρισις καὶ ἡ βυκοφάντησις ὄρων τῶν προγόνων μας ἀπὸ τοὺς Ρω-
 μαίους κατακτητῆς τους, ἀποτελεῖ οὐδριατικὰ τὴν ἀντίδρασις καὶ τὴν προβλεπόμε-
 νῶν Ρωμαίων νὰ ὑποβιβάζουν τὴν βημασία καὶ τὴν ἀνωτερότητα τοῦ ἑλληνικοῦ
 πολιτισμοῦ βέ εχέβη μὲ τὸν δικό τους. Εἶναι ἡ μέθοδος ποὺ ἐπέφεραν διὰ νὰ
 κρύβουν τὴν γρηγορότητα ἀλλὰ καὶ τὸ δέος τους ἀπέναντι ἐπὶ ἑλληνικὸ πνεῦμα. Ὁ-
 μως, αὐτὸ ποὺ ἐπιχείρησαν νὰ ἀποφύγουν οἱ Ρωμαῖοι, δηλαδὴ νὰ ὑποταχθῶν
 πολιτισμικὰ βέ αὐτοὺς ποὺ κατέκτησαν, ἀποδείχθηκε μοιραῖο καὶ ἀναπόφευκτο
 δι' αὐτοὺς.

Δὲν ἔμειναν χωρὶς τιμωρία καὶ ἐπιπτώσεις, ἀφοῦ οἱ κατακτημένοι Ἕ-
 λληνες τελικὰ, ὄχι μόνον κατέκτησαν ἀλλὰ καὶ σταδιακὰ ἀπορρόφησαν πολιτισμι-
 κὰ τοὺς κατακτητῆς τους. Ἄγνωστε καὶ ἡ ἱστορία πῆρε τὴν ἐκδίκησὶς τῆς, ἀ-
 φοῦ σήμερα «Ρωμαῖοι» ὀνομαζόμεσθε ἐμεῖς καὶ ὄχι οἱ ἴταλοι ἢ ἀλλοὶ γαλλοὶ
 ἀπόγονοι τῶν ἀρχαίων Ρωμαίων.

Μὲ τὴν πάροδο τῶν χρόνων, καθιερώθηκε ἐπὶν Δύβη, ἀπὸ τὰ χρόνια
 τοῦ Μεσαίωνα καὶ μετὰ, ὁ χαρακτηρισμὸς «Τρακίνο» διὰ ὄρους ἐχεδὸν τοὺς
 Ἕλληνες, ἐπειδὴ οἱ δυτικοὶ εἶχαν βκοπὸ νὰ τοὺς μειώσουν καὶ νὰ τοὺς τιμωρή-
 σουν, ἐπειδὴ ἀντιτάχθηκαν ἐπὶν ὀρθόκευτικὸ ἐξλατινισμὸ καὶ τὴν πολιτισμικὴν
 Φρασκοποίηση.

Ἐπάρχει, ὁμως, καὶ ἡ ἀληθὴ ἐννοια τοῦ Τρακίνο, αὐτὴ ποὺ προδω-
 βάμε ἐπὶν γένη ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες ἀπὸ τὴν βυζαντινὴν ἐποχὴ, τὴν περίοδο τῆς
 Φρασκοκρατίας καὶ Τουρκοκρατίας, μέχρι καὶ τὰ βημερινὰ χρόνια.

Γιὰ ἐμᾶς τοὺς Ἕλληνες, Τρακίνοι χαρακτηρίζονται ἐεῖνοι ποὺ, ἐχοντας
 βπουδάβη ἐπὶν Δύβη καὶ ἐνβτερογίνομενοι τὸ δυτικὸ πνεῦμα, ἐπέβρεσαν ἐπὶν
 πατρίδα μας μὲ μοναδικὸ βκοπὸ νὰ ἀνατρέψουν πῖβτη, γηροπατρία, παραδόσεις,
 ἠδὴ, ἔθιμα καὶ νὰ ἐπιβάσουν ἐπὶν δέση τους ὄλα ὄβα ἐπικρατοῦσαν ἐπὶς χῶ-
 ρες τῆς Δύβης. Οἱ γενομαγεῖς Τρακίνοι ἀπετέλεσαν ἐπὶν ἑλλάδα τὴν «πέμπτη
 γάραχχα» τῶν ἐκατότε ἰβχυρῶν τῆς μετα-γεουδαρχικῆς ἀποικιοκρατικῆς Ἑ-
 ρώπης.

Ἐτελέχσαν τὴν πολιτικὴν ἐξουσία καὶ διοίκησις, ἀνέλαβαν «διαγωγιβτικὸ»

ρέο βτήν ἐκπαίδεωβη καὶ βτήν διακόνβη καὶ προβπάδβηβαν γὰ ἀγγάβουν ριζικὰ τὸν τρόπο βκέβηβη καὶ βυμπεριγοράβ τῶν «ἀμαθῶν» καὶ «καδυβτερωμῶν» βυμπατριωτῶν τούβ, ἐβκαυδιδρύονταβ καὶ ἐβφαρμόβονταβ «μοντέρνεβ» καὶ «προδευτικῶβ» ἀρχῶβ καὶ μεθόδουβ. Ἀκρωβ ἀντιπαδῆβ ὑπῆρβε βὶ αὐτοῦβ ὁ ὄροβ Ρωμιοῦβ, ὁ ὁποῖοβ παρέμενε βτήν μιβητῆ βιὰ τούβ βυτικούβ ἀγγὰ καὶ βιὰ τούβ βραυκῶουβ Ρωμῶικῆ Αὐτοκρατορία, τὴν Ρωμανία, τὴν ὁποῖα οἱ βυτικοὶ ἀπεκαβεβαν ἀρχόβτερα Βυζάντιο.

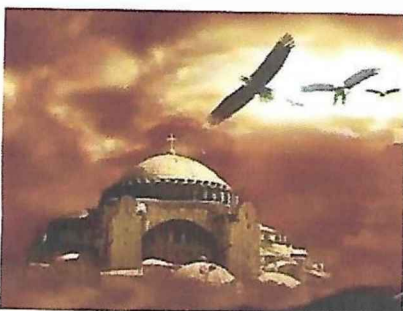
Οἱ βραυκῶοι, ὡβ ἀγγοι βενίβταροι, διαβροικὰ εἶβαν ἐκδβηβ τὴν ἀντιπαδῆβ πρὸβ τὴν Ὀρθόδοξη Ἐκβηβία, τὴν ὁποῖαβ βυκογάνβηβαν καὶ βυκογαντοῦν ἀβύβτοβ.

κατὰ τὸν Παπαδιαμάντη ὁ «βραυκῶοβ τῆβ βῆμερον εἶναι αὐτόβ, ὁβτιβ βέβηβ γὰ καὶ μῆ βημοβία τὸν ἀδῆοβ ἢ τὸν κοβμοποβίτην» καὶ «ὁμοῖᾶβει μὲ γάγον ἀγορδούμεγον ἐπ' ἀκρων ὄνύβων καὶ ταυυόμεγον γὰ γράββη εἰβ ὕγοβ καὶ γανῆ καὶ αὐτόβ βίβηβ».

Οἱ βυτικὸβτροποἱ «ἐβηηνίβοντεβ» βραυκῶοι, εἶτε τὸ ἐβουβ βυνευδβτοποῖῶβει εἶτε δροῦν μὲ ἀβγνοῖα καὶ ἀβυνευδββία, εἶναι βτήν πρᾶβματικὸβτῆ ἀνδῆβηβηβ, βιδῶοι εἶναι ὄββηβα τούβ κοβμοεβουββιαβμοῦ καὶ ἐβδρὸοι τῆβ πρᾶβματικῆβ Ἐβηηνικὸβτῆβ. Ἡ Ἐβηηνικὸβτῆβ εἶναι βὶ αὐτοῦβ ἀπρὸββηβ καὶ ἀποβτεβῆβ τὸ κύριο ἐμποδῖο βτήν ποββειᾶ πρὸβ τὴν μετᾶββηβηβ τῆβ ἀνδρωπῶοβτῆβ βὲ μῖᾶ ἀδῖαβγοροβποῖῶβηβ ἀνδρωπῶοβηβ μᾶβ.

Οἱ βημερῖνοἱ Νεοῆβηηββ εἶμαβτε Ἐβηηββ, εἶμαβτε Ρωμιοῖ, εἶμαβτε βραυκοῖ, ἀγγὰ εἶμαβτε, βυβτυβῶβ, καὶ βραυκῶοι. βτούβ βύβκοβουβ καῖροβ πού βιανῶοιμῆ μὲ τὴν βεββμῆβηβ οἰκονομῖκῆ κρῖβη, πού οὔββιαβτικὰ εἶναι κρῖβη ἠδῶν, ἀββῖων καὶ βεββῶν, βρειᾶβῶμαβτε μῖᾶ ὑπερῆβηβηβ ἀγγὰ ταυτοῦβροβ καὶ ἐνδῶβκοβῖκῆ αὐτοβυνευδββῖᾶ, καὶ βπῖβηβον ἕνα πνεῦμα βηβῖβῖᾶβ βυνευγνὸβηβ καὶ βυβεββηβῖᾶβ.

Ἀποββᾶβηβα ἀπὸ τὸ ἀρδρὸ

Ἡ πρὸέβηβηβ, οἱ ἐβγνοῖεβ καὶ ἡ βηβηβῖᾶ τού ὄρου «βραυκῶοβ» τού βημοβῖοββᾶβου - βρῆβηβηβ τού Ἐδῶμῖου βηββηβῖᾶβ-ἀγγου

Ο Γιάκομπ Φίλιπ Φαλμεράυερ (Jakob Philipp Fallmerayer, 1790-1861) ήταν Αυστριακός περιηγητής, δημοσιογράφος, πολιτικός και ιστορικός.

Στο βιβλίο του με τίτλο «Ιστορία της χερσονήσου της Πελοποννήσου κατά τους Μεσαιωνικούς Χρόνους» το οποίο κυκλοφόρησε στα γερμανικά το 1830, διατυπώνει για πρώτη φορά την άποψη ότι το αρχαίο ελληνικό έθνος έχει εξαφανιστεί και ότι οι αυτοαποκαλούμενοι Έλληνες δεν έχουν καμία σχέση με τους αρχαίους Έλληνες.

«Η ελληνική φυλή έχει τελείως εξολοθρευτεί από την Ευρώπη. Η φυσική ομορφιά, το μεγαλείο του πνεύματος, η απλότητα των συνηθειών, η καλλιτεχνική δημιουργία, οι αθλητικοί αγώνες, οι πόλεις, τα χωριά, το μεγαλείο των μνημείων και των αρχαίων ναών, ακόμα και το όνομα του λαού, έχουν εξαφανισθεί από την Ελλάδα. Ούτε μία απλή σταγόνα αίματος, γνησίου ελληνικού αίματος, δεν τρέχει στις φλέβες των χριστιανών κατοίκων της σημερινής Ελλάδας. Μία τρομερή καταιγίδα διασκόρπισε έως την πιο απόμακρη γωνιά της Πελοποννήσου μία νέα φυλή, συγγενή προς την μεγάλη φυλή των Σλάβων. Οι Σκύθες-Σλάβοι, οι Ίλλυριοι-Αρβανίτες, οι συγγενικοί με τους Σέρβους και τους Βουλγάρους λαοί, είναι εκείνοι που τώρα ονομάζουμε Έλληνες. Ένας λαός με σλαβικά χαρακτηριστικά, τοξοειδείς βλεφαρίδες και σκληρά χαρακτηριστικά Άλβανών βοσκών του βουνού, που φυσικά δεν προέρχεται από το αίμα του Νάρκισσου, του Άλκιβιάδη και του Αντίνοου. Μόνο μία δυνατή ρομαντική φαντασία μπορεί να ονειρεύεται ακόμα μία αναγέννηση των αρχαίων Ελλήνων»

Όπως ήταν φυσικό, η άποψη αυτή προκάλεσε μεγάλες αντιδράσεις τόσο από Έλληνες όσο και από άλλους (κυρίως φιλέλληνες) Ευρωπαίους ιστορικούς. Ο Φαλμεράυερ επιμένει στις απόψεις του με μία πραγματεία που ο ίδιος διάβασε σε συνεδρίαση της Βαβαρικής Ακαδημίας των Έπιστημών με τίτλο «Περί της καταγωγής των σημερινών Ελλήνων». Η πραγματεία απορρίφθηκε, πάντως, από την Ακαδημία και ο Φαλμεράυερ κατηγορήθηκε ως ανθέλληνας.

Ενδεικτικό της αντίδρασης στις απόψεις του Φαλμεράυερ είναι το γεγονός ότι στην Ελλάδα, τα δύο προαναφερόμενα βιβλία του μεταφράστηκαν και κυκλοφόρησαν μόλις τη δεκαετία του 1980.

Στην αντίπερα όχθη, ένας από τους ιστορικούς που αντιτάχθηκαν στη θεωρία του Φαλμεράυερ ήταν ο Κωνσταντίνος Παπαρρηγόπουλος (1815-1891) ο οποίος δημοσίευσε το 1843 μία διατριβή με τίτλο «Περί της έποικήσεως σλαβικών τινών φυλών εις την Πελοπόννησον» μέσα από την οποία καταδεικνυε τα λάθη της θεωρίας του Φαλμεράυερ.

Ο Κ. Παπαρρηγόπουλος, θεωρείται ως ο «πατέρας» της ελληνικής ιστοριογραφίας και ο θεμελιωτής της αντίληψης της ιστορικής συνέχειας της Ελλάδας από την αρχαιότητα έως σήμερα (Αρχαιότητα – Βυζάντιο – Σύγχρονη Ελλάδα).

Τα επιχειρήματα του Παπαρρηγόπουλου δεν έχουν να κάνουν με την φυλετική καθαρότητα των Ελλήνων (ούτως ή άλλως, τέτοια καθαρότητα δεν υφίσταται σε κανένα έθνος), αλλά, στην πολιτιστική συνέχεια του ελληνισμού, ο οποίος, παρόλες τις προσμίξεις, έμβολιάζεται, μεταλλάσσεται αλλά συνεχίζει να υφίσταται από την αρχαιότητα μέχρι τις μέρες μας. Υποστηρίζει ότι τα σλαβικά φύλα που εισχώρησαν στην Ελλάδα τους προηγούμενους αιώνες, αφομοιώθηκαν πλήρως από τον ελληνικό πολιτισμό, ενώ η συγχώνευση της αλβανικής φυλής βρισκόταν ακόμα (το 1850) σε εξέλιξη. Ήξελλου, τονίζει ότι οι Άλβανοί είναι απόγονοι των αρχαίων Ίλλυριών – συγγενικού έθνους των αρχαίων Ελλήνων.

Ἔτσι στὸ βιβλίο του «Ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους: ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς» (1853), ὁ Παπαρρηγόπουλος ξεκαθαρίζει:

«Ἑλληνικὸν ἔθνος ὀνομάζονται ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι ὁμιλοῦσι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, ὡς ἰδίαν αὐτῶν γλῶσσαν».

Μὲ τὴ δῆλωσή του αὐτή, ὁ Παπαρρηγόπουλος συμπεριλαμβάνει στὸ ἔθνος τῶν Ἑλλήνων, ὄχι μόνο τους κατοίκους τοῦ νεοσύστατου κράτους τῆς Ἑλλάδας, ἀλλὰ καὶ ὅλους τοὺς Ἕλληνες τῶν ἀλυτρώτων περιοχῶν ποὺ μιλοῦν ἑλληνικὰ καὶ κουβαλοῦν τὴν ἑλληνικὴ παράδοση καὶ ἱστορία.

Ἀπὸ τὴν περιγραφή τῆς Ἱστορίας τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους τοῦ Κ. Παπαρρηγόπουλου: Στὸ μνημειώδες ἔργο Ἱστορία τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, ὁ «πατέρας» τῆς ἑλληνικῆς

ἱστοριογραφίας Κωνσταντῖνος Παπαρρηγόπουλος καταγράφει τὴν ἱστορικὴ συνέχεια τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους χρόνους μέχρι σήμερα, προσπαθώντας παράλληλα νὰ ἀναιρέσει τὴν κυρίαρχη ἐντύπωση ὅτι οἱ χρόνοι τοῦ Βυζαντίου ὑπῆρξαν χρόνοι παρακμῆς καὶ ἐκφυλισμοῦ. Θεωρεῖ τὴ βυζαντινὴ περίοδο ἀναπόσπαστο κομμάτι τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας καὶ καθιερώνει στὴ διδασκαλία του στὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν τὴν τριμερῆ διαίρεση τῆς ἑλληνικῆς ἱστορίας σὲ ἀρχαία, μεσαιωνικὴ καὶ νέα.

Γιάκομπ Φίλιπ Φαλμεράιερ (Jakob Philipp Fallmerayer, 1790-1861)

ΠΡΟΕΛΕΥΣΗ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ ΕΥΡΩΠΑΙΩΝ ΚΑΙ ΕΠΙΔΙΟΡΣΕΙΣ ΑΥΤΩΝ

Κλείνοντας την αναφορά μας στην Ανδεληνητική προμαχάδα από τα αρχαία χρόνια έως σήμερα, είναι βέβαιο, νομίζω, να αναφερθούμε στο ποιοι είναι και πώς προέκυψαν οι γεχόμενοι σημερινοί Ευρωπαίοι.

Κατά τον 4^ο - 5^ο α. μ.Χ., αρχίζουν να κατεβαίνουν από τον Βορρά διάφορα Γερμανικά γόνα και οι Ούννοι. Όσοι αυτοί πέρασαν από τα Ουράλια Όρη, καθώς άρχισαν να ζώνουν οι πάγοι.

Οι Ούννοι διασκορπίστηκαν βέσση την Ευρώπη, ενώ τα Γερμανικά γόνα κατέκτησαν την Ευρώπη, επιβλήθηκαν στους αυτόχθονες γαούς της (Φωμάους, Τσάστες και γοιπά κελτικά γόνα) και ξεκαταστάθηκαν ιδρύοντας διάφορα βασίλεια, εκ των οποίων ισχυρότερο είναι των Φράγκων.

Αυτοί ως κατακτητές συκέντρωσαν στα χέρια τους, βύν τω χρόνω, όση την πολιτική (κρατική) και θρησκευτική εξουσία (άντικατάσταση του Έλληνα Έπικόπου Ρώμης με Φράγκο), επιδιώκοντας να επιβάλουν τους έαυτούς τους ως συνεχιστές της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και του μεγαλείου της.

Στην επίτευξη αυτού του στόχου, εμπόδιο ήταν η Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία (Ρωμανία), εξ ου και το μίθος προς αυτήν και οι συνεχείς προσπάθειες να την διαλύσουν και να την βρήουν από τον χάρτη.

Σ' αυτή την προσπάθεια, είδησαν τον όρο « Βυζαντινή » Αυτοκρατορία, ώσπε να φαίνεται βάν κάτι καινούργιο, πού γεφύτρωσε από το πουμενά. (Βυζάντιο: μία μικρή και άβήμαντη πόλη, αποικία των αρχαίων Μεγαρέων). Όπως και τον όρο « Μεσαιωνική » Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία, ο οποίος παραπέμπει συερμικά στον Μεσαιώνα της Δύσης, πού είναι συυγαβμένος με βκοταδισμό, βία, άβυδοβία, θρησκοζηγία και βαρβαρότητα, την βπχημ πού την εποχή, την όποια αποκαλούν Μεσαιωνική, η Ρωμανία βρίβεται βτήν άκμή της άγξης της βέσση τους τομείς.

Έπίσης άρχισαν συβτηματικές προσπάθειες διαβτρέβωσης της ιστορικής άγνης.

και βέβαια, όσοι συωρίζουμε στα τις Σταυροφορίες και την κατάλη-

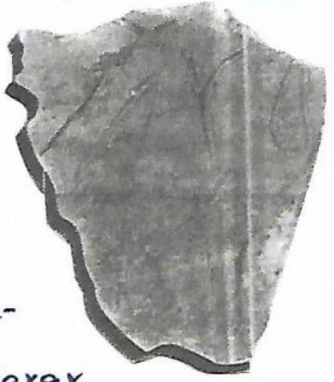
ζη τους (ἡ ἄλωση τῆς κωνσταντινούπολης [1204] καὶ τὴν Φραγκοκρατία ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα), τὶς φηλαβίες καὶ τὶς ἀνήκουστες βαρβαρότητες ποὺ ἐπικολούθησαν ἀπὸ ὑποτιθέμενους χριστιανοὺς.

Αὐτὸ τὸ μῖθος βυρέχιβε καὶ μετὰ τὴν Τζαηικὴ Ἑπανάσταση καὶ τὸν Διαφωτισμὸ καὶ ὅ,τι εἶναι γραμμένο ἀναγορικὰ μετὰ τὴν ἱστορία μας προέρχεται ἀπὸ Φράγκους μελετητὲς, ἐγὼ μετὰ τὴν διορογονία τοῦ καποδίστρια, τὸ μῖθος διοχετώθηκε ἐπὶ τὴν ἐκπαίδευση τοῦ γαοῦ μας, εἰβάχοντας μικρὲς καὶ βαθμηδὸν αὐξανόμενες διαβρεβήσεις τῆς ἱστορίας καὶ τῆς γλώσσας, γιὰ νὰ κατανηύσουμε ἐήμερα ἐπὶ τὴν ζύγινη γλώσσα τῆς τηεόρασης, μετὰ κατάρχηση τόνων καὶ πνευμάτων, καὶ προδδέβων, καὶ μετὰ τὰ φεχόμενα greeklish, μετὰ τὴν εἰσορία τῆς κας Ρεπούδη.

ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ: Β' Εισαγωγική Διδακτική Ενότητα

 ΘΕΜΑ: Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΑΝΑ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ

Από ότι γνωρίζουμε τεκμηριωμένα μέχρι σήμερα, καθώς οι χρονολογίες
 συνεχώς μετατίθενται προς τα πίσω, με τα καινούργια στοιχεία που φέρνει
 στο φως η αρχαιολογική βραπάνη (τους "φθαρτούς
 γίδους" — τις πέτρες που μιγάνε — τα Αρχαία της Τής)
 η γλώσσα μας είναι ηλικίας περίπου 5.000 ετών, αφού
 όχι μόνον ομιλείται αλλά και γράφεται, τουλάχιστον από
 το 2.700 π.Χ., όπως χρονολογήσε η επιβτήμη τα αρχαι-
 ολογικά εύρηματα της Ίθάκης, μεταξύ των οποίων υπήρχαν
 όβτρακα κεραμικά (δηλαδή θραύσματα αγγείων) με χαραγμένα συμβολικά
 σχήματα.

Ο καθηγητής ΠΟΛ ΦΩΡ καθόρισε ότι τα χαραγμένα αποτελούν σύμ-
 बोλα της Τραμμικής Α, η οποία δεν έχει ακόμη πλήρως αποκρυπτογραφηθεί.
 Με την βοήθεια όμως της υπάρχουσας εικόνας βέ ενα όβτρακο (βυκεκριμέ-
 να ενός προίου) και βέ σύκριβη με την ήδη αποκρυπτογραφημένη Τραμμι-
 κη Β, ο καθηγητής ΦΩΡ εδιάβαβε: **ΝΥ ΡΙ ΝΑ — ΜΕ ΣΟ ΤΙ**. Που σημα-
 νει **ΝΥΜΦΗ ΜΕ ΕΣΩΣΕ**.

(Θαυματή η διαχρονικότητα και η συνέχεια! Σε επιγραφή του 1518,
 που βρίσκεται χαραγμένη βέ έκρηβάκι της Αίγινας, αναγράφεται: **ΘΑΥΜΑ Μ'
 ΕΣΩΣΕΝ — ΚΑΡΑΒΟΚΥΡΗΣ ΕΥΓΝΩΜΟΝΩΝ**.)

Η εντυπωσιακή ανακοίνωση του ΠΟΛ ΦΩΡ έχει δημοσιευθεί στο διεθνές
 κύριος περιοδικό της Κλασικής Αρχαιολογίας ΝΕΣΤΟΡ του Πανεπιστημίου της
 Indiana, τόμος 16 του 1989.

Το καλοκαίρι του 1993, βυκεκριμένα στις 11 Αυγούστου, ο καθη-
 γητής της Αρχαιολογικής Σχολής του Αριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσα-
 λονίκης κος Χουρμουζιάδης, κάγοντες αγαβκαγές στο Διόπηγιο της Κατορι-
 ας βέ προϊστορικό γυμναίο οίκιβμό, ανέβυρε πινακίδα σύγινη με την "άρ-

χαλύστερη γραφή τῆς Ἑρώπης", τουλάχιστον τοῦ 5.000 π.Χ., ὅπως ἐκτιμήθηκε ἐκ πρώτης ὄψεως.

Ὁ τύπος τῆς 5.3.94 ἐδημοσίευσε ὅτι οἱ ἀρχαιομέτρεις τοῦ ΔΗΜΟΚΡΙΤΟΥ χαρακτηρίζουν τὴν πινακίδα ὡς τὸ ζῦγο μὲ τὴν πρώτη γραφή τοῦ κόβμου, τοῦ 5.250 π.Χ.

Τὸ πρῶτο γραπτὸ κείμενο τῆς Ἑρώπης, ἀποτυπωμένο σὲ ξύλινη ἐπιγραφή ἀπὸ προηγμένο ἄνθρωπο τῆς νεολιθικῆς ἐποχῆς, ποὺ βρέθηκε στὸ λιμεναῖο προϊστορικὸ οἰκισμό τοῦ Δισπηλίου τῆς Καστοριάς.

Εἶναι βέβαιον πῶς, ὅταν διαλαβεῖ κι αὐτὸς ὁ "φθερρόμενος γίδος", ἡ ἑλληνικὴ γλώσσα θὰ κερδίσει 2-3 χιλιετίες ἀκόμη, δικαιώνοντας τὸν ἑλληνοδότη ΤΖΟΝ ΤΖΑΝΤΓΟΥΪΚ ποὺ ἔχει δηλώσει ὅτι δὲν γνωρίζουμε ἀκόμη τίς ἀπαρχὲς τῆς γλώσσας μας...

"Ἀς ἔρθουμε ὁμως στὴν Γραμμικὴ Γραφή Β, ποὺ δὲν εἶναι ἀγνή ἀπὸ τὴν ξεχειλιμένη γραφή τῆς Γραμμικῆς Α.

Πινακίδες μ' αὐτὴ τὴν γραφή ἀνέβυρε πρῶτος ὁ EBANZ στὴν Κνωσὸ καὶ τὴν Φαιστό.

Ὁ EBANZ, ὅταν ἀντίκρυσε τὸν Μυκηναϊκὸ χρυβὸ τοῦ θηβαυροῦ τοῦ Ἀτρέως, συμπέρασε ἀμέσως ὅτι τόσος πηροῦτος χωρὶς γὰ ὑπάρχει γραφή, ἔβτω καὶ γιὰ ἀγνή καταγραφή γοχαριαβμῶν, εἶναι κάτι ἀπίδαινο. Ἀναζητοῦσε γοιπον ἐπιγραφές, ποὺ ὁμως δὲν εἶχαν βρεθεῖ.

Τυχαίως παρατήρησε βὲ κάποιο ἀθηναϊκὸ παλαιοπωλεῖο βκαζιβτὰ πετράδια μὲ βυδουαβμοὺς βτοιχείων ποὺ βτὰ μάτια του γάνγκαν βὰν εἶδος γραφῆς. Ὄταν πηρογορηθῆκε ὅτι αὐτὰ τὰ πετράδια ἦβαν κρητικὲς γαζαγὸπετρες, κατέληξε βτὸ συμπέρασμα ὅτι βτὴν κρήτη θὰ ὑπῆρχε γραφή.

(3)

Ἄρχισε ἀναβκαγές στὴν Κνωσσὸ γύρω στὸ 1900. Ἡ διαίβδηγὴ του (ἢ ἡ τετράγωνη γαγκὴ του) δίκαιώθηκε. Μία μόγης ἔβδομάδα μετὰ τὴν ἔναρξη τῶν ἀναβκαγῶν, ἦρθαν στὸ φῶς οἱ πρῶτες πινακίδες.

Ὁ **ΕΒΑΝΣ** δέκρινε τρεις γάβεις γραφῆς:

Τὴν ΙΕΡΟΓΛΥΦΙΚΗ, πὸ ἀποτερεῖται ἀπὸ βημεῖα - ἔκόγες, τοῦ 2000 περίπου π.Χ.

Τὴν ΓΡΑΜΜΙΚΗ Α, ἐξέλιξη τῆς ἱερογλυφικῆς, (1750 - 1450 π.Χ) διαδεδομένη στὰ νηβιά καὶ στὸν ἔλλαδικὸ γῶρο, καὶ τὴν

Τὴν ΓΡΑΜΜΙΚΗ Β, τροποποιημένη - ἐξελιγμένη μορφή τῆς γραμμικῆς γραφῆς Α.

Αὐτὴ τὴν γραφὴ πέτυχε νὰ ἀποκρυπτογραφήβει τὸ 1952 ὁ Ἄγγλος ἀρχιτέκτων **VENTRIS** με τὴν βυεργαβία τοῦ ἔλλαγιβτοῦ **ΤΣΑΝΤΓΟΥΪΚ**, ὁ ὁποῖος εἶχε γράγει:

«Ὁσοι οἱ ἔλλαγες πρέπει νὰ βέβονται τὸ κομμάτι αὐτὸ τοῦ μαυριβμένου πηροῦ, γιὰτὶ αὐτὸ κατ' ἐξοχήν ἔπειβε τὸν κόβμο ὅτι οἱ δημιουργήβαντες τὸν μυκηναικὸ πογτιβμό ἦβαν ἔλλαγες. Ἡ γῶββα πὸ μιοῦβαν 1700 χρόνια πρὶν νὰ γεννηδῆ ὁ Χριστὸς εἶγαι με μικρῆς διαγορῆς, ἢ ἴδία γῶββα με τὴν ἔλλαγική πὸ μιοῖεται βῆμερα. καὶ ... ὑπάρχουν ἀκόμη πογῶ πὸ δὲν τὰ γέρουμε γιὰ τὶς ἀπαρχῆς τῆς ἔλλαγικῆς γῶββας ...».

Ἡ Γραμμική Β εἶγαι γραφὴ βυγβαβογραγική, ἢ ὁποῖα περιγυμβάβει 90 περίπου βυγβαβογράμματα καὶ 158 ἴδεογράμματα.

(4)

Οι πινακίδες της προέρχονται από την Κνωσό, Πύλο, Τίρυνδα, Μυκῆνες και Θήβα.

Γιὰ τὸν χρωββοζόχουο ἡ βημαβία τῆο ἀποκρυπτογραφήβωο ὑπῆρξε τεράβτια, ἐγ' ὄβουο κατέβτη χρωβτή ἡ ἀρχαιοτέρη γάβη τῆο Ἑλληνικῆο και εἶται τῶρα πια βυατῶν γὰ μερετηδοῦν καγῦτερα οἱ ἀρχαῖεο Ἑλληνικῆο διά- γεκτοἱ, ἡ γωνητική και ἡ μορφοζογία τῆο ἀρχαῖοο Ἑλληνικῆο.

Sir Arthur Evans
βτῆν Κνωββό

Χρωβό βαχτυγίδι ἐνεπίγραφο
βέ Γραμμική Α πού ἐγαποτέβηκε ὡο
κτέριβμα βέ ἠγετικό τάγο. Μαυρόβπη-
γιο Κνωββοῦ 1600 - 1450 π. Χ.

Πῆγγιο πινακίδα γραμμικῆο Α. Μάγγιο 1700 - 1600 π. Χ.

5

ΓΛΩΣΣΑ ΚΑΙ ΔΙΑΛΕΚΤΟΙ

Οι τοπικές μορφές που παίρνει μία χλώββα γίνονται διαλέκτοι.

Η αρχαία ελληνική χλώββα διαρείται σε 4 διαλέκτους:

ΑΡΚΑΔΟΚΥΠΡΙΑΚΗ

ΑΙΟΛΙΚΗ → μερική ποίηση (αιολικό μέρος)

ΔΩΡΙΚΗ → χορική ποίηση

ἐπική ποίηση ← ΙΩΝΙΚΗ — ΑΤΤΙΚΗ → περισσότερο

ἐγχειρητική ποίηση ←

ἱστοριογραφία ←

Παραδείγματα Αιολικής διαλέκτου:

Ψαπῶν ἀντί Ψαπῶν

ἔμμι ἀντί εἶμι

αῶν ἀντί ἄν

δέχομαι ἀντί δέχομαι

δέξω ἀντί δέξω

Παραδείγματα Δωρικής διαλέκτου:

τῶν κάλων βεγῶν ἀντί τὴν καλὴν βεγῆν

ἢ τῶν ἢ ἐπὶ τῶς ἀντί ἢ τὴν ἢ ἐπὶ τῆς

ἄβῆν ἀντί ἄν

ἄμερα ἀντί ἡμέρα

δα ἀντί γα → χῆ

Παραδείγματα Ἰωνικής διαλέκτου:

Ἀθήνη ἀντί Ἀθηνᾶ

Βορέης ἀντί Βορρέαις ἢ Βορραῖς

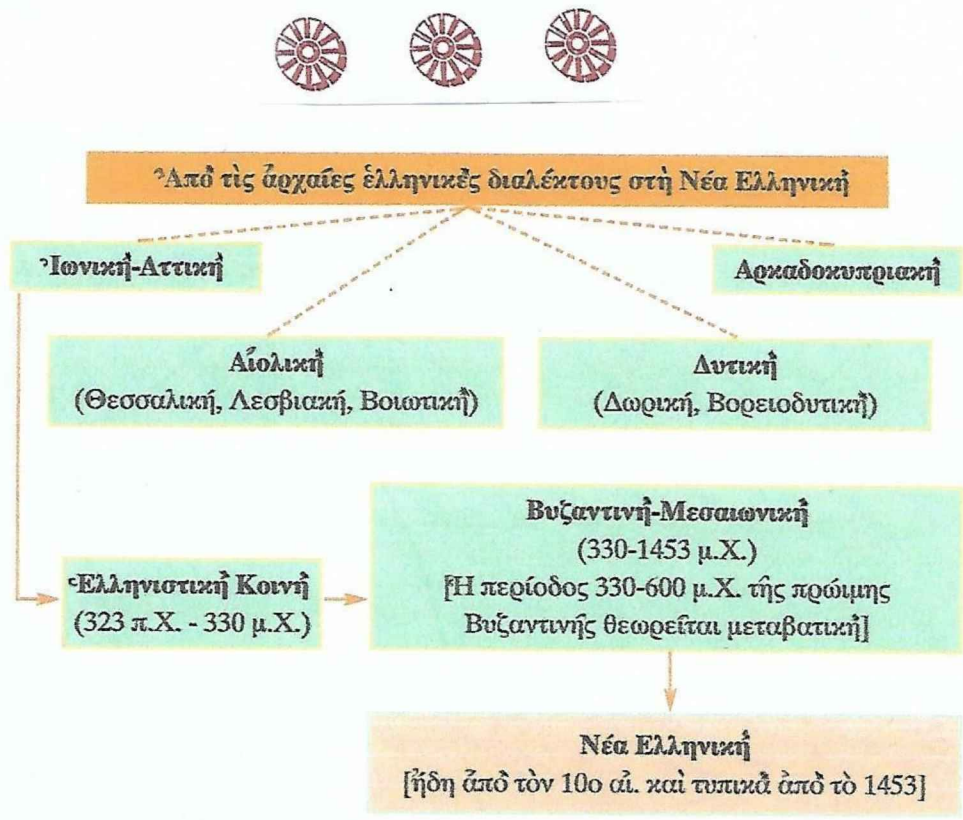
μοῦρος ἀντί μόρος

φεῖρος ἀντί φέρος

“Ορες αὐτὲς οἱ διάλεκτοι ἦσαν κατανοητὲς ἀπὸ ὅρου τοὺς Ἑλληνας. Οἱ διαφορὲς τοῦ, ἂν καὶ ἀρκετὲς, δὲν ἦσαν βηματικές. Μάλιστα, μία ἀπὸ τὶς ἰδιομορφίαι τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς γλώσσας εἶναι ὅτι κάθε γογοτεχνικὸ εἶδος εἶναι βυθδεδεμένο μὲ μία ὀριθμένη διάλεκτο. Ἀδχέτως δηλαδὴ τῆς καταγωγῆς καὶ τῆς μητρικῆς του διαλέκτου, ὁ ἀρχαῖος ποιητὴς ἢ περοχράφος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ ἐκγραβτεῖ ὄχι εἰτὴν μητρικὴ διάλεκτο ποὺ μιγᾷει, ἀλλὰ εἰτὴν προδιαχεχραμμένη διάλεκτο τοῦ γογοτεχνικοῦ εἶδου.

Τελικά, ἡ **ΙΟΝΙΚΗ-ΑΤΤΙΚΗ** ἐκάμυε τὶς ἄλλες γωνὲς καὶ δημιουργήθηκε κοινὴ γλώσσα ἡ **ΙΟΝΙΚΗ**, ποὺ εἰτὴν μάτια τῶν γένων ἐκπροβωποῦβε τὴν γυγογνωμία τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Οἱ Πέρβες ὀνόμαζαν τοὺς Ἑλληνας **YAUNA**, δηλαδὴ Ἰάονες, Ἰῶτες.

Τὸ Ἰῶνικὸ Ἀγγάβητο παραμένει ἀναγροῖωτο ἐδῶ καὶ 2.500 χρόνια καὶ τὸ διδάσκουμε εἰτὴν παιδιὰ μαλ ὀτομάζονταν τὰ χράμματα ὅπως ὁ Ἀθήνας εἰτὴν « Δειπτοβογι βῆς »: Βῆτα Ἀγγα ΒΑ, Βῆτα Ἡτα ΒΗ, Βῆτα Ἰῶτα ΒΙ...

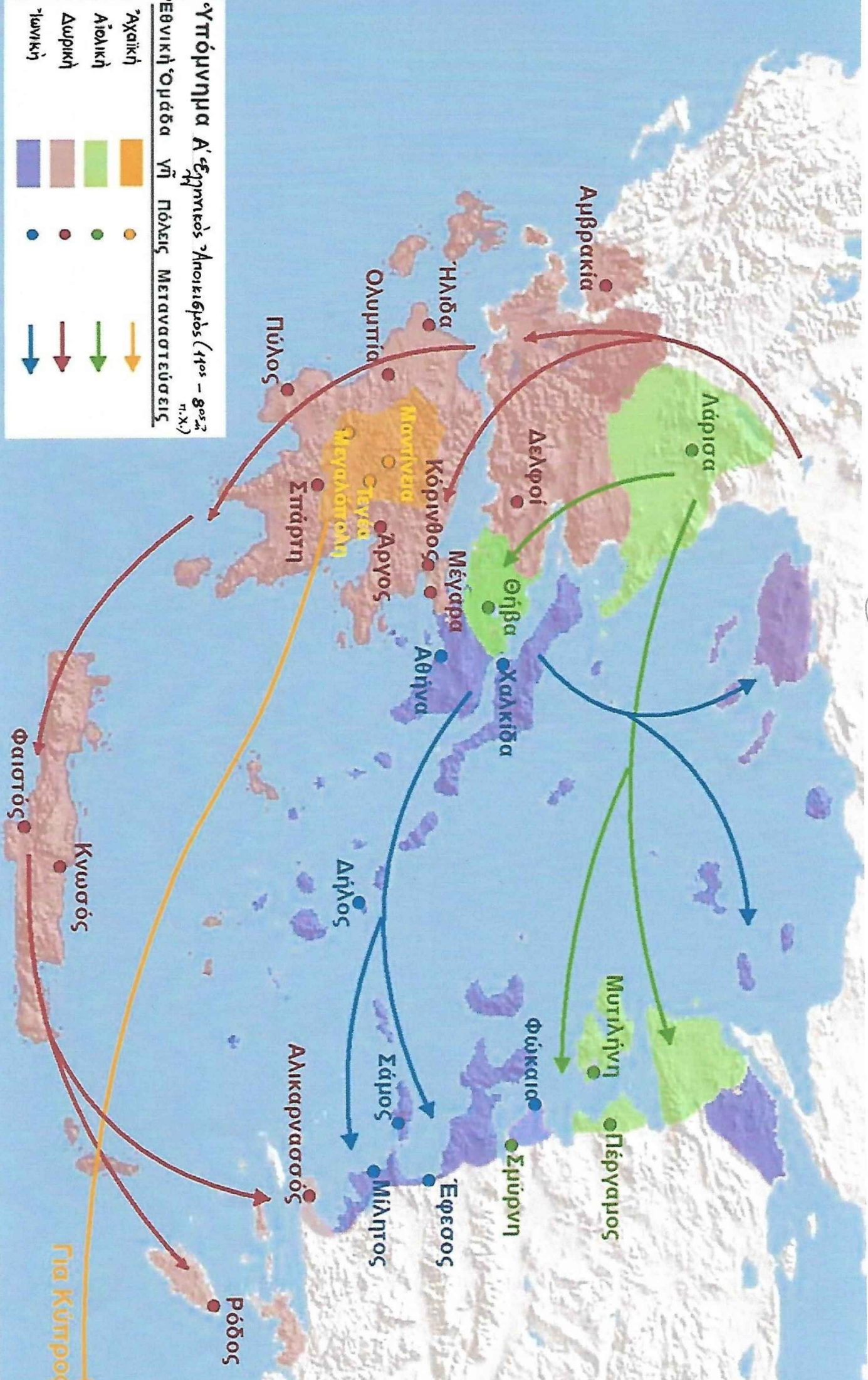

Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι εἶναι ἐντυπωσιακὴ ἡ ἐπιβίωση στοιχείων τῆς ἁ.ἑ. σὲ νεοελληνικὰ ἰδιώματα καὶ διαλέκτους σὲ ἐπίπεδο λεξιλογίου, σημασιῶν καὶ σύνταξης, π.χ. (Μάνη) κλαίουσι, λέουσι, (Τσακωνική) μάτη (< δωρικὸ μάτηρ = ἡ μητέρα), (Ποντιακή) τ' ἐμόν (τὸ δικό μου), τὰ παιδιά, (Κρητική) χοχλῖδς (< ἁ.ἑ. κοχλίας), ἀμπῶθω (< ἁ.ἑ. ἀπωθῶ) (Κυπριακή) ἔδοξέν μου (< ἁ.ἑ. ἔδοξέ μοι = μοῦ φάνηκε), ὀρσοῦμαι (< ἁ.ἑ. ὀρχοῦμαι = χορεύω).

Υπόμνημα Δ' ελληνικός Άνοιξιμός (4ος - 8ος α. π.Χ.)

Πεθνική Όμάδα γη Πόλεις Μεταναστεύσεις

Άγαική	Αιολική	Δωρική	Ίωνική
Orange square	Green square	Brown square	Purple square
Orange dot	Green dot	Brown dot	Purple dot
Orange arrow	Green arrow	Brown arrow	Purple arrow

Για Κύπρος

(8)

“Όταν ἡ Ἰωνική - Ἀττική διάλεκτος κατέκτησε καὶ τὸν μετὸ γόγο, ἔφθασε εἰς τὴν ὑψίστη ἀκμὴ καὶ τελειότητά της, κατὰ τὸν Ε΄ αἰῶνα π.Χ.

Ἡ ἐπόμενη καθοριστικὴ γὰρ τὴν σχῶββα καμνή εἶναι ὅταν ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ἔφερε τὴν κοινὴ τῶν Ἑλλήνων γλῶσση εἰς πέρατα τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου.

« καὶ τὴν κοινὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν ὡς μέγα εἰς τὴν Βακτριανὴν τὴν πήραμεν, ὡς τοὺς Ἰνδοὺς... » « Ἰτὰ 200 π.Χ. » κ. Καβάκης

Πάνω εἰς αὐτὸ τὸ οἰκοδόμημα ἡ Ρωμαϊκὴ Αὐτοκρατορία δὲ ἐκπαιδεύει τὴν πνευματικὴν καὶ πομπικὴν ἡγεσία καὶ δὲ κυβερνᾷ τὴν κοσμοκρατορία της.

Ὁ Ντυράν εἰς τὴν Παγκόσμιον Ἱστορίαν τοῦ Πομπιζμοῦ καταδέσκει ὅτι τὸν 1^ο μ.Χ. αἰῶνα, ἀπὸ τὰ 70.000.000 ψυχῶν τῆς Ρωμαϊκῆς Αὐτοκρατορίας, Ἀνατολικῆς καὶ Δυτικῆς, τὰ 44.000.000 ἠμιζούσαν ἑλληνικά.

Ἄς μὴ νομιθεῖ, ὅμως, ὅτι οἱ Ρωμαῖοι, παρ' ὅση τὴν ἑλληνομάθειά τους, δὲν προσπάσθησαν γὰρ ἐκζητινίβουν τὴν Ἑλλάδα, ἀρχίζοντας μάλιστα ἀπὸ τὴν Μεγάλην Ἑλλάδα, τὴν Σικελία. Ὅμως οἱ Ἕλληνες, ἀκόμη καὶ οἱ Ἑκρωμαϊσμένοι, ὅπως δὲ γέγραφε σήμερα ἡ Φιλορωμαϊκὴ μερίδα, ὑπεραβπίβτηκαν μὲ πάθος τὴν σχῶββα τους.

Ἐπάρχει ἓνα βύχχρονο τραγούδι τῆς Καλαβρίας, τῆς κάτω Ἰταλίας, τῆς Μεγάλης Ἑλλάδας, εἰς τὴν γρεκάνικη διάλεκτο. καὶ ὁ ἑλλητισμὸς αὐτὸς ποὺ κραταίει ἀπὸ τοὺς Μινωῖτες, Μικηναίους, Προομηρικούς, Βυζαντινοὺς τραγούδα:

Ἄπ' τὸ ταγί "Ὀμερο

τητάει τῶε τέγει

γὰ μὴν πεβαίγει

ἡ σχῶββα ντική μας...

Ἰτούς κόρηους αὐτῆς τῆς σχῶββας οἱ ἑλλητίζοντες Ἰουδαῖοι, οἱ μαθηταί του Χριστοῦ, δὲ ἀνητήβουν γὰρ γὰρ διαδῶβουν τὴν γέα πίστη καὶ γὰρ γὰρ δεμεγίβουν τὸ δογματικό, τὸ τεγετουργικό καὶ ἐν γένει τὸ πνευματικό δι-

δαγμα του Χριστιανισμού. Τεχνός που είχε ως αποτέλεσμα την περαιτέρω γονιμοποίηση του Ευρωπαϊκού γόχου από την Έλληνική. Αυτό που τα Ευρωπαϊκά Λεξικά αναφέρουν ως Vocabulaire Ecclesiastique (εκκλησιαστικό λεξιλόγιο) και είναι πέρα για πέρα Έλληικό.

(7ος αϊ. μ.Χ.)
Με τον εξελληνισμό του Ανατολικού Ρωμαϊκού Κράτους, η Έλληνική παράδοση συνεχίζεται χωρίς χάσματα. Αρχίζει πλέον η γεγόμενη Βυζαντινή περίοδος. Έπι 1000 και περιβάδότερα χρόνια, τὸ Βυζάντιο (ἡ Ρωμανία) διατηρεῖ καὶ καθιερεῖ τὴν Έλληνική γωνή καὶ παράδοση, ἐκχριστιανίζοντας καὶ ἐξελληνίζοντας συγχρόνως τὸς γύρω του γαίους.

καὶ ἐνῶ αὐτὴ τὴν ἐποχὴ διακρίνουμε μία τάση πρὸς γλωσσικὲς ἀπλοποιήσεις, ἀπὸ τὴν ἄλλη ὑπάρχουν βχογές Έλληνικὲς πὸς διδάσκουν τὴν κλαδικὴ γλωσσα ὡς πρότυπο γλωσσα.

Συγχρόνως, ἡ ἀράδοση ἐκκλησια μὲνει ἀμετακίνητη ἐτὴν γλωσσα τοῦ ἑωαγγελίου καὶ τῶν Πατέρων. Τὴν ἴδια βτηχὴ πὸς βυζαντινοὶ συγγραφεῖς γράφουν βὲ γνήσια ἀττική διάλεκτο καὶ οἱ χρονογράφοι βαβίζονται ἐτὴν ἐλληνιστικὴ κοινή, οἱ ὕμνογράφοι τῆς Ἐκκλησίας μας μεταχειρίζονται ἔνα κἀπως ἀτομοιογενὲς δεηματολόγιο τῆς γλωσσα, μὴ διδάτοντες γὰ χρηδικοποιήδουν καὶ νεωτεριστικὰ βτοιχεῖα. Ἀποτέλεσμα: μὲς δίνου ἀριστοურγήματα.

«Ἡ ἐκκλησιαστικὴ μας Ποίηση μαρὶ μὲ τὴν Πατερικὴ γιγβογία ἔινα « ἡ κλωτὸς μὲβα ἐτὴν ὁποία ἀγιοποιήθηκαν ὅροι οἱ θηβαυροὶ τῆς πρὸ Χριστοῦ Γραμματείας ».

ἔινα ἀπέραντος ὁ πρῶτος τῶν γραμματικῶν τύπων καὶ βχηματισμῶν, ἡ πρᾶβτικότητα τοῦ λεξιλογίου, ἡ βύδωση τῶν ἐπιθέτων μὲ τις γεπτὲς ἐνοιογολικὲς ἀποχρώσεις μὲβα ἐτὴν Ἐκκλησιαστικὴ μας ὕμνογραφία.

Δικαίως τὰ ἀριστοურγήματα αὐτὰ θεωροῦνται ἀμετάγραβτα καὶ ἀμεταγγώπτιβτα, μὲ τὴν ἔγνοια ὅτι μεταγράφονται τα χάνεβα μὲβα βὲ

δαδαζώδεις περιφράσεις πού βροτώγουν τὴν Ποίησιν.

Πῶς γὰρ μεταφράσεις: "Ἀρχὴ Θεέ, βυγαΐδιε Λόγε καὶ Πνεῦμα;

(βυγαΐδιος < βεί ἀγτί βείδιος = αἰώνιος, παντοτινός.

Τὸ: βὺν τῷ Πατρὶ Θεῷ)

Πῶς γὰρ μεταφράσεις τὸν Ἀκαίδιστον ἕγμνο;

Πῶς γὰρ μεταχρωτιστεῖ τὸ: Χρυβοηροκώτατε Πύργε καὶ δωδεκάτειχε

Πόλις;

"Ἡ ἡ προβωγήσῃ τῆς Θεοτόκου "Ἀβιγε, ἀμόρυτε, ἀγδορε, ἀχρατε,
ὅταν γὰρ τὰ τέββερὰ αὐτὰ ἐπίδεται οἱ δυτικὲς χρωῖδες διαδέτουν μόνον ἕνα:

IMMACULÉE!

"Ἀβιγιος = ὁ μὴ ἔχων βπιγόν = κηγίδα, γεκέ. / ἀβπιγώτος, ἀκηγιδώτος / ἄγρός

"Ἀμόρυτος < α βτερπτικὸ + μορύων = γερώνω, μιάνω, διαγδέρω / ἐπὶ γυναικός: τὴν ἀτι-
μώσῃ

"Ἀγδορος < α βτερπτικὸ + γδέρω = καταβτρέγω, διαγδέρω / ἐπὶ γυναικῶν: παραηγαῶ

"Ἀχρατος < α βτερπτικὸ + χραίνω = ἐδδίζω ἐγαρῶς → ἀγείρω, χρίω, χρωματίζω

μεταγ. μορύων, μιάνω, κηγιδώνω, βεβηγώνω

βεβηγώνω < βαίνω (βαδίζω, περιπατῶ)

βέβηγος: ἐπὶ τοῦ ὁποῖου εἶναι ἐπιτετραμμένον γὰρ πατήρη τις / βατὸς /
παραδεδομένον εἰς ἀνθρώπινη χρήση

ἐπὶ ἀνθρώπων = ἀγίερος, ἀγόβιος

καὶ ἀκόμη ἔνα ἐδάγιο κρυπτικὸ καὶ ὕμπετές, ἡ ἀρχὴ τοῦ κατὰ Ἰωάν-
νην Ἐσαγγελίου: « Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ
Θεὸς ἦν ὁ Λόγος ».

Ἡ ἀρχικὴ φράση μεταγράβτηκε βτὰ λατινικά ἀπὸ τὸν Ἁγιὸν Ἰερώνυμο
ὡς: « In principio erat verbum ».

Στὰ γερμανικά ἀπὸ τὸν Λούθηρο: « Am Anfang was das wort ».

καὶ βτὰ ἀγγλικά: « In the beginnig was the word ».

Ἐποῦ verbum, wort καὶ word εἶναι ἡ γέση, ὁ γόγος, ἡ ὀμιλία, τὰ γόγια.

Ἐὸ Λόγος ὀμως τοῦ Ἰωάννη εἶναι βαγῶς καίτι παραπάνω. Ἐπεριέχει γό-
γο, ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον γόγος.

Λόγος εἶναι ἡ Λογία τοῦ Θεοῦ, ὡς δημιουργικὴ δύναμη τοῦ δῦμπατος.
(εἶπεν ὁ Θεός· γενηθήτω τὸ γῶς· καὶ ἐγένετο γῶς). Εἶναι Λόγος ἐνυπόβτατος
καὶ βαρκωθεῖς, πού προῦπῆρχε βτὸν Θεόν, εἶναι πρόσωπο, ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Γι' αὐτὸ χρῆσιμοποιούμε πὴν γέση γόγος βτὴν καθημερινὴ ὀμιλία ἀντὶ
τῆς προσωπικῆς ἀντωγυμίας ἐγῶ, ἐβύ: τοῦ γόγου μου, βου/ἐγῶ μου, βου.

Στὴν ἐγγητικὴ, ἐπίβης, γόγος εἶναι ἡ αἰτία γιὰ κάθε τι πού ὑπάρχει
ἢ γίγεται, ὁ ἀποχρῶν γόγος τοῦ δῦμπατος.

Λόγος εἶναι ἀκόμη ἡ γογικὴ ἱκατότητα (ὀρθὸς γόγος).

Εἶναι ἡ χρωῖβα, τὸ βυβτηματικὰ δομημένο βύγοιο τῶν γέσεων, μὲ
τὸ ὀποῖο πραγματοποιεῖται ἡ ἐπικοινωνία (ἐναδρος γόγος).

Εἶναι ἡ ὀμιλία, ὁ φωνούμεγος γόγος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐνδιδάδετος (ἡ γῶβ-
βα ὡς ἐβωτερικὸ βύβτημα πού ἐνυπάρχει βτὴν βυρέδθη).

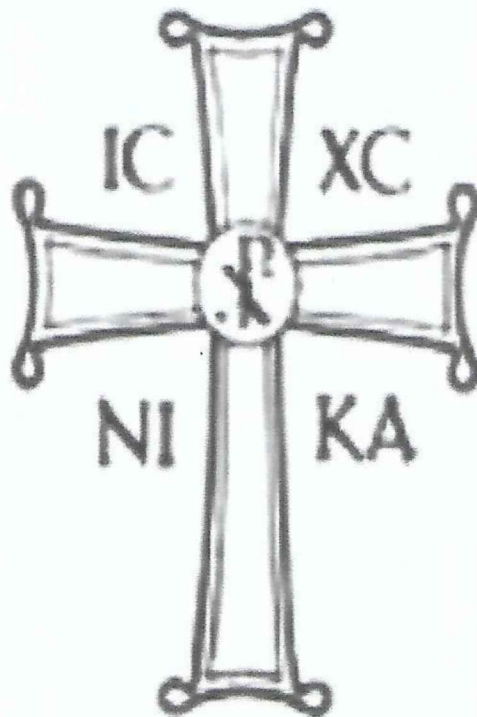
Λόγος εἶναι ἡ βχέβη δῦο μεχεδῶν. Ἐὸ γόγος βεφοράζεται καὶ βτὰ

Μαθηματικά καὶ ἐτὴν Μουσικὴ καὶ ἐτὴν Τέχνη καὶ ἐτὶς κατασκευὴς καὶ ἐτὶς δημιουργίαι τῶν πάντων. Μέγα ἀπὸ τὸν γόγο τῆς ἐχέβης τῶν μεχεθῶν τῶν κατασκευῶν προκύπτει ἡ μεταξὺ τους ἁρμονικὴ ἐχέβη βάσει τῆς ὁποίας δημιουργοῦσαν τὰ πάντα οἱ Ἕλληνας, διότι πίστευαν ὅτι ἡ ἁρμονία εἶναι ἰδιότης τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι ὑπόχρεση καὶ δέσμευση (δίνω τὸν γόγο μου).

καὶ τέλος εἶναι ἡ γοχοδοβία (θα δώβεις γόγο γιὰ τίς πράξεις σου).

Γιὰ ὅγες αὐτὲς τίς ἔνοιαι οἱ δυτικὲς γλωσσες ἔχουν τὴν γέφη *verbum, wort* καὶ *word*.

Ἡ διαμόρφωση τῆς Νέας Ἑλληνικῆς ἀρχίζει ἤδη ἀπὸ τὸν 10^ο αἰῶνα. Οἱ βυζαντινοὶ τοῦ Διγενῆ Ἀκρίτα μιγοῦσαν μία γλωσσοποιήματα ἐπὶ τὴν δική μας. Μὲ αὐτὴ τὴν μορφή, ἀκόμη καὶ μετὰ τὴν Ἄρσιν, βρίσκεται ἐν μεγάλῃ ἐκτίμησιν ἐπὶ τὴν Βαλκανικὴ καὶ ἐπὶ τὸν εὐρύτερον ἄνθρωπον τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου. καὶ ἐνῶ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς Τουρκοκρατίας δέχεται ἀρκετὰ νέα στοιχεία, καταγράφει καὶ γίνετο, ἐκτὸς ἀπὸ ἐπίδημα γλωσσῶν τῶν Σουλτάνων, γιὰ μία ἀκόμη φορά διεθνῆς.

Οἱ Ὀθωμανοὶ, ὅπως παλιότερα οἱ Ῥωμαῖοι, ἔχουν ἐπίγνωσι τῆς ὑπεροχῆς τοῦ λαοῦ ποὺ ἔχουν κατακτήσει. Ἀπὸ τὸν 17^ο αἰῶνα ποὺ καθιερώνονται οἱ θεσμοὶ τῶν Ἑλλήνων μεγάλων δραγουμάνων καὶ τῶν Ἑλλήνων ἡγεμόνων τῆς Βλαχίας καὶ τῆς Μολδαβίας, ὁ Ἑλληνικὸς προφορικὸς καὶ γραπτὸς λόγος ὑπερβαίνει τοὺς κυρίως ἑλληνικοὺς χώρους καὶ γίνεται ὄργανον εὐρείας ἐπικοινωνίας. Καὶ ἐπὶ τὸ Βατικανὸν ἀκόμη, ὅπως τονίζει ὁ Διονύσιος Ζακυθινός, ὑπῆρξαν Πάπες, κυρίως ἑλληνοφῶνοι ἢ καὶ ἑλληνικῆς καταγωγῆς. Στὴν Βυζαντινὴ Ἰταλία, ἐπὶ τὴν Σικελία, οἱ Νορμανδοὶ ἡγεμόνες καὶ βασιλεῖς συντάσσουν τὰ ἐγγράφα τῶν ἑλληνικῶν καὶ ὑπογράφουν: "Ἐν Χριστῷ τῷ Θεῷ εὐσεβῆς κραταιὸς ρῆξ...".

Στὴν Γαλλία, ἀκόμη καὶ ἰδιωτικὰ συμβόλαια συντάσσονται "ἑλληνιστί". Ὁ καθηγητὴς Σταμάτης Στανίτσας, γνωστὸς γιὰ τὶς διεξοδικὰς μελέτας του πᾶνω ἐπὶ τὸ ΧΡΟΝΙΚΟΝ ΤΟΥ ΜΟΡΕΩΣ γράφει ὅτι "ἡ ἑλληνικὴ καὶ ἐπὶ τὴν μεσαιωνικὴν τῆς μορφῆς, χρησιμοποιήθηκε ἀπὸ ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς Μεσογείου, εἰδικώτερα τῆς Ἀνατολικῆς, Βουλγάρους, Σέρβους, Νορμανδῶν, Ἑνετῶν, Φράγκων, Αἰγυπτίους, Γάλλους τῆς Κύπρου, Τούρκων, ἐπὶ τὶς διεθνεῖς διπλωματικὰς σχέσεις, ἐπὶ τὶς συνθήκας, ἐπὶ τὴν ἀλληλογραφίαν τοὺς γενικά, πρᾶγμα φυσικὸν ἀπὸ αἰῶνες ὑπῆρξε ἡ καθιερωμένη γλῶσσα διπλωματίας καὶ πολιτισμοῦ, μὲ ἀμείωτον γόητρον, ἐξασφαλίζοντας τὴν ἐπικοινωνίαν λαῶν διαφορετικῆς προελεύσεως...".

Ἐπὶ ἔτι μιᾶ ἐπιστολῇ τοῦ Βολταίρου πρὸς τὴν αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη τῆς Ῥωσίας - 14 Σεπτεμβρίου 1770 - ὅπου ὁ Γάλλος φιλόσοφος ἐκφράζει τὴν χαρὰν του γιὰ τὶς πρόσφατες νίκας τῶν Ῥώσων κατὰ τῶν Τούρκων ἐπὶ τὶς ἑλληνικὰς θάλασσας, καὶ ὁραματίζεται τὴν τελικὴν συντριβὴν τῶν Ὀθωμανῶν, τονίζοντας ἐπὶ τὴν Αἰκατερίνην:

"... ἢ πᾶσις τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας θὰ ἐξυμνεῖτο εἰς τὴν Ἑλληνικὴν... ἢ Ἑλληνικὴ γλῶσσα θὰ καθίστατο γλῶσσα παγκόσμιος...".

Σε όλη αυτή την μακρά διάρκεια της Τουρκοκρατίας, στον υπόδουλο Έλληνισμό ή γλώσσα συντηρεί την Έλληνικότητα και σαλπίζει το όραμα της Έλευθερίας μέσα από τα Δημοτικά μας Τραγούδια, τα γεμάτα ήρωισμό και όραματα παλιγγενεσίας. Οί άρματωλοί και κλέφτες που με τόσο ζωντανό τρόπο έξυμνεί ή λαϊκή μουσα, γίνονται οί σύγχρονοι ήρωες που συνεχίζουν τις άνδραγαθίες του Άχιλλέως, του Έκτορος, του Διγενή, και ό δημοτικός δεκαπεντασύλλαβος άντικαθιστά το Όμηρικό δακτυλικό εξάμετρο όχι μόνον μέσα από την ρυθμική αφήγησι με τα άπαράμιλλα επίθετα, αλλά και μέσα από πανομοιότυπες ήρωικές σκηνές, που πολύ συχνά περιγράφονται με τον ίδιο ακριβώς τρόπο όπως στα κορυφαία μας Έπη.

Αναφερόμενος σ' αυτή τη δύσκολη για τον Έλληνισμό εποχή, ό καθηγητής και Άκαδημαϊκός Διονύσιος Ζακυθηνός έδίδασκε: "Ό Έλληνας, δυστυχής και ταπεινωμένος, βρίσκει παρηγοριά στα 24 γράμματα του Άλφαβήτου της γλώσσα του, που παρ'όλες τις αντιξοότητες και την γενική παρακμή, επιμένει να την διατηρή με κάθε θυσία, έστω και ψιθυρίζοντάς την. Γιατί ενώ ό κατακτητής "χρησιμοποιεί" την γλώσσα του υπόδουλου γένους, καταβάλλει προσπάθειες να πείση τους ραγιαδες πότε με το καλό και πότε με τη βία να την άπαρνηθούν". Διαβάζουμε στον Κωνστ. Παπαρηγόπουλο: Οί όρθόδοξοι χριστιανοί επέμεναν να όμιλούν ελληνικά. Ένεκα τούτου ό Σελήμ ό Α' διέταξε να κόψουν τις γλώσσες των πολυπληθών χριστιανών. Και ό Στέλιος Ράμφος συμπληρώνει, στο βιβλίο του Γλώσσα και παράδοσι: "στην Αίγυπτο όπου οί Ίσλαμιστάι ήσαν πάντοτε πιο φανατικοί, σε μια μόνον ήμέρα εκόπηκαν 30.000 γλώσσες Ρωμηών οί όποιοι επέμεναν να μιλούν Έλληνικά".

Βιβλιογραφία :

1. Άποσπάσματα από την ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ των Μαισθημάτων της ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ για την Άρχαία Έλληνική Γλώσσα, Α' κύκλος Σπουδών, έκδ. Γεωργιάδης 1995
2. ΜΕΓΑ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ Η. LIDDELL - R. SCOTT, Α. Κωνσταντινίδου, έκδ. Έλληνικά Γράμματα.
3. ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ Α' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ, Μπεζεντάκου - Παπαδομα-λουτριάδην - Χαραλαμπίδου, Ο.Ε.Δ.Δ.

ΕΛ.Ε.Σ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΟ ΜΟΥΣΕΙΟ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΜΕΡΟΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ

Συνήθίζεται να θεωρείται ως αφετηρία της τελευταίας εξελικτικής πορείας της ελληνικής γλώσσας από άγρους το 1821 και από περιβόστερους το 1830, με την ίδρυση του νεώτερου ελληνικού κράτους.

Όμως, ήδη κατά την διάρκεια των προεπανάστατικών χρόνων, ο Φίχας Φαρραϊός και ο Κοραΐς ασχολούνται με το γλωσσικό θέμα, που από καιρό έχει αρχίσει να κινείται γύρω από δύο πυρήνες, στους οποίους συγκεντρώνονται διάφοροι γόχοι της εποχής, τον «αρχαϊστικό» πυρήνα και τον «προοδευτικό». (Οι όροι βέ εἰσαγωγικά).

Τον βινδύρα είχε ανάγει ο σοφός δίδακκαλος του γένους Ευχένιος Βούχαρης, που είχε εξεχερδεί έναντιον του συντελούμενου γλωσσικού ἐκχυδαϊσμοῦ.

Ο Κοραΐς ἐπιδιώκει μία μέση γύση και γι' αὐτὸ στρωρίζει τὴν βίαση ἀντίδραση και τῶν δύο γλωσσικῶν παρατάξεων. Τῶν καθαρειουβιάτων και τῶν Δημοτικιστῶν.

[Παρευδειτικά ἀναγερόμαβτε βτὰ γεγόμενα Κορακίβτικα.

Κορακίβτικα = Γλωσσική βάτιρα του Ἰάκωβου Φίτου Νερουιοῦ (ἐκδοβις 1812) τῆς προβνάδεις του Κοραΐ να διορδῶβει τὴν ἐλληνική γλώββα, γραμμένη βέ μορφή θεατρικῶ ἔργου.

Παραδειχματα ἀγωγῶν (που ἀναφέρονται βέ βημείωβη τῆς πρώτης βερίδα του κειμένου τῆς κωμωδίας):

<u>προπατῶ</u>	και	<u>προβατῶ</u>	ἀντὶς	<u>περιπατῶ</u>
<u>κορμὸς</u>			ἀντὶς	<u>κορμὶ</u>
<u>χορχορυτὰ</u>			ἀντὶς	<u>χορχορυτὰ</u>

Τί εἶναι ὁμως ἡ καθαρειούβα, που τόβα «ἀναδέματα» ἔχει ἀκούβει;

Ἡ καθαρειούβα πρωτοεμφανίζεται βτὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας. Στὴν ἀρχη βὰν μία βυμβιβαβτική μορφή ἀνάμεβα βτὸν γραπτὸ βυζαντινὸ ἀρχαϊβμὸ και βτὴν ὀμιλούμενη γλώββα. Δέν ὑπῆρχε, ὁμως, μόνον βυζαντινὸς ἀρχαϊ-

βρός. Ἐπὶ ἔτι ἀνάμειξη πορρῶν ζέγων γλωσσικῶν τύπων. Οἱ τύποι αὗτοι δεκόμεθα κυρίως ἐν βραβιτικῶν βῶματα τῆς αὐτοκρατορίας, πού ἦσαν βῶματα παρτοίων ἐδῶν καὶ γλωσσῶν. Οἱ ζευγικοὶ ὄροι πορραπιαβιάβηκαν ἀνηβυχητικῶν κατὰ τὴν διάρκεια τῆς Τουρκοκρατίας καὶ ἐδραϊώθηκαν ἐπικίνδυνα ἀπὸ τὴν ἀμάθεια καὶ τὴν ἔλλειψη παιδείας πού χαρακτηρίζουν αὐτὴν τὴν περίοδο.

Ἐπὶ αὐτὴν τὴν κατὰ βῶταβη παρέλαβαν τὴν γλωσσά οἱ γόχοι Ἐλληνες τὸν 18^ο αἰ. καὶ παρβιάβησαν γὰ τὴν καθαρίβου, ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς ἀπιδιδητικὸς ζευγισμοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ καὶδὲ τύπο ἀπιδραϊωμένο τῆς ἀρχαίας Γραμματικῆς, πού τὸν ἀπέβῶσαν ὡς ἀχρηστο. Ἐπὶ αὐτὸ καὶ ἡ γλωσσά πού ἀρχίβε γὰ διαμορρῶνεται ὀνομαβήκε ΚΑΘΑΡΕΥΟΥΣΑ.

Αὐτὴ ἡ καθαρεύουσα, παρ' ὄγες τὶς ὑπερβόγες ἐπὶς ὀποἶες ὀμορρῶνόμενως κατέβηζε, κυρίως ὡς πρὸς τὴν ἐπιπιδιδωμένη καὶ βχοινοτενῆ βύνταβη, βτὴν παρραματικὸτητα ἔβῶβε τὴν γλωσσά ἀπὸ τοὺς κακοὶδεις ὄγκους τῆς ἀνατολικῆς ἀλλὰ καὶ τῆς βυτικῆς ζευγισμῶν, πού πορρῆς γορῆς ἦταν ἰβχυρότερη. Εἰδικῶν βτὰ Ἐπιδάνηβα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ζευγισμῶν εἶχαν ἀλλὰβει καὶ οἱ κατὰβηζεις βτὶς καθαρὰ ἔλληνηκῆς ζέβεις: ἔβηχαν βωματογος ἀπὶ βωματῶδης, βευτε-ραμῆντε ἀπὶ βῶτερον.

Ἐπὶ ὄχι, ζοιπὸν, πιδ ΜΙΝΙΣΤΡΟΣ καὶ ΓΚΟΥΒΕΡΝΟ, ΓΑΖΕΤΑ καὶ ΣΠΙΤΑΛΙ, ἀλλὰ ὙΠΟΥΡΓΟΣ - ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ - ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ - ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟ.

Ἐπὶ οἱ γωτιβμέγοι ἐκεἶνοι γόχοι δὲν καθαρίβαν τὸ μεκτὸ γλωσσικὸ ἰδῶμα πού ἐπικρατοῦβε μετὰ τὴν Ἐπιδάβῶταβη, βῆμερα δὰ χρηβιμοποιοῦβame ἔγα γραβκοελληνηκὸ ἢ τουρκοελληνηκὸ γλωσσικὸ πορρῶ, ὀπότε οἱ Δυτικὸι ἢ οἱ Τουρκοὶ δὰ μῆς ἀποκαζοῦβαν ἔδῶν τὸς μειογῶτητα.

Ἐπὶ καθαρεύουσα ἔβηβε ζέβεις γιδ τὶς νεῶτερες ἀνάβκες. Πιδῆγῶτο,

(3)

ζωφορείο, δακτυλογράφος, πορκατοικία, πού τις μεταχειρισόμαστε με κυβι-
κότητα και άνεση. Ήνω ή φτιαχτή δημοτική του Ψυχάρη, χλωββα του έργα-
στηρίου, δέν ρίγωδε. Ποιός από εμάς είπε την είσοδο «μπαβιά», την διεύ-
δυβη «δρομία» ή το διάβημα «τοπωβιά», το βιβλιοπωλείο «βιβλιοπουλείο»
κατά το πωρῶ → μουρῶ;

“Ας μὴ χειρισόμαστε. Ἡ χλωββα ἔχει τοὺς δικούς της νόμους, εὐτυχῶς.
Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες εἶμασθε ἐπιρρετεῖς πρὸς τὶς ἀντιπαρότητες καὶ πρὸς τὶς ὑ-
περβολές. Τῆς φορέσαμε ποζιτικά χρώματα, μ’ ἄλλα τόξα χρωματίσαμε
κομματικά τὶς χλωββικὲς βχογές. Εἴχαμε καὶ ἔχουμε μία χλωββα τόσο πρῶ-
βια, πού μοιραῖα παρουδιάζει ποζηές μορφές, ὅπως ἡ δαράββαί μας. Μία
χλωββα ἐγίαία καὶ ἀδισαίρετη, παγάρχαη, πατέμορφη, ποζύμορφη.

Καίνομε τὸ γάδος γὰ ἐκλαίνομε τὸ πρόβον τῆς ποζιμορφίας καὶ τὸ κυβικό γαι-
νόμεγο τῆς διτυπίας ἀνάμεβα βτόν προφορικό καὶ γραπτό γόχο, ὡς ἐχχεγές ἐ-
γιάττωμα. Δέν εἶναι ὅμως ἐτόβι. Πάντοτε καὶ παντοῦ ὑπῆρχε διαφορά ἀνά-
μεβα βτὴν χλωββα πού γράφεται καὶ βτὴν χλωββα πού μιγιάται. Στόν γρα-
πτό γόχο, ἡ χλωββα φοράει τὰ καζαί της. Ποτέ δέν ὑπῆρξε διχλωββία.

Ἄέ ὄρους τοὺς γαούς πού ἔχουν ἱστορική παράδοση καὶ γραπτά μνη-
μεῖα ὑπάρχει πάντοτε ἕνα ἐπιγαγειακό εἶδος διχλωββίας, πού εἶναι ἡ διαφο-
ρά μεταξὺ γραφομένης καὶ γαουμένης.

“Ὁ Ἡρόδοτος ἀναγέρει ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι χρησιμοποιουῦσαν γράμματα
«διγάβια» — δύο εἰδῶν — «τὰ μὲν ἱερά, τὰ δὲ δημοτικά καζέεται».

Οἱ Ἀχχοί καὶ οἱ πρακτικότετοι Ἀμερικάνοι τὴν ἀπῆ καθομιζομένη
τὴν ὀνομάζουν SLANG, δηλαδή χυδαίγρουβα, ξεχωρίζοντάς τὴν βαγῶς ἀπὸ τὴν
γραπτή.

Δυστυχῶς, δέν μπορέσαμε ἢ δέν θελήσαμε γὰ διακρίνομε καὶ γὰ κα-
τανοήσομε τὴν ἀγανῆ ἄρμονία πού ἐυπάρχει βτὶς διάφορες ἐκγάνβεις τῆς

(4)

χλωβάς μας. “Η ὀμιλουμένη ἔδινε τὴν βτὴν γραπτὴ καὶ ἡ γραπτὴ χλωβά ἐξύωνε, διορδωνε, τελειοποιούβε τὴν προφορικὴ.

“Ἄν ἀγρίναμε τὰ πράγματα ἐλεύθερα καὶ ἀβίαστα γὰ κληίδουν, ἡ βύγκριση καὶ ἡ προβέγκριση δὰ ἐροκηρωτόταν ἐλεύθερα καὶ φυσιοιογικά.

Ἔϊναε γάδος μεχάρο γὰ νομίζουμε ὅτι με νόμους μπορούμε γὰ ἐπιβάλλουμε βτόν ἀγρον με ποιο τρόπο δὰ μηγέει καὶ πῶς δὰ χράγει. Τρωββικὲς μοργές μπορούν γὰ προτείνουν μόνον οἱ γροχοτέχνες, οἱ ποιητές, οἱ εἰδικοί ἐπιβτήμονες καὶ ὄχι οἱ πογιτικοί.

Καταρχήβαμε διὰ νόμου καὶ με πατηχυρισμούς τὴν καθαρειούβα — “Ἐπέβαμε βτὴν πογίδα τῆς ἀβάειας τοῦ μογοτογικού...

καὶ μόνον οἱ τίττοι τῶν ραδιοφωνικῶν καὶ τηλεοπτικῶν μας βταδμῶν καὶ οἱ τίττοι τῶν ἐκπομπῶν βέ κείουν γὰ ἀγαρωτιέβασι ἀν ἡ πατρίδα μας βρίβκεται ὑπὸ γειική κατοχή.

“Ὁ κωνβταντῆτος Δίκογόμεος ὁ ἐξ Οἰκογόμεω Διαπίβτωγε με πικρία: « Λαγούν βαρβαρογώνως ὡς γὰ κατάρχωνται οὐχι ἀπὸ “Ὀμήρους καὶ Πλάτωνα, ἀλλὰ ἀπὸ κάρας καὶ Τότδους καὶ Ζκύδας ... ».

Τί δὰ ἔλεγε ἀν ἀκούγε βήμερα ὄρα αὐτὰ τὰ ΠΡΕΣΣ ΡΟΥΜ ἀντὶ αἰδουβα Τύπου, ΜΠΛΑΚ ΑΟΥΤ ἀντὶ γειική βυβκότιβη, ΣΤΟΝΣΟΡ ἀντὶ χορηγός, ΓΚΑΛΛΟΤΤ ἀντὶ δημοβκόπηβη, καὶ τὰ διάφορα ΙΜΑΤΖ, ΠΟΥΣΣΑΡΟ, ΝΤΑΟΥΝΙΑΣΟ, ΓΚΛΑΜΟΥΡ...

Ἐτὴν ἐλληνική χλωβά μεχρί τοὺς βυγαντινοὺς χρόνους δέν ὑπάρχει βέ κατένα γειικό ἢ γέση ἀρνηβίχλωβος, ἐνῶ ὑπάρχουν ἀρνηβίπατρης, ἀρνηβίδρηβκος, ἀρνηβίδεος.

Οἱ “Ἐλληνες ἔτρεγαν πάντοτε γιὰ τὴν χλωβά τους θαυμαβμό καὶ ἀγάπη, βεβαβμό καὶ δέος.

“Ὁ Πλούταρχος ἀγαγέρει πῶς ὅταν ὁ Ξέρξης ἀπέβτειγε ἀντιπροβω-

(5)

πεία γὰρ ζητήθει γῆ καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῶν Ἀθηναίων, ὁ Θεμιστοκλῆς, παρὰ τὰ καθιερωμένα, διέταξε τὴν βύρρησιν τοῦ Σιερμητέως καὶ μὲν γήγισμα τὸν ἔδα-
ναίωδε, διότι: » φωνὴν ἑλληνίδα, βαρβάροις προβάχμασιν ἐτόρησε χρῆσθαι ».

καὶ ἡ ἄτυχη Φιγομήρα, πού τὴν ἐβίασε ὁ Τηρεὺς καὶ κατοίμιν τῆς ἔ-
κογε τὴν γλώσσα γιὰ τὰ μὴν τὸν μαρτυρήσει, διαλαλεῖ μέχρι σήμερα τὸν και-
μό της, χαραχμένον γιὰ πάντα ἐν μάρμαρο ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἐπιγραφῆς:

» Γλώσσα ἐμὴν ἐθήρισε καὶ ἔβρεθεν ἑλλάδα φωνήν. »

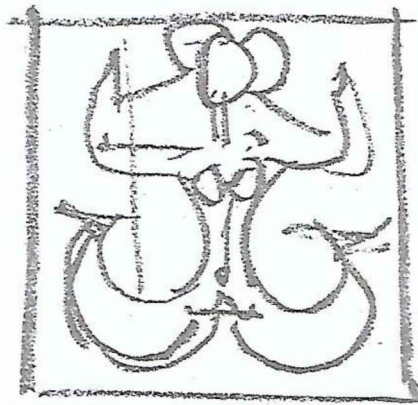
Δὲν ὀρηγεῖ πού τῆς ἔκογον τὴν γλώσσα. Δὲν ὀδύρεται πού δὲ μείνει βουβή.

Εἶναι ἀπορηχόρητη πού δὲν δὲ ζαναμιγήσει
ἑλληνικά.

Τῆ γλώσσα μου ἔδωσαν ἑλληνική
τὸ σπίτι φτωχικὸ στὶς ἀμμουδιὰς τοῦ Ὀμήρου.

Μονάχη ἔγνοια ἡ γλώσσα μου στὶς ἀμμουδιὰς τοῦ Ὀμήρου.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ

Εἶναι βεβίπμο νὰ ἀναφερθοῦμε εἰς τὴν περίπτωση ἕως "Ἐλληνικὰ Μο-
σοτέχνη, ὁ ὁποῖος, ἂν καὶ ἔζησε μέσα εἰς τὴν δὶνη τῶν χρωδδικῶν ἀντιπα-
ραδέβων, δὲν δέζησε νὰ ταυτιβτῆ με καμία χρωδδικὴ παράταξη.

Ἐὸ γόχος γιὰ τὸν κυρ- Ἀλέξανδρο Παπαδιαμάντη καὶ γιὰ τὴν χρωδ-
δικὴ ἰδιοτυπία του, πὸ βυγιβτᾶ μία ἀπὸ τὶς παραμέτρους τῆς "μαχί-
ας" τοῦ ἔργου του.

Ποία εἶναι, γοιπόν, ἡ ἰδιατερότητα τῆς παπαδιαμαντικῆς χρωδδίας;

Ἡ ἔλληνικὴ χρωδδία ὁρόκηρη κείτεται παραδομένη εἰς χέρια του,
δηβαυριβμένη ἀπὸ ἀπαγωτὰ βτρώματα παιδείας: ἀπὸ τὸν Ὀμηρο καὶ τοὺς
ἀρχαίους, τὰ ἱερά γραμματα, τοὺς Πατέρες καὶ τοὺς Ὑμνογράφοις τῆς ἔκκη-
βίας, τὸ δημοτικὸ τραχοῦδι, τὴν αὐβτηρὴν καθαρεύουβα, ἀλλὰ καὶ τὴν χρωδ-
βία τοῦ ἀθηναϊκοῦ ὄχρου καθὼς καὶ τὴν τοπογγοιὰ τῆς ἰδιαίτερης πατρίδας
του, τῆς Ἐκιάδου.

Ἐποιαδὴποτε γέξη τῆς ἔλληνίδος γωγῆς βρίβκεται ἔτοιμη νὰ τρέξει
ἀπὸ ὀδοδὴποτε μακριὰ καὶ νὰ παρουμεβιαβτῆ μπροβτὰ του, μόγις ἔκείνος τὸ
ζητήβει.

«Πότε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς — διερωτᾶται ὁ Σήβιμος Μορεντζάτος — πρό-
γαβε νὰ ἀφομοιωβει με τρόπο τόβο δαυμαβτὸ τὸν δηβαυρὸ τῆς ἔλληνικῆς χρωδ-
βίας, πὸ βγαίνει ἀπὸ μέσα του ἀβίαβτα χωγεμέγος, παγέτοιμος νὰ ἀντιμε-
τωπιβει ὄγις, καὶ τὶς παραμικρότερες ἀκόμη καὶ τὶς πὸ τιποτέγιες ἀνάγκες
μίας γωγυταγῆς γραφῆς;».

Διβαβείεις τὸν Παπαδιαμάντη καὶ γιῶδεις τὴν ἔλληνικὴν χρωδδία νὰ
γουβκῶνει, ὅπως ἡ δάξηββα, καὶ νὰ βου τραχοῦδάει τὰ ἀρρητα, νὰ βου
μογοχάει τὰ ἀτομογόχητα, νὰ βου γεβκεπάξει τὰ κεκρυμμένα.

Ποιπτὴ χαρακτηρίζει ὁ Παγαμᾶς τὸν Παπαδιαμάντη, «ποιπτὴ με τὸν
πεγὸ γόχο», πὸν τραχοῦδᾶ παρὰ ἱβτορεῖ τὶς ἀγηχῆβεις του.

«Εἶναι οἱ βχοῖτοι οἱ δακρύοντες ἀχριομαβτῆχνη», «τὸ μικρὸν βραχο-
φυτεμῆνον παρεκκηβίον», «τὰ ἔριγία — κύματα, χαυτήεντα, γριζότριχα, κε-
ραβόβρα», «ὁ πέπηγος τῆς νυχτός, ὁ παρειαρχυρούμεγος καὶ διατμηγόμεγος ἀ-
πὸ τὸ γέχηος τῆς βεγῆτης».

καὶ μία μικρὴ, ἀποσπασματικὴ χεύβη τῆς ἐκκλησιαστικῆς παιδείας τοῦ ἐπὶ «**Ἔρωτας ἐπὶ χιόνια**»:

«καὶ ὁ μπαρμπα - Γιαγγιὸς ἀβριβεῖν ὄγος, καὶ ἐκαιμήθη ὑπὸ τὴν χιόνια, διὰ γὰρ μὴ παραβταδῆ ὑμνὸς καὶ τετραχηλιζόμενος, αὐτὸς καὶ ἡ ζωὴ του καὶ αἱ πράξεις του, ἐγώπιον τοῦ κριτοῦ, τοῦ Παλαμοῦ τῶν ἡμερῶν, τοῦ Τριβ-αγίου».

Ἐξτός, ὅμως, ἀπὸ τὸν ποιητικὸν αὐτὸν κόσμον, ὑπάρχει καὶ ὁ γτωχό-κοσμος μὲ τὴν καθημερινὴν βιοπάλη, τὴν ἐξαισθήσει, τὸ κουτόμποζιὸ τῶν φα-δικῶν, τὴν ἀδίκην καταναλωσιάν. Τὸ βεηνικὸ αὐτὸ ὑπαγορεύει τὴν ἀνάγκη χηῶ-βα, μία γνήσια γαϊκὴ χηῶββα γιὰ τὴν ἀπόδοσιν τῆς πραγματικότητος.

Ἔνα παράδειγμα ἀπὸ τὸ «**Τυνὴ πηέουβα**».

Ἔνα καπετάνιος ἐπιβτρέγει ἐπὶ τῆς βίτης του, γιὰ γὰρ περάβει τὸν χειμῶ-να. Ἡ γυναῖκα του, ποὺ ἀγαπᾷ τὸ κραβί, βτέγει βιαστικὰ τὸν χιὸ τῆς ἐπὶ τὸ μπακάζικο γὰρ πεῖ τὸν καταβτηματάρχη γὰρ μὴ γρηῖβει ἀπὸ τὸν ἀγῶρα τῆς γὰρ τὸν πηηρῶβει γιὰ τὸ κραβί ποὺ αὐτὴ κατανάβωβει ἐν ἀπουβία του.

Ἀπὸ τὸν διάλογο μάνας καὶ γιοῦ:

- Ἀκόμα, μάνα, δὲν ἔγιν' ἡ τυρόπιττα;
- Ἀκουσε, παιδί μ' Μανώλη, νὸ σ' πῶ ἕνα κρυφούτσικο: ξέρεις τὸν Γιαννιό, τὸν Κισσιώτη, ὅπου σ' ἔστειλα κ' ἐγέμιζες τὴν μποτίλια κρασί;
- Πῶς.
- Νὰ πᾶς γὰρ τοῦ πῆς...
- Νὰ μ' δώσης τυρόπιττα...
- Τώρα, γὰρ ψηθῆ πρώτα... Ὅσο γὰρ πᾶς καὶ γὰρ ῥθῆς, θὰ γένη...
- Νὰ πᾶς γὰρ πῆς τοῦ Κισσιώτη...
- Τί;
- Κεῖνα τὰ βερεσέδια, πές, ὅπ' τοῦ χρωστῶ, μὴν πιάση, πές, τὸν πατέρα σ' κ' ἐγὼ θὰ κάμω νόμο-τρόπο. Ἀκουσε;
- Ναί.
- Σῦρε, τρέχα γλήγορα, γὰρ τ' πῆς, καὶ γὰρ ῥθῆς... Νά, ἔφτυσα...
- Ἔκαμε σημεῖον ὡς γὰρ ἔπτυν ἐπὶ τῆς παλάμης. Τὸ παιδίον ἐκοίταζεν ἀκόμη κατὰ τὸ τηγάνι.
- Δῶ μ' πρώτα, λιγάκι τυρόπιττα.
- Δὲν ἔγιν' ἀκόμα... ὡς ποὺ γὰρ ῥθῆς πίσω θὰ γένη... Τρέχα... πήγαινε... Μὴ περάσ' ὁ πατέρας, καὶ τότε πιάση... Τ' ἀκουσε, τί σοῦ ἔπα γὰρ τ' πῆς;
- Ναί.
- Πῶς θὰ τ' πῆς;

— Νά κείνα τὰ βερεσέδια... μὴν τὰ πιάσ' ὁ πατέρας... καὶ σὺ θὰ κάμῃς τὸν ὦμο τρόπο...

— Ὅχι μὴν τὰ πιάσ' ὁ πατέρας... Αὐτὸς νὰ μὴ πιάσῃ τὸν πατέρα σ' καὶ τὰ γυρεύη... κ' ἐγὼ θὰ τὰ πληρώσω. Κατάλαβες;

— Πῶς.

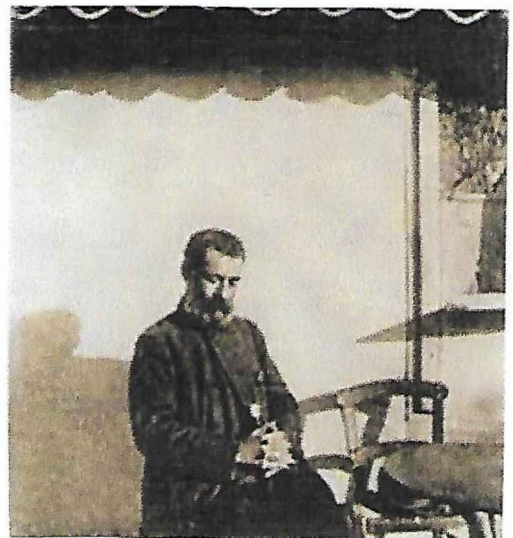
— Πήγαινε, τρέχα... νά 'χῃς τὴν εὐκὴ μ'.

— Δῶ' μ' τυρόπιττα... Νά, τώρα ἔγινε, νά, θὰ καῖ...

Οἱ δὲ δὲν ἐπιβάλλονται, ἔλεγε ὁ κυρ-Ἀλέξανδρος. Ἐξεγίββονται ἀβίαβτα, καθὼς κρηβιμοποιούονται καὶ γαλιούονται κατὰ τὶς ἀνάγκες τοῦ γαοῦ, « πού τὶς παῖζει ἔτσι ὅπως δὰ ἔπαυε τὸ γαοῦτο καὶ τὸ καγοτάκι του, γιὰ νὰ ἐκγράβει μὲ ἡχοὺς τὰ ἀνέκγραβτα γόγια ».

Ὁ Παπαδιαμάντης ἐπικρίνει κάθε μογομέρεια καὶ οἰκτίρει τὸν ἐρη- νικὸ γαὸ γιὰ τὴν βύχχυβη πού τοῦ ἔχου προκαγέβει οἱ πνευματικοὶ ἡχέτες του: « Ὁ γαὸς ἐτοῦτος εἶναι ὁ πῆρον ἀτυχὸς τῶν γαῶν τοῦ κόσμου, ἐπειδὴ οἱ ὀ- δηγοὶ του βκέπτονται ἔτσι ἀβτοχα ἀρκετὸς γορές. κρῖμα! καὶ ἐπειδὴ εἰς τὴν ἐρηνηκὴν δὲν ἔββαν ἄγῃς γοοῦμεν, ἄγῃς ὀμίζοῦμεν καὶ ἄγῃς χράφομεν ». Ἡ δὲ δὲν γιὰ τὸν Παπαδιαμάντη εἶναι ἐνιαία, εἶναι γυβικὸς ὀργανιβμός, γαῖκὸ δημιούρχημα, καὶ ἐξεγίββεται γυβικὰ καὶ ἀβίαβτα. Τὸ περιγάρητο, γοιπόν, δὲν γοββικὸ γήτημα οὐδέποτε ἀνέκυε γιὰ τὸν Παπαδιαμάντη, ἢ, ἐὰν ἀνέκυ- γε, ἐπεγύθη μεγαγογυῶς.

Ἐξῆδρος ἀπὸ βυμβάβεις, βὲ διάβταβη μᾶλλον μὲ τὸ περιβάρητον του, γνήβιος καὶ ἰδιόμορφος, διακόργωβε ἔγα εἶδος καθαρῶ καὶ πῆρους γόγυ. Ὁ ἰδι- ος εἶχε ὑποχρεωβὲ ἐν εἶβει διαμαρτυρί- ας γὰ ἐφομογογηβὲ: « Δὲν ὀμοιάζω μὲ κατέγα. Ὀμοιάζω μὲ τὸν ἑαυτὸ μου ».

Τὸ ἡμερολόγιο ἔγραφε 28 Σεπτεμβρίου 1974, ὅταν ἡ κυβέρνησις Κωνσταντίνου Καραμανλῆ παρέχει τὴν χωρική διάταξη ἐπὶ τὸ Σύνταγμα τῆς μεταπολίτεως καὶ καθιέρωσε τὴν δημοτικὴ χωρὶς ἐξηγητικὰ δημοτικὰ βχοεῖα. Τὸ 1976 ὁ ὑπουργὸς Παιδείας Γεώργιος Πάργης εἰσηγείται, καὶ ἡ κυβέρνησις Καραμανλῆ ἀποφασίζει μὲ τὸν νόμο 309/30.4.1976 «Περὶ ὀργανώσεως καὶ διοικήσεως τῆς Γενικῆς Ἑκπαίδευσως», τὴν χρῆσιν τῆς δημοτικῆς βέ ὄγες τὶς βαθμίδες τῆς ἐκπαίδευσως, βέ ὄγες τὶς λειτουργίες καὶ τὰ ἔχγραφα τοῦ κράτους.

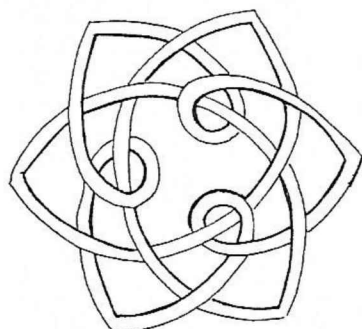
"Ἔτι τελεῖται ἡ περιμέτεια τῆς ἐπιβολῆς μιᾶς χωρὶς ζέγης πρὸς τὴν πραγματικότητα τῶν μαθητῶν. Θυμοῦμαι ἐπὶ δημοτικὸ τὴν περιγραφή μου μιᾶς παρελάσεως: « Τὸ πηῖδος ἴβτατο ἔγδεν καὶ ἔγδεν τῶν περοδρομίων ... ».

καὶ ἀρχίζει μία ἄλλη περιμέτεια, τῶν χωρὶς ἐκτροματῶν ἐπὶ δημόβια ἔχγραφα. Παράδειγμα κακοφωνίας: « Ο παρακάτω υποχραφόμενος ... », ἐπὶ τὸ εὔηχον « ὁ κάτωθι υποχραφόμενος ... » ἀποτελεῖ ταμποῦ διότι εἶναι καθαρωουβιδάνικο.

καὶ ἡ τελευταία πράξη τοῦ δράματος:

Ἔτις 12 Ἰανουαρίου 1982, βέ μεταμεβουύχτιο τμήμα τῆς Βουλῆς, αἰγιιδίως, εἰβάχεται πρὸς γηγίβη ἀπὸ τὸν τότε ὑπουργὸ Παιδείας Ἑλευθέριο Βερυβάκη τροπολογία γιὰ τὴν καθιέρωση τοῦ μογοτογικοῦ βυβτήματος.

Ἡ τροπολογία τελεικῶς γηγίβεται ἀπὸ 30 παρόντες βουλευτές, καὶ μὲ τὸ προεδρικό διάταγμα 297/1982 ἡ κυβέρνησις Ἀνδρέα Παπαδρέου ἐπιβάλλει τὸ μογοτογικὸ βυβτήμα τόβο ἐπὶ τὴν διοίκησιν ὄβο καὶ ἐπὶ τὴν ἐκπαίδευσιν.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΕΛΥΤΗΣ

ΤΑ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΙΔΙΩΤΙΚΑ

... Μέσα σ' ένα τέτοιο πνεῦμα είχα κινηθεῖ ἄλλοτε, ὅταν ἔλεγα ὅτι ἓνα τοπίο δὲν εἶναι, ὅπως τὸ ἀντιλαμβάνονται μερικοί, κάποιο ἀπλῶς σύνολο γῆς, φυτῶν καὶ ὑδάτων. Εἶναι ἡ προβολὴ τῆς ψυχῆς ἐνὸς λαοῦ ἐπάνω στὴν ἔλη.

Θέλω νὰ πιστεύω —καὶ ἡ πίστι μου αὐτὴ βγαίνει πάντοτε πρώτη στὸν ἀγῶνα τῆς μετὰ τὴ γνώση— ὅτι, ὅπως καὶ νὰ τὸ ἐξετάσουμε, ἡ πολυαιώνια παρουσία τοῦ ἑλληνισμοῦ πάνω στὰ δῶθε ἢ ἐκεῖθε τοῦ Αἰγαίου χῶματα ἔφτασε νὰ καθιερώσει μιὰ ὀρθογραφίαν, ὅπου τὸ κάθε ὠμέγα, τὸ κάθε ὕψιλον, ἡ κάθε ὀξεῖα, ἡ κάθε ὑπογεγραμμένη, δὲν εἶναι παρὰ ἓνας κολπίσκος, μιὰ κατωφέρεια, μιὰ κάθετη βράχου πάνω σὲ μιὰ καμπύλη πρύμνας πλεύουμένου, κυματιστοὶ ἀμπελώνες, ὑπέρθυρα ἐκκλησιῶν, ἀσπράκια ἢ κοκκινάκια, ἐδῶ ἢ ἐκεῖ, ἀπὸ περιστεριῶνες καὶ γλάστρες μετὰ γεράνια.

Εἶναι μιὰ γλώσσα μετὰ πολὺ αὐστηρὴ γραμματικὴ, ποὺ τὴν ἐφκίασε μόνος του ὁ λαός, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ δὲν ἐπήγαινε ἀκόμη σχολεῖο. Καὶ τὴν τήρησε μετὰ θρησκευτικὴ προσήλωση καὶ ἀντοχὴ ἀξιοθαύμαστη, μέσα στὶς πιὸ δυσμενεῖς ἑκατονταετίες. "Ὡσπου ἦρθαμ' ἐμεῖς, μετὰ τὰ διπλώματα καὶ τοὺς νόμους, νὰ τὸν βοηθήσουμε. Καὶ σχεδὸν τὸν ἀφανίσαμε. Ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος τοῦ φάγαμε τὰ κατάλοιπα

τῆς γραφῆς του καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο τοῦ ροκανίσαμε τὴν ἴδια του τὴν ὑπόσταση, τὸν κοινωνικοποιήσαμε, τὸν μεταβάλαμε σὲ ἓνα ἀκόμα μικροαστό, ποὺ μᾶς κοιτάζει ἀπορημένος ἀπὸ κάποιο παραθυράκι κάποιας πολυκατοικίας τοῦ Αἰγάλεω.

Δὲν ἀναφέρομαι σὲ καμιὰ χαμένη γραφικότητα. Οὔτε θυμᾶμαι νὰ ἔχω ζήσει σὲ καμιὰ καλὴ ἐποχὴ γιὰ νὰ τὴ νοσταλγῶ. Ἀπλῶς, δὲν ἀνέχομαι τίς ἀνορθογραφίες. Μὲ ταράζουν. Νιώθω σὰν ν' ἀνακατώνονται τὰ γράμματα στὸ ἴδιο μου τὸ ἐπώνυμο, νὰ μὴν ξέρω ποιὸς εἶμαι, νὰ μὴν ἀνήκω πουθενά. Τόσο πολὺ αἰσθάνομαι νὰ εἶναι ἡ ζωὴ μου συνυφασμένη μ' αὐτὴν τὴν αὐδρόγεια λαλιά, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ ἡ ὀπτικὴ φάση τῆς ἑλληνικῆς λαλιάς, τῆς ἰανῆς μετὰ τὴ διπλὴ τῆς ὑπόστασις νὰ ὀμιλεῖ καὶ νὰ ζωγραφίζει συνάμα. Καὶ ποὺ ἐξακολουθεῖ ἀθόρυβα ὅσο καὶ δραστικά, παρὰ τίς ἀνωθεν ἐπεμβάσεις, νὰ εἰσχωρεῖ ὀλοένα μέσα στὴν ἱστορία καὶ μέσα στὴ φύση ποὺ τὴ γέννησαν, ἔτσι ὥστε νὰ μετατρέπει τεράστιες ποσότητες παρελθόντος χρόνου σὲ παρόν, καὶ νὰ μετατρέπεται ἀπὸ τὸ παρόν αὐτὸ σὲ ὄργανο προικισμένο μετὰ τὴ δύναμη νὰ ὀδηγεῖ τὰ στοιχεῖα τῆς ζωῆς μας στὴν πρωτογενὴ φυσικὴ τους ἀλήθεια. "Ὁμως, γιὰ νὰ τὸ ἀντιληφθεῖ αὐτὸ κανεὶς, πρέπει νὰ ἔχει περάσει ἀπ' ὅλες τίς διεργασίες, ὅσες ἀπαιτοῦνται γιὰ νὰ μπορεῖ νὰ διακρίνει ποῦ κεῖται τὸ καίριο. Τὸ καίριο στὴ ζωὴ αὐτὴ κεῖται πέραν τοῦ ἀτόμου. Μὲ τὴ διαφορὰ ὅτι, ἀν δὲν ὀλοκληρωθεῖ κανεὶς σὰν ἄτομο —καὶ ὅλα συνωμοτοῦν στὴν ἐποχὴ μας γι' αὐτό— ἀδυνατεῖ νὰ τὸ ὑπερβεῖ.

Οἱ Λογοτέχνες μας μᾶς δείχνουν ἕνα ἄλλο, μιὸ οὐβιαβτικὸ δρόμο ἀπὸ ἐκεῖνον ποὺ ἀκοροῦθίσαμε, μᾶς ὀδηγοῦν βὲ πηχὲς αὐθεντικὲς, μᾶς προβατατοροῦν βὲ βχέβεις ἀνθρωπιᾶς καὶ ἀπηρότητας, μακριὰ ἀπὸ τὴν ἰδιότητα τῶν καιρῶν.

καὶ εἶναι γομῖω ὅ,τι χρειαροῦμαβτε βήμερα, ἀπέναντι βτὴν ἀγαρο-
 νεία καὶ βτὴν ἀνηδικότητα τῶν ἰβχυρῶν, ὅταν μὲ τὰ γόγια τοῦ ἄγγο με-
 γάρο μας, τοῦ Γιώργο Ζεγέρη, ἱκετεύουμε: « κύριε, βοῦδα γὰ βυρό-
 μαβτε πῶς ἔγινε τοῦτο τὸ φογικό. Τὴν ἀραχὴ, τὸν δόγο, τὴν ἰδιότητα.
 Τὸ βτέγνωμα τῆς ἀγάπης. κύριε, βοῦδα γὰ τὰ γεριγῶβουμε... ».

Γιώργος Ζεγέρης

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩΛ ΘΕΩΛ ΔΟΣΑ

Βιβλιογραφία:

1. Μαθήματα Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσας, Ἑγγ. Ἀραχὴ, Α' κύκλος βπουδῶν, ἐκδ. Γεωργιάδης 1995
2. Ἀπαντα Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη, ἐκδ. Δόμος
3. Ἡ γλώσσα τοῦ Παπαδιαμάντη, Ἀντώνης Καρτβάκης, βρ. Φιλοσοφίας, τέως ἄραογικός Σύμβουλος Φιλοσόγων, Ἡράκλειο, β. β. 2012

ΠΡΩΙΜΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΜΕΤΑΓΕΝΕΣΤΕΡΟΝ
ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ

α	ΑΑΑΑ	ΑΑ
β	ΒΒΚΣΥΓΣΥΓ'Υ'	Β Β
γ	ΚΛΛΓ	Γ
δ	ΔΔΔ	Δ
ε	ΕΕΕΕΕΕ	Ε Ε
ζ	ΖΖΖΖ	
η, θ	ΗΗΗΗΗΗΗΗ	Ι Ζ
θ	ΘΘΘΘΘΘΘΘ	Η
ι	ΙΙΙΙΙΙ	Θ Θ Θ Θ
κ	Κ	Ι
λ	ΛΛΛΛ	Κ
μ	ΜΜΜΜ	Λ
ν	ΝΝΝΝ	Μ Μ
ξ	ΞΞΞΞΞΞΞΞ ^{ΚΜ} _{ΨΧ}	Ν
ο	ΟΟΟΟΩ	Ξ Ξ Ξ Ξ
π	ΠΠΠ	Ο
ρ	ΡΡΡΡΡ	Π Π Π
σ	ΣΣΣΣΜ	Ρ
σσ	ΤΤ	Σ Σ Σ
τ	ΥΥΥ	Τ
υ	ΦΦΦΦΦΦΦΦ	Υ
φ	ΧΧΧΧΧΧΧΧ ^{ΘΒ} _{ΚΒ}	Φ Φ Φ
ψ	ΨΨΨ ^{ΘΒ} _{ΚΒ}	Χ
ω	ΩΩΩΩ ^{ΘΒ} _{ΚΒ}	Ψ
		Ω Ω Ω Ω

Τὸ Ἴωνικὸν ἀλφάβητον εἶχε ἀρχικῶς 27 γράμματα, 3 ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἀπεβλήθησαν τὸ 403 π.Χ. ἐπὶ ἄρχοντος Ἀθηνῶν Εὐκλείδου, τῇ εἰσηγήσει τοῦ ρήτορος Ἀρχίνου. Τὰ γράμματα τὰ ὁποῖα ἀφηρέθησαν εἶναι τὸ δίγαμμα (F), τὸ κόππα (Q) καὶ τὸ σαμπί. ☞

Θὰ ἀναφερθοῦμε σχετικῶς, ἀφοῦ ὑπενθυμίσουμε ὅτι τὰ γράμματα ἐγράφοντο "ΚΕΦΑΛΑΙΑ", ὅπως λέμε σήμερα. Ἡ μικρογράμματος γραφή (ποῦ ἀλλοιώνει τὸν ἀρχέγονο συμβολισμό τους ὁ ὁποῖος ἦτο ἀπολύτως σύμφωνος πρὸς τὸ σχῆμα τους) ἀνεπτύχθη σιγά - σιγά, ἀργότερα, κατὰ τοὺς ἑλληνιστικούς χρόνους, ὅποτε κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς πληθωρικῆς παραγωγῆς τῶν χειρογράφων, οἱ ἀντιγραφεῖς ἄρχισαν νὰ στρογγυλεύουν τὶς γωνίες καὶ νὰ ἀλλοιώνουν τὸ γεωμετρικὸν τους σχῆμα, τὸ ὁποῖον εἶχε ἐπιμεληθῆ ὁ Πυθαγόρας:

«Πυθαγόρας τοῦ κάλλους αὐτῶν ἐπεμελήθη, ἐκ τῆς κατὰ γεωμετρικὸν γραμμῆς, ρυθμίσεως αὐτὰ γωνίας καὶ περιφερείας καὶ εὐθείας....»⁶³

«Οἷς δὲ νῦν χρώμεθα, εἰσὶν Ἴωνικοὶ -χαρακτῆρες τῶν στοιχείων-, εἰσενέγκαντος Ἀρχίνου παρ' Ἀθηναίους ψήφισμα, τοὺς διδασκάλους παιδεύειν τὴν Ἴωνικὴν γραμματικὴν, ἥγουν τὰ γράμματα.»⁶⁴

Δηλ.

Αὐτοὶ οἱ χαρακτῆρες τῶν στοιχείων ποῦ χρησιμοποιοῦμε τώρα εἶναι Ἴωνικοί, κατόπιν ψηφίσματος τὸ ὁποῖον ἔφερε ὁ Ἀρχίνος εἰς τοὺς Ἀθηναίους, οἱ διδάσκαλοι νὰ διδάσκουν τὴν Ἴωνικὴν γραμματικὴν, δηλαδὴ τὰ γράμματα.

63. Commentaria eis Dionysium ton Thracian, Scholia Vaticana (T.L.G.)

64. ὡς ἄνω

F

Τὸ δίγαμμα ὀφείλει τὸ ὄνομά του εἰς τὸ σχῆμα του, τὸ ὁποῖον προσομοιάζει εἰς διπλοῦν γάμ(μ)α. Ὑπάρχει καὶ στίς Πινακίδες τῆς συλλαβικῆς Γραμμικῆς Β, ὅπως π.χ. FI - PI -ZA → Φοῖζα → ρίζα. Φοῖνος → οἶνος. Ὅπως ἀναφέραμε ἤδη, ἀφηρέθη ἐκ τοῦ Ἴωνικοῦ ἀττικοῦ ἀλφάβητου τὸ 403 π.Χ. ἐπὶ ἄρχοντος Εὐκλείδου.

Ἐτίθετο εἰς τὴν ἀρχὴν ὅσων λέξεων ἤρχιζαν ἀπὸ ρ (Φράκος, Φρόδον, Φράδιος → ράδιος, ὄθεν βραδύς, βράδου) ἢ ἀπὸ φωνῆεν (Φάναξ, Φέργον, Φέκαστος, Φοῖκος κλπ...).

Συχνὰ ἐτίθετο καὶ εἰς τὸ μέσον τῆς λέξεως (ναΦς, ἄΦημι) ὅπου, ὅταν ἀφηρέθη, ἀντικατεστάθη ἀπὸ τὸ ὑψιλον: ναΦς → ναῦς, ναύτης ἄΦημι → α Φς → αῦς → αὐτίον (οὔς) κ.ο.κ.

Ἡ προφορὰ του ἦτο ἄλλοτε ὡς ἐλαφρὸν β ἢ φ (ναῦς), ἄλλοτε γ (Φάρσην, γάρσην),⁷³ ἄλλοτε ὡς δ (Φοίαξ → οἶαξ =δοιάκι, τιμόνι). Διτηρήθη εἰς τὸ Χαλκιδικὸν ἀλφάβητον τὸ ὁποῖον υἱοθετήθη ἀπὸ τοὺς Λατίνους καὶ διεδόθη εἰς τὴν Δύσιν ὡς "λατινικόν", στὴν πραγματικότητά Χαλκιδικὸν - Κυμαϊκόν. Παραμένει μέχρι σήμερα στὴν θέσι του: A B C D E F

73. ἐξ οὗ: γάρσην → γαλλ. garçon = ἐγγόρι

« Τὸ κόππα, δέκατον ἔνατον γράμμα εἰς τὰ Ἑτρουσκικὰ⁹⁵ ἀλφάβητα, κατελάμβανε τὴν θέσιν μεταξὺ π καὶ ρ εἰς τὰ πρόμα Ἑλληνικὰ ἀλφάβητα...

Ἀντικατεστάθη ὑπὸ τοῦ Κ, ἐπέζησεν ὅμως ἐν τῇ λατινικῇ ὡς q⁹⁶ καὶ διετηρήθη ἐν τῇ ἑλληνικῇ ὡς ἀριθμητικόν (Λεξ. LIDDELL-SCOTT).

Τὸ κόππα ἐτίθετο πρὸ τῶν φωνηέντων μὲ τὰ ὁποῖα ἔδινε σκληρὴ προφορὰ, δηλ. **Q A Q O**. Ἐνῶ τὸ κάππα ἐτοποθετεῖτο πρὸ τοῦ Ε, πρὸ τοῦ Ι, ὁπότε ἡ προφορὰ ἦτο μαλακώτερη: ΚΕ, ΚΙ... Ἔχει διασωθῆ ἀρχαία ἑλληνικὴ ἐπιγραφή **QOPINΘΟΣ** (ΚΟΡΙΝΘΟΣ). Ἀλλὰ καὶ **EQTΩP, ΠΑΤΡΟQΛΟΣ**.

Φαίνεται ὅτι ὁ διαχωρισμὸς αὐτὸς ἦτο καθοριστικὸς, ἀφοῦ ὑπῆρχε ἀρχαία παροιμία χαρακτηρισί- ζουσα τὸν ἀμαθῆ: "οὐδὲ κόππα γιγνώσκων".

Εἶναι δὲ φανερόν ὅτι τὸ σχῆμα του προέρχεται ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν Γραμμικὴ Γραφή Β, ὅπου τὸ συλλαβόγραμμα ΚΟ παρίσταται ἐπακριβῶς ὡς: **Q**

95. Ὅθεν Τυρρηγικὰ, δηλαδὴ Ἑλληνικὰ.
96. Διότι διετηρεῖτο εἰς τὸ Χαλκιδικὸν ἀλφάβητον, τὸ ἀλφάβητον τὸ ὁποῖον ἐχαρίσαμε εἰς τὴν Δύσιν, τὸ νῦν "λατινικόν".

Τὸ σαμπὶ ὀφείλει πιθανόν τὸ ὄνομά του εἰς τὸ ὅτι τὸ σχῆμα του ἐνθυμίζει τὸ Π. Ἐχρησιμοποιεῖτο μετὰ τὸ Ω ὡς ἀριθμητικόν, διὰ τὴν ἐκφράσιν τὸν ἀριθμὸν 900. Ὡς ἐκτὸς τοῦ ἀλφαβήτου, ἀπεκαλεῖτο καὶ "παρακύημα". Δὲν ἔχει ἀνευρεθῆ ἐπὶ νομισμάτων οὔτε σὲ Κείμενα, ἐκτὸς ἀπὸ μίαν ἐπιγραφὴν τῆς Κυζίκου. Εἰς αὐτὴν τὴν ἐπιγραφὴν ἡ λέξις **NA YSSOΣ** εἶναι γραμμὴν ὡς

NA OΣ.

Κατὰ μίαν ἐκδοχὴν, ἡ ἀρχικὴ προφορὰ του ἦτο ὡς παχὺ σῖγμα. Ἡ προφορὰ αὐτὴ εἰσήγησε ἐνωρί- τата, ὁπότε κατηργήθη καὶ ἡ γραφικὴ ἀπεικόνισίς της. Τὸ σαμπὶ ἴσχυται νὰ ταυτισθῆ καὶ μὲ τὸ ὑπὸ τοῦ Ἡροδότου ἀναφερόμενον "σάν" (ἢ "σάμ" ἢ "σᾶμα").

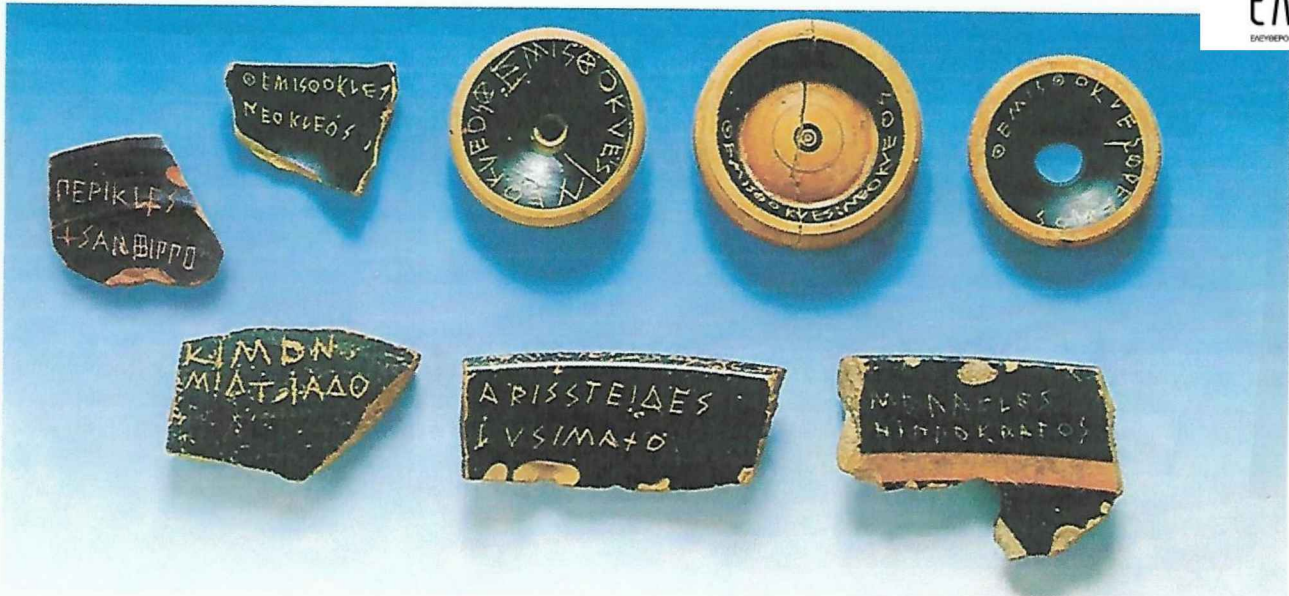
Ἡροδότος: "...τὰ οὐνόματα τῶν Περσῶν... τελευτῶσι πάντα εἰς τὸ τωτὸ γράμμα, τὸ Δωριεὲς σάν καλέουσι, Ἴωνες δὲ σίγμα".

Ἡσύχιος: "σᾶμα: Δωριεῖς, στοιχεῖον".

Ὡς πρὸς τὸ ἐνίοτε ἀναφερόμενον γιώτ (j) παραθέτομε κατωτέρω τὸ τί γράφει περὶ αὐτοῦ τὸ ἔγκριτον Λεξικὸν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης Liddell-Scott:

[J, j ἢ γ (iod, jod ἢ yod), τὸ ἰῶτα νεκρὸν, γράμμα ὑποθετικόν, κοινῶς ἡμίφωνον νομιζόμενον, προφερόμενον δ' ὡς τὸ καθ' ἡμᾶς συμφωνοειδὲς ἰῶτα, ἤγουν ὡς i ἢ ἡ ὡς e ἐπιφερομένου φωνήεντος, σχε- θὸν δηλαδὴ ὡς τὸ οὐρανικὸν γ ἐπομένου e ἢ e, οἷον· ἱατρός ἱατρος γιατρός, ἱεράκιον ἱεράκι γεράκι, γηγενής, κλπ. Τὸ ὑποθε- τικὸν τοῦτο γράμμα αὐδέποτε οὐδαμοῦ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς ἢ γλώσ- σης εὑρίσκεται οὐδὲ μνημονεύεται, προσεληφθῆ δ' ἐν τῷ ἀνὰ χεῖρα λεξικῷ μόνον διότι ἐπ' ἐσχάτων χρόνων εἰσήχθη διὰ τῆς συγκριτι- κῆς φιλολογίας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γραμματικὴν.

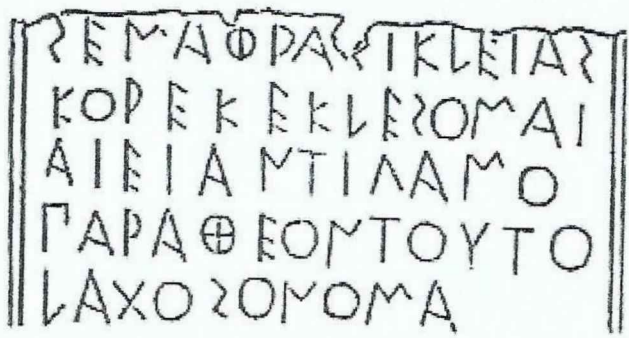

«Οστρακα» (θραύσματα αγγείων) με ὀνόματα πολιτικῶν τῆς Ἀθήνας πού προτάθηκαν ἀπό τὸν ἀθηναϊκὸ δῆμο, γιὰ νὰ πάρουν τὸν δρόμο τῆς ἐξορίας (Μουσεῖο Ἀγορᾶς Ἀθήνας). Ὁ ὄστρακισμὸς ἀποτελοῦσε ἀπὸ τὸν 6ο αἰ. π.Χ. θεσμὸ τῆς ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας πού ἀπέβλεπε στὴν προστασία τοῦ πολιτεύματος ἀπὸ πολῖτες πού συγκέντρωναν ἐπικίνδυνα μεγάλη δύναμη. Μία φορά τὸν χρόνον οἱ Ἀθηναῖοι πολῖτες ἀποφάσιζαν γιὰ τὴ σκοπιμότητα διεξαγωγῆς τῆς διαδικασίας. Ἐὰν ἡ ἀπόφαση ἦταν καταφατική, σὲ μυστικὴ ψηφοφορία πού λάμβανε χώρα στὴν Ἐκκλησία τοῦ Δήμου χάραζε ὁ καθένας σὲ ἓνα θραῦσμα αγγείου τὸ ὄνομα τοῦ πολιτικοῦ ἄντρα πού θεωροῦσε τὸν πλέον ἐπικίνδυνον. Στὴ συνέχεια ὁ πολιτικὸς τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα εἶχε χαραχτεῖ στὰ περισσότερα ὄστρακα ἀπομακρυνόταν γιὰ δέκα χρόνια ἀπὸ τὴν πόλιν.

Πῶς ἔγραφαν οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες;

Παρατηρήστε τὴν ἐπιγραφή πού ἀκολουθεῖ καὶ τὴ μεταγραφὴ της:

ΣΕΜΑ ΦΡΑΣΙΚΛΕΙΑΣ
 ΚΟΡΕ ΚΕΚΛΕΣΟΜΑΙ
 ΑΙΕΙ ΑΝΤΙ ΓΑΜΟ
 ΠΑΡΑ ΘΕΟΝ ΤΟΥΤΟ
 ΛΑΧΟΣ ΟΝΟΜΑ
 Σῆμα Φρασικλείας
 κόρη κεκλήσομαι
 αἰεὶ, ἀντὶ γάμον
 παρὰ θεῶν τοῦτο
 λαχοῦς ὄνομα.

Ποῖα συμπεράσματα βγάξετε γιὰ τὴ λεγόμενη «μεγαλογράμματ» ἢ «κεφαλαιογράμματ» γραφῆ;
 Ἡ μικρογράμματ γραφῆ (ἢ ὁποῖα συνδέεται μὲ τὴ συστηματικὴ χρῆση τόνων, πνευμάτων καὶ κενῶν μεταξὺ τῶν λέξεων) εἰσάγεται τὸν 9ο αἰ. μ.Χ.
 Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες χρησιμοποίησαν τρεῖς κυρίως τρόπους γραφῆς: α) ἀπὸ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερά, β) βου-
 στροφιδῶν (βλ. ἐπιγραφή παρακάτω), καὶ γ) ἀπὸ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιὰ (ὅπως καὶ σήμερα).

ΜΙΚΑΝΔΡΟΝ ΜΕΘΕΚΕ ΜΕΘΕΚΟΙΟΙΟΧΕΑΙΡΘΙΡΟΡΘΔΕΙΜΟ
 ΘΤΞΜΛΙΣ4ΚΞΔΙΟΞΜΞΜΔΗΘΗΑΙΟΧΟΧΟΞΠΞΟΚΠΔΜΟΤΟΘΚΙΔ
 ΘΘΡΑΠΣΟΔΑΓΟΧΟΣΝ

Ἐπιγραφή τῶν μέσων τοῦ 7ου αἰ. π.Χ. ἀπὸ τῆ Δήλου (Ἐθνικὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσεῖο Ἀθήνας) χαραγμένη βουστροφιδὸν (δηλ. ἀπὸ τὰ ἀριστερὰ πρὸς τὰ δεξιὰ στὴν πρώτη σειρά, ἀπὸ τὰ δεξιὰ πρὸς τὰ ἀριστερὰ στὴ δεύτερη κ.ο.κ.) στὸν ἀριστερὸ μῦθ ἀγάλματος τῆς Ἀρτεμης:
 Νικάνδρον μ' ἀνέθεκεν ἐκβόλῳ ἰοχεαίρῃ κόρῃ, Δεινοδίκεω τοῦ Ναξίου, ἔξοχος ἀλέων, Δεινομένεος δὲ κασιγνήτη, Φράξου δ' ἄλοχος νῦν (μτφρ.: Ἡ Νικάνδρα μὲ ἀφιέρωσε στὴ θεὰ πού χτυπᾷ ἀπὸ μακριὰ καὶ χαίρεται μὲ τὰ βέλη, ἡ κόρη τοῦ Δεινοδίκου ἀπὸ τῆ Νάξου, ἡ πιὸ σπουδαία ἀνάμεσα στὶς ἄλλες, ἀδερφή τοῦ Δεινομένου καὶ τώρα σύζυγος τοῦ Φράξου).

ΦΘΟΓΓΟΙ ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἦ ἄνθρωπος, βὲ ἀντίθετον μὲ ἄλλα γῶνα, φθέσσειται, δηλαδὴ ἀρδρώνει ὁμιλία.

Ἦ ὅταν μινοῦμε, μεταχειρισόμεθα γέφυρας πού βηματίζονται ἀπὸ διάφορες φωνές. Τὶς φωνές αὐτὲς τὶς ὀνομάζουμε φθόγγους.

Οἱ φθόγγοι τῆς ἀ.έ. παριβάλλονται μὲ 24 γράμματα, πού εἶναι ἴδια μὲ αὐτὰ τῆς γ.έ. Δηλαδὴ κάθε φθόγγος παριβάλλεται μὲ ξεχωριστὸ γράμμα.

Ἦ Ἔστ' ἄλφα, βῆτα, γάμμα, δέλτα, θεοῦ πάρ' εἶ,
 ζῆτ', ἦτα, θῆτ', ἰῶτα, κάππα, λάβδα, μῦ,
 νῦ, ξῦ, τὸ οῦ, πῖ, ῥῶ, τὸ σάν, ταῦ, ῥ
 παρόν, φῖ, χῖ τε τῶ ψῖ εἰς τὸ ῶ.

Οἱ φθόγγοι τῆς ἀ.έ. διακρίνονται βὲ φωνήεντα καὶ βύμφωνα.

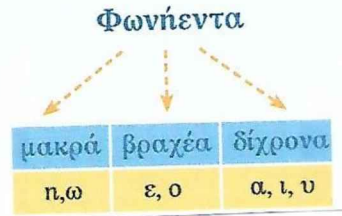
ΦΩΝΗΕΝΤΑ

(Ὁὐδὲν βλαπτικὸποιημένο οὐδέτερο τοῦ ἐπιθέτου φωνήεις (= αὐτὸς πού ἔχει φωνή).

κάθε ἡχηρὸς φθόγγος τῆς γλώσσης, ποὺ μπορεῖ νὰ βληματίσει ἀπὸ μόνος του συλλαβῆ καὶ παράχεται μὲ τὴν ἐλεύθερη διέξωσή τοῦ ἐκπνεομένου ἀέρα ἀπὸ τὸν φάρυγγα καὶ τὴν στοματικὴ κοιλότητα (χωρὶς πρόβερουθ βέ φραγμό: π.χ. ᾱ-ήρ, ῥ-αρ).

Τὰ φωνήεντα εἶναι 7.

Ο μικρὸν Ω μέγα
Ε ψιλὸν Ἠ
Α Ι Υ

• Τὰ φωνήεντα διαιροῦνται σὲ βραχύχρονα, μακρόχρονα καὶ δίχρονα, μὲ βάση τὴ διάρκεια τῆς προφορᾶς τους.

Αὐτὸς ὁ σύντομος ἢ μακρὸς χρόνος προφορᾶς γέγεται χρόνος ἢ ποσότητα τῶν φωνηέντων.

Ἦς δοῦμε τί γράφει ὁ ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΕΥΣ στὸ «Περὶ συνδέσεως ὀνομάτων» (ΙΑ') γιὰ τὴν προφορὰ τῶν φωνηέντων μας.

Ἡ διαφορά βτὰ μακρὰ καὶ βτὰ βραχέα ἔχει νὰ κάνει μὲ τὴν ἀνεπαίδεκτη παράταξη ποὺ δίνουμε κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐκπνοῆς. (Τέτοιου εἴδους παράταξη ἀκούμε κυρίως βτὰ νησιά μας, ὅπως βτὴν Κύπρο, βέ μερικὰ χωριά τῶν Δωδεκανήσων, τῆς Κρήτης, ὅπου ἀκόμα θαρρεῖς καὶ τοὺς ἀκούς νὰ τραγουδοῦν παρὰ νὰ μιγοῦν. καὶ ἐδῶ πρέπει νὰ ἐπισηθεῖ πῶς οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες καταγράβαιναν ἀκόμα καὶ τὸ 1/64 τῆς νότας καὶ δὲν τοὺς ζέγγεχε οὔτε ἡ περίβραχη αὐτῆς τῆς ἐκπνοῆς).

Τὸ «ο» προφέρεται κοφτὰ, ἐν ἀντιθέσει μὲ τὸ «ω», ποὺ γράφει ὅτι τὸ πρόγεραν μὲ πιὸ βτροχχυγεμένα καὶ βφιχτὰ χείρη. κάτι βὰν νὰ βουφρώνεις τὰ χείρη, γι' αὐτὸ προφανῶς γράφει πῶς ὁ ἀέρας χτυποῦβε τὸ ἀκροβτόμιο καὶ γι' αὐτὸ προφανῶς, μέχρι καὶ βήμερα ἐγαγγάββεται μὲ τὴν δίφθογγο -ου (κῶδων - κουδούνι, κῶνυγκουνούπι κ.ο.κ.). καὶ μέχρι βήμερα ἀγγιῶς προφέρει κανεὶς τὸ χρήγορο καὶ κοφτὸ

«κο-κο-κο» τῆς κότας, ἐνῶ ἀγριῶς προφέρει τὸ «πω πω» δυσαναβχετώντας! Ζέε καμμία ὁμως περίπτωση δὲν κόβει τὴν πνοή του βτὰ ρ, οὔτε κάθεται νὰ μετρήσει τὰ δευτερόσηπα, ὅπως κάνουν ποητοὶ ἑραβμίτες προφέροντας «πο-ο, πο-ο».

Τὸ «π» γράφει πὺς προφερόταν μετρίως ἀνοιχτομένου τοῦ βτόματος. Ποῦ ἀπὸ τὸ «πατοῦβαν» πιο ἐξαφρὰ ἀπ' ὅτι τὸ -λ. Ἦταν δηλαδὴ κάτι ἀνάμεσα βτὸ -λ καὶ βτὸ -ε, βυγκρίνοντας περιβρότερο βτὸ [λ]. Ζὰν νὰ προπαθεῖς νὰ πεις [ε] ἔχοντας τὴν βτοματικὴ κοιρότητα βέ δέβη [λ], κάτι βὰν τὸ χαρρικό -έ- πού βχεδὸν ἀκούχεται βὰν [λ], ἀλλὰ ἀκόμα πιο [λ]. (βλ. βίδερον - βίδηρον, ζερός - ζηρός, πόγεμα - πόγημα, ἡμέτερον - ἑμέτερον, βτεναχωρημένος - βτεναχωρεμένος).

Συγελῶς ἀποκρίεται τὸ δισηρὸ [εε] τοῦ ἑράβμου, τὸ ὁποῖον ἀπαιτεῖ μεχάρο ἀνοιγμα βτόματος.

Ἔτσι ἐξηγεῖται καὶ ἡ παρουνβία ἀγορδοῦγραφων ἐπιγραφῶν, ὅπου οἱ γέσεις «ΗΦΑΙΣΤΙΑΔΗΣ, ΑΘΗΝΑ, ΑΡΗΣ» εἶναι γραμμένες «ΙΦΑΙΣΤΙΑΔΙΣ, ΑΘΙΝΑ, ΑΡΙΣ», ἀλλὰ καὶ ποητὲς ἐπιγραφεῖς, ὅπου τὸ -ε ἀντικαθιβάτὰ τὸ -η, τὸ ὁποῖον πρὸ τοῦ 403 π.χ. ἐκτελοῦβε χρέη πνεύματος.

Τὸ «υ» γράφει πὺς προφέρεται με δυνατὰ βουφρωμένα τὰ χείρη καὶ ὁ ἦχος βγαίνει περιοριβμένος καὶ πνιχμένος. Ζὰν νὰ προπαθεῖς νὰ πεις [λ] με χείρη βέ δέβη [ο]. Προφανῶς, κάτι βὰν χαρρικό -υ, ἀλλὰ ποῦ πιο ἀνεπαίβδητο, διότι τότε δὲν δὰ εἶχε νόημα τὸ γογοπαῖχνιο τοῦ Δημοβδέου «Αἰβχίνης οὐκ αἰβχύντη ἔχει».

Βεβαίως, τὴν γεπτή του αὐτὴ διαγοροποιήβη ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα [λ] δὲν τὴν ἀντιγρήφθηκαν οἱ δυτικοὶ καὶ ἀγροῦ τὸ ὑγιόν μας, τὸ μετέγραφαν ὡς [λ] (φιο, φριγο ἀντὶ φύω, φρύχω) κι ἀγροῦ ὡς [ου] (duo, sus ἀντὶ δύο, βύς). Ἀγροῦ πᾶρη χρηβιμοποιουῦβαν τὸ -υ καὶ ἔγραφαν π.χ. saitygas τὸν βάιτυρον.

Τέλος, γράφει πὺς τὸ [λ] προφέρεται πᾶρη με ὄχι ποῦ ἀνοιχόμενο τὸ βτόμα, προφανῶς ΚΑΙ ΑΥΤΟ, ὅπως ἀκριβῶς βήμερα.

Ἐπαγαθὰ μὲν ἔχουμε :

Φωνήεντα: 7

α ε η ι ο υ ω

(προφέρονται μὲ δυνατὴ φωνή)

Τὰ φωνήεντα χωρίζονται σὲ

βραχέα
ε ο

μακρά
η ω

δίχρονα
αι υ

π.χ.
κόσμος
μέλος
τέλος
τόπος

π.χ.
μήτηρ
μνήμη
γνώμη
ἥρως

Λέγονται δίχρονα γιατί σὲ ἄλλες λέξεις εἶναι βραχέα

π.χ.
τάξις
γράμμα
κύκλος
ξύλον
φύλλον

καὶ σὲ ἄλλες εἶναι μακρά

π.χ.
πράγμα
ἄσμα
σίτος
ψῦχος

- τό σημεῖο - δείχνει ὅτι τό φωνῆεν εἶναι βραχύ
- τό σημεῖο - δείχνει ὅτι τό φωνῆεν εἶναι μακρό

ΣΥΜΦΩΝΑ

(Συμφωνοῦνται, δυν-εκφέρονται ὑποχρεωτικῶς μὲ φωνῆεν)

Φθόγγοι χαμηλῆς ἰσχυρότητας ποὺ παράγονται, ὅταν κατὰ τὴν ὁμίλια ὁ ἐκπνεόμενος ἀέρας προεκρούει ἐν φραγμῷ ἢ βτεγῷ καὶ διερχόμενος ἀπὸ αὐτὰ δημιουργεῖται αἰδθητὸς θόρυβος.

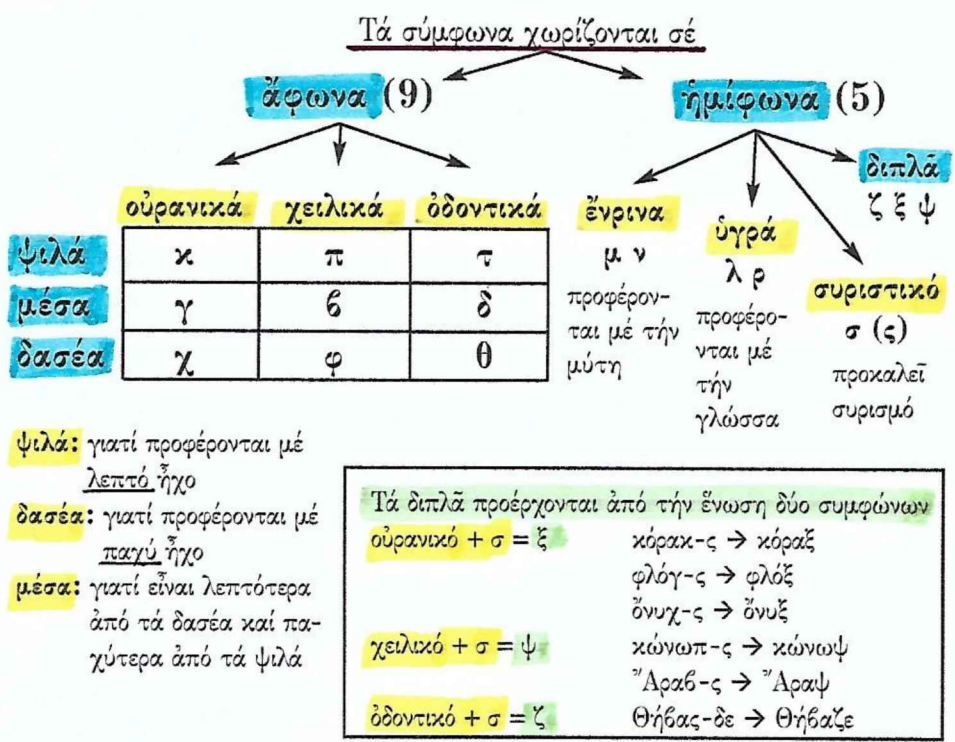
Σύμφωνα: 17

β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ (ς) τ φ χ ψ

- δέν προφέρονται μὲ δυνατὴ φωνή
- προφέρονται πάντα μαζί μὲ φωνήεντα ἢ διφθόγγους
- μόνον τοὺς δέν ἀποτελοῦν συλλαβή

Διαίρεση συμφώνων

Παρατηρήσεις:

- Τά ἡμίφωνα εἶναι διάμεβοι φθόγγοι ἀνάμεβα βτὰ φωνήεντα καί βτὰ βύμφωνα.
 ἔχουν τήν ἰδιότητα τῶν βυμφώνων (ἀφοῦ σχηματίζονται με κάποιο γραχμό τῶν φωνητικῶν ὀργάνων), ἡ φωνή, ὅμως, κατὰ τήν ἐκφώνησή τους ἔχει διάρκεια, ὅπως καί κατὰ τήν ἐκφώνησή τῶν φωνηέντων.
- Προφέροντας καθεμία ἀπό τίς κατηγορίες τῶν ἀφώνων ἀρχά καί μεγαλοφωνως, διαπιστώνουμε πόσο ἐλάχιστη εἶναι ἡ κίνηση βτὸν οὐρανικό (κ, π, τ), βτὰ χείρη (π, β, φ) καί βτούς ὀδόντες (τ, δ, θ), προκειμένου νὰ ἐπιτευχθεῖ ἡ ἐλάχιστη διαφορά τοῦ ἠχοῦ. Ζτήν οὐδία τὰ τρία ἄφωνα κάθε κατηγορίας εἶναι ἓνα γράμμα. Θὰ μπορούσαμε νὰ τὰ παρομοιάσουμε βάν τήν ἴδια νότα με ὕγεβη καί δισέβη.

3. Τό οὐρανικό χ είναι ἔνρινο, ὅταν βρίσκεται πρὶν ἀπὸ τὰ οὐρανικά καὶ τὸ
ξ: (ἀχ-κιβρον), (ἀχ-χερος), (ἀχ-χόνη), (βᾶχησ-ξ).

Δίφθογγοι

Δίφθογγος εἶναι δύο φωνήεντα πού προφέρονται μέ μιά φωνή σάν ἓνα φωνῆεν.

Π.χ. στίς λέξεις ἔπαινος, σχολεῖον, πλοῖον, υἰοθεσία, αὐγή, εὐλογία, ἡῦρα, φίλους
 τά δύο φωνήεντα αι ει οι υι αυ ευ ηυ ου
 πού προφέρονται μέ μιά φωνή σάν ἓνα φωνῆεν λέγονται δίφθογγοι, γιατί ἀποτελοῦνται
 ἀπό δύο φθόγους (γράμματα). Αὐτές λέγονται κύριες δίφθογγοι καί εἶναι οἱ ἀνωτέρω
 ὀκτώ.*

Ὁ τόνος ἤ τό πνεῦμα τίθεται πάντοτε στό δεύτερο φωνῆεν τῆς δίφθογγου
 π.χ. υἰός, εὐκολος, οὐρανός, οἰκία, ναύτης

Οἱ δίφθογγοι αυ ευ ηυ προφέρονται ὡς αβ εβ ηβ ὅταν εἶναι μπροστά ἀπό:

α) φωνήεντα	π.χ. ἀναπαύομαι, εὐεργεσία, εὐήλιος
β) μέσα ἄφωνα (γ β δ)	π.χ. εὐδαιμονία, Εὐβοία, εὐγένεια
γ) ἔνρινα (μ ν)	π.χ. εὐμένεια, εὐνοϊκός
δ) ὑγρά (λ ρ)	π.χ. εὐλογία, ἡῦρα, Εὐρώπη
ε) τό γράμμα ζ	π.χ. εὐζωνος

Στίς ἄλλες περιπτώσεις προφέρονται ὡς αφ εφ ηφ· π.χ. αὐτός, ἀνάπαυσις.

Ὅταν τά δύο φωνήεντα δέν ἀποτελοῦν δίφθογγο, σημειώνουμε ἐπάνω ἀπό τό δεύτερο φωνῆεν δύο στιγμές πού λέγονται διαλυτικά σημεῖα καί δείχνουν ὅτι τά φωνήεντα πρέπει νά προφερθοῦν χωριστά· π.χ. Ταῦγετος, Ἀχαῖα, προϊόν, καταπραῦνω.

Ὅλες οἱ δίφθογγοι εἶναι μακρές ἐκτός ἀπό τήν αι καί οι πού λαμβάνονται ὡς βραχειές, ὅταν βρίσκονται ἐντελῶς στό τέλος κλιτῆς λέξεως, χωρίς νά ἀκολουθεῖ ἄλλο σύμφωνο.**

π.χ.	οἱ κῆποι	τοῖς κήποις	(Εἶπαμε στό 1ο μάθημα ὅτι τό
	αἱ χῶραι	ταῖς χώραις	υ δηλώνει τό βραχύ φωνῆεν
	αἱ Ἀθήναι	ἐν Ἀθήναις	καί τό - δηλώνει τό μακρό)

* Ἐκτός ἀπό τίς ὀκτώ κύριες δίφθογγους ὑπάρχουν καί τρεῖς πού λέγονται καταχρηστικές καί εἶναι οἱ: α η ω (π.χ. ἄδης, ὠδεῖο, τραγωδία), τίς ὁποῖες δέν χρησιμοποιοῦμε σήμερα στή νέα ἑλληνική γλώσσα· στά ἐκκλησιαστικά ὅμως κείμενα τίς συναντᾶμε πολλές φορές.

** Ὑπάρχουν καί ἄλλες περιπτώσεις γιά τίς ὁποῖες θά μιλήσουμε ἀργότερα.

Ἐκκλησιαστικές ἐκφράσεις γιά ἐξάσκηση στίς μακρές καί βραχειές δίφθογγους

- ... ἐξαγοραζόμενοι τόν καιρόν ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσιν
- ... ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου
- ... ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα
- ... πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου
- ... καί τό πνεῦμα ἐν εἴδει περιστεράς ἐβεβαίω τοῦ λόγου τό ἀσφαλές

Παρατήρηση:

Τὸ πρῶτο φωνῆεν τῶν διγδοχῶν γέχεται προτακτικὸ καὶ τὸ ἀέριον εἴ ἢ υἱ γέχεται ὑποτακτικόν. Τὸ ὑποτακτικὸ εἰ τῶν καταχρηστικῶν διγδοχῶν γράφεται καίτω ἀπὸ τὰ προτακτικά α, η, ω καὶ γέχεται ὑπογεγραμμένο χιῶτα ἢ ὑπογεγραμμένῃ: τῆ ἡμέρα, τῷ θεῷ, ἄδης.

Ὅταν ὅμως οἱ καταχρηστικὲς διγδοχοὶ γράφονται μὲ κεφαλαῖα γράμματα, τὸ εἰ κανονικὰ γράφεται πρὸς τὰ δεξιὰ τῶν προτακτικῶν καὶ γέχεται προβεγεγραμμένο χιῶτα: ΤΗΕ ΗΜΕΡΑΙ (ἢ ΤΗΙ ΗΜΕΡΑΙ), ΤΟΕ ΘΕΟΙ (ἢ ΤΟΙ ΘΕΟΙ), ΑΙΔΗΣ (ἢ ΑΙΔΗΣ)· προφορὰ: τῆ ἡμέρα, τῷ θεῷ, ἄδης.

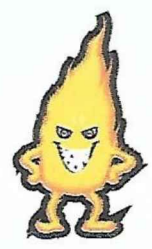

Καὶ τώρα... θὰ γίνουμε κι ἐμεῖς μικρὰ παιδιὰ, διὰ νὰ δούμε μέσα ἀπὸ τὴν ἀδία, παρθενικὴ ματιά τους πῶς ἔχιναν οἱ γέσεις:

Τὰ παιδιὰ φτιάχνουν λέξεις ...

- ”Ακου τὸ νερὸ πῶς κάνει: ῥρρρρρ...
- θὰ τὸ ποῦμε ὕδωρ,
- σσ.. σιγά.
- ἄκου τὰ κύματα στὴν ἀκρογιαλιά : ἄλς
- Ββ ... ἔκανε ὁ Βορέας.
- Ββ ... ἔκανε μὲ βοή.
- φφ ... ἡ φωτιά
- Φύσα τὴ φωτιά. Φύσα δυνατά !

Πρέπει νὰ ταιριάξῃ ἡ σημασία μὲ τὴν μορφή καὶ τὸν ἦχο ! συμφώνησαν ὅλα τὰ παιδιὰ. Γιὰ τὰ ὄμορφα πράγματα, ὄμορφες λέξεις, μὲ εὐχάριστους φθόγγους καὶ ρυθμικοὺς χορούς. Γιὰ τὰ ἄσχημα, λέξεις τραχιές. Θὰ βάλουμε σκληρὰ καὶ δυσκολοπρόφερα γράμματα καὶ θὰ φτιάξουμε δύσκολους χορούς. Γιὰ νὰ τὰ ἀποφεύγουν ὅλοι!

Τὰ παιδάκια ἄρχισαν τὴν δουλειά, κάθε μέρα καὶ μιὰ λέξι. Πῶ, πῶ, τί δουλειά !
"Ἐπρεπε νὰ τὰ ὀνομάσουν ὅλα!

"Ἐβλεπαν τὸ φῶς κι εἶπαν ... ἥλιος, ἔπεσε τὸ σκοτάδι κι εἶπαν ... νύξ, καὶ τί δὲν εἶπαν.

Χιλιάδες χορούς χόρευαν, μὲ τὰ καλὰ γελοῦσαν, μὲ τὰ κακὰ θρηνοῦσαν .

Ἄθην
δάφνη

θάλασσα: νά, μερικὲς πανάρχαιες λέξεις.

Ἡ δημιουργία τους χάνεται στὰ βάθη τῶν αἰώνων.

ἔαρ, ἀγλαόφημος, βλοσυρῶπις.

Ἐ Ἀκούσατε τὸν ἦχο αὐτῶν τῶν λέξεων.

Ποιά ἔχει θετική σημασία καὶ ποιά ὄχι ;

Τυφλὸς τὰ τ' ὤτα τὸν τε νοῦν τὰ τ' ὄμματ' εἶ.

Ἀκούσατε αὐτῆς τῆς φράσεως τὸν ἦχο. Τί διάθεσι φανερώνει ;

Ἡ ἄνθρωπος, γαιόν, εἶναι "μέρου", μερίζει δηλαδὴ τὴν ὅπα του, τὴν φωνή του. Παράγει ἑναρδῶρους ἦχους κατὰ τρόπον καθαρὸ, διακεκριμένον, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ γῶα, τὰ ὅποια ἐκβάλλουν ἑναρδῶρες κραιχῆς. "Τῶν θηρίων εἶδὲν ἀδιαίρετοι αἱ φωναί...", δηλώνει ὁ Ἀριστοτέλης ἐν Παιδικῇ.

Ἡ ἑπιβτήμη βήμερα μᾶς πηρογορεῖ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἐφοδιασμένος μὲ εἰδικὰ κέντρα ἐπὶ τὸν ἐκκέφαλό του, τὰ κέντρα γόγου. Γι' αὐτό, ἀκόμη καὶ οἱ πρὸ κουτοὶ ἄνθρωποι μαθαίνουν γὰ ὀμιλῶν, ἐνῶ ἀκόμη καὶ οἱ πρὸ ἔμπηνοι πίδηκοι δὲν δὰ τὸ κατορθῶβουν ποτέ. Ἡδὲν ὁ Ἐριπίδης ἐν τῷ Ἐρέτιδες (βτ. 201), μὲ τρόπο ποιητικό, τὸ ὑπαγιῶβεται βαρῶς: Ἡ θεός,

τὸν βίον (= βίον τοῦ ἀνθρώπου) ἐκ τοῦ πεφυρμένου καὶ θηριώδους, τὸν διεστάθηβε - τὸν διεωδέτηβε -, πρῶτον μὲν ἐνδεῖς βύβειν (εἶναι τὰ κέντρα τοῦ γόγου), εἶτα δὲ ἄσχετον (= ἄσχετοιαφόρον) σχῶββαν δούς.

καὶ ὁ Ἡράκλειτος: « Πιθήκων ὁ κάρηβτος, αἰβχρὸς ἀνθρώπων γένει βυμβάγγειν ». Δηλ. τὸν κάρηβτον ἐκ τῶν πιθήκων, ἂν τὸν παραβάγεις πρὸς τὸν ἀνθρώπον, φαίνεται αἰβχρὸς.

« Ο ἄνθρωπος ὁ μέρου », γοιπόν, μερίων, διαερῶν καὶ καταέμων τοὺς φθόγγους τῆς φωνῆς του, διὰ τῆς ὁποίας γαίνει, γαγερώγει, ἀσχεγγει (« ἀσχετος σχῶββα ») βτούς ἄγγους τὴν βέγγη του, ἐδημιούρηβε βυγγαβές.

« Γραίμοιβι καὶ βυγγαβαῖς τὰ πράγματα μεμμημένα
κατάδηλα γίγγονται ». (Πλάτ. κρατύος)

« μεμμημένα »: μὲ τὸν ὅρον αὐτὸν ὑποδεικνύεται ὅτι οἱ ἀρχικοὶ φθόγγοι καὶ οἱ πρῶτες βυγγαβές μιμήθηκαν ἦχους:

α) ἦχους γυβικούς καὶ θορύβους προερχόμενους ἀπὸ τὰ παντοειδῆ ζῶα:

« Ταύρων μυκῆματα καὶ χρεμετιβμούς ἵππων καὶ γριμοχμούς ζώων ».

β) ἦχους παραχομένους ἀπὸ τὸν ἴδιον τὸν ἀνθρώπον, ἀγγὰ καὶ

γ) ἀπὸ τῆς δραστηριότητός του. π.χ.

ἄχ! → ἄχος (= ἡ ἐνδόμυχη γύπη)

κούη - κούη → κόπτω (= κτυπῶ)

Γι' αὐτὸ ὁ Πλάτων, βτὸν διάλογο κρατύος (XL 433d), ἀγαγέρει: « Τὸ ὄνομα δῆλωμα τοῦ πράγματος ».

ΠΕΡΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΑΥΔΗΣ ΚΑΙ ΕΡΑΣΜΙΚΗΣ ΠΡΟΦΟΡΑΣ/ΠΛΑΝΗΣ

Τὸν 16^ο αἰῶνα καὶ συγκεκριμένα τὸ 1528, ὁ Ὁλλανδὸς γόγιος Ἑραβμὸς, μὲ τὸ βιβλίον του « Διάλογος περὶ τῆς ὀρθῆς προφορᾶς τοῦ γαλιτικοῦ καὶ τοῦ ἑλληνικοῦ γόγου », ἐβήγαγε ἕνα διαφορετικὸ τρόπο γιὰ τὴν προφορὰ τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς ἀπὸ ἐκεῖνον τῶν βυζαντινῶν ἑλλήνων τῆς ἐποχῆς του, ἀλλὰ καὶ τῶν βυζαντινῶν ἑλλήνων. Πρότεινε τὰ ἀρχαία ἀλλὰ καὶ τὰ βυζαντινὰ ἑλληνικά νὰ προφέρονται ὡς ἑξῆς:

Οἱ δίφθογγοι νὰ προφέρονται βὰν δύο καὶ ἔχι βὰν ἕνας γόγιος. Π.χ. τὸ «ΟΛ» νὰ προφέρεται βὰν «ὌΛ» καὶ ἔχι βὰν «Λ» (κοινὸς ἀντὶ γὰ κοινός), τὸ «ΘΥ» βὰν «ὌΥ» (οἰβία ἀντὶ οὐβία) κ.λ.π.

Τὰ δίφθογα φωνήεντα «Η», «Ω» νὰ προφέρονται ἔχι βὰν «Λ» καὶ «Ο», ἀλλὰ βὰν δίφθογα, δηλαδὴ «ΕΕ» καὶ «ΟΟ» ἀντιβτοίχως (π.χ. έετα ἀντὶ ήττα καὶ νοόον ἀντὶ υών κ.λ.π.).

Τὰ βύμφωνα «Β», «Γ», «Δ» καὶ «Θ» νὰ προφέρονται βὰν «ΜΠ», «ΓΚ», «ΝΤ» καὶ «Τ» (π.χ. ἀντὶ γὰ βῆμα μπέεμα, ἀντὶ γὰ γέρων γκέρον, ἀντὶ γὰ δούρος ντόιρος καὶ ἀντὶ γὰ δέμα τέμα κ.λ.π.).

Εἶναι κοινῶς γνωστὸ ὅτι ὁ Ἑραβμὸς (ἐξαιρέσει τῶν παραδόσεων τῆς ἑλληνικῆς βίου μαθητῶν του) χρησιμοποιοῦσε βέ καθε ἀλλήν περίπτωση τὴν ἑλληνικὴν προφορὰ. Δὲν ἔχει ὅμως γίνει εὐρύτερα γνωστὸ τὸ πῶς παραβύρθηκε βτὴν διδακτικὴν αὐτὴν αἵρεση καὶ, τὸ βπουδαϊότερο, πῶς καταλόηβε τελικῶς καὶ ἀναγνώριβε τὴν πῆγην του.

Οἱ γεπτομέρειες αὐτὲς περιέχονται βτὸν Β' καὶ Γ' τόμο τοῦ ἔργου τοῦ κωνσταντινοῦ Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων « Περὶ γηβία προφορᾶς τῆς ἑλληνικῆς Γλώββης ».

Παραδέτουμε ἀκορῦδως τὰ ἀξιολογώττα καὶ τὰ πῆρον χαρακτηριβτικά

ἀποβιάσματα ἐκ τοῦ Γ' τόμου:

«... Ὁ Ἑραβμος παραξेत्रάπη εἰς ταύτην τὴν γανταβίαν ἀπατηθεὶς ὑπὸ τινος Ἑρρίκου Τηαρεανοῦ, ὅστις, ἀβτεῖζόμενος πρὸς τὸ γιγρόκαινον καὶ εὔπιβτον τοῦ Ἑράβμου, ἐπώληθεν ἐξθῶν πρὸς αὐτόν, ὡς ἀκουσμα καινόν, ὅτι τάχα καὶ ἄνδρες Ἑλληγες, ἐξθῶντες κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον εἰς λευκετίαν, ἐπρόφερον τὸ βῆτα beta, καὶ τὰς διυδόχους διηρημένας».

Τοῦτο τὸ πᾶγμα, βυγαρπάδας ὡς ἀγῆθειαν ὁ Ἑραβμος, ἔγραψε τὸν περὶ τῆς νέας προγορᾶς διάλοχόν του. Ὑβτερον ὅμως μετανοήσας, οὐτ' αὐτὸς ποτ' ἐπρόφερον ὡς ἐγαντάβδη, καὶ τοὺς φίλους του ἀπέτρεπε.

... Ἀπατῶνται καὶ οἱ βοφοί, καθὼς ἀρρωδτουῖ καὶ οἱ ἰατροί.

Εἶχε μὲν τὴν δυστυχίαν ὁ μακαρίτης Ἑραβμος γὰρ γίγη τούτου τοῦ βαρβαρογώνου βυβτήματος ἀρχηγός, ἀλλ' ὅμως αὐτὸς οὐδέποτε ἐγρόνηθεν, οὐδ' ἐδίδαξε τόβον ἀγῆκοτα καὶ παράδοξα περὶ τῆς Ἑλληνικῆς προγορᾶς, ὅσα μετέπειτα ἐγαντάβδησαν οἱ μαθηταί του καὶ διάδοχοι, ἧέκοι καὶ Μέκερχοι καὶ Ἑγγίνιοι καὶ οἱ τούτῳ ὅμοιοι, οἵτινες ἀείποτε προδδέτοντες καθέἰς τὰς ἰδίας του ἐπιγοίας, τόβου παρεμὸργωσαν τὰς πρώτας τοῦ Ἑράβμου ἀρχάς, ὥστε ἂν ποτε οὗτος ὁ αἰρεβιάρχης ἀγαβιώσας ἀκούβη μόνον τοὺς ἐπαδούς του, πῶς προφέρουβι τὰ Ἑλληνικά, καὶ πρὶν ἀναγνώβη τὰ βιβῆια των, ἦδεξε τάχιβτα πᾶγιν εἰς τὸν τάγον ἐπιβτρέγει, γὰ κρύγη τὴν αἰβχύντην του. Ὁ παγμαθῆς καὶ εὐγυέβτατος οὗτος ἀνθρῶπος, ἀπατηθεὶς δι' εὔπιβτίαν καὶ κουφόνοϊαν ἀπὸ τὸν Τηαρεανόν, ἐγαντάβδη τὴν νέαν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων προγορᾶν.

- Ὅμως - : εἰς τὸν « Ἡχῶ » ἐπιγγραφόμενον ἀγῆρον διάλοχόν του - γραφέντα γατινιβτι - βυμβουζεύει ῥητῶς τὴν μάθηβιν τῆς Ἑλληνικῆς γῆβῆς κατὰ τὴν γνηβίαν καὶ πάτριον τῶν Ἑλλήνων προγορᾶν. ...

Ὡβτε καὶ ὁ Ἑραβμος ἀδίκως εἰς ἑαυτὸν ἐπιβπᾶται ὄγον τὸ βᾶρος τῆς ὕβτερον κορυφωθεῖβης βαρβαρογωνίας ... ἀλλ' οἱ παγαιοί του ὀπαδοί, βυγαβπιβθέντες, τὴν διετήρησαν. »

Ὁ ἀντίκτυπος τῆς Ἑραβμικῆς πρόταβης ὑπῆρξε μεχᾶγος βτὴν Ἑγῆαδα καὶ βτὴν Ἑρῶπη. Ἡ βτρογῆ τῶν δυτικῶν βτὴν Ἑγῆαδικῆ Ἑγῆαδα καὶ ἡ περιγρόνηβη

πρὸς τὴν βυζαντινὴ γόητα παράδοσιν, δὲ συνδυασμὸς μὲ τὴν διάδοσιν τοῦ καθ' ἑνὸς
 βμοῦ, ὁ ὁποῖος δέχθηκε τὴν ἀπόψεσιν τοῦ Ὀρζανδοῦ γοητοῦ, συνέβαλαν τεχνικὰ εἰς τὴν
 καθιέρωσιν τῆς ἑραβμικῆς προφορᾶς, ἣ ὁποῖα χρησιμοποιοῦται μὲ διάφορες ἀποκλι-
 βεις εἰς ἄλλας σχεδὸν τὴν ἡμῶν καὶ τῆς Ἀμερικῆς.

Μὲ τὴν ἀνάπτυξιν, ὅμως, τοῦ κινήματος τοῦ γιγνητισμοῦ τὸν 19^ο αἰῶνα
 καὶ τὴν ἀναδυκρότησιν τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, ὑπῆρξε βαρὴς προτίμησιν εἰς τὸν τρό-
 πο μὲ τὸν ὁποῖον προφέρουν οἱ Νεοἕλληνες καὶ τὰ ἀρχαῖα ἑλληνικά.

Ἦδη οἱ γοητοὶ, ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς γενέσεως τοῦ ἑλληνικοῦ κράτους, (ὁ Ἀ-
 θανάσιος Χριστόπουλος, ὁ Ἀδαμάντιος Κοραῖς, ὁ Ἀλέξανδρος Ρίζος Ραγκαβῆς, ὁ
 Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος ὁ ἐξ Οἰκονόμων — καθὼς εἶπαμε — καὶ ὁ πατὴρ τῆς
 ἑλληνικῆς γλωσσολογίας Γεώργιος Χατζιδάκις) ἀντιτάχθησαν καὶ κατέρριψαν μὲ συν-
 τρητικὰ ἐπιχειρήματα τὰ ἐπιχειρήματα τῶν « ἑραβμιακῶν », ἣ τεχνικὴ ἀδόρυκον ἐπι-
 κράτησιν τῶν ὁποίων, εἰς τὴν χώρα ὅπου ἡ ἑλληνικὴ δὲν ἐταμάτηδε γὰ ὁμιλεῖται
 ἴσως ἀπὸ χιλιᾶδες χρόνια, ἀποτερεῖ αἰῶνιο ὄνειδος γιὰ τὸ ἀκαδημαϊκὸ μᾶλλον
 κατεστημένον.

Τὴν ἀναγκαστικὴν — διαγκυρικὴν προφορὰ τῶν διγδοχῶν δὲν τὴν ἔκαναν οἱ Ἀρχαῖ-
 οὶ Ἕλληνες. Εἶναι τεχνικῶς ἀντίθετον πρὸς τὴν προωδία καὶ ἁρμονία τῆς γλώσσας,
 ἰδιαιτέρως εἰς τὴν Ποίησιν. Μικρὸ παράδειγμα οἱ λέξεις: ἄμοιος, Ἀκαδημαῖα, γύεδα.
 Δὲν εἶναι δυνατόν οἱ Ἕλληνες γὰ προφέραι: ὄ-μο-ι-ος, Ἀ-κα-δέ-με-λ-α, γύ-
 ε-ε-δα-ι. Δὲν ὑπάρχει λέξις εἰς τὰ ἑλληνικά πού γὰ τοιγύεται πρὸ πάντων ἀπὸ τὴν πα-
 ρατήσους. Οἱ Ἀλεξανδρινοὶ γιγνητιστοὶ πού ἔδεξαν τοὺς τόνους εἰς τὴν γλώσσα ἦσαν
 βαθεῖς γνώστες τῆς ἀρχαίας προωδίας. Οἱ περιβόστερες λέξεις προφερόμενες ἑ-
 ραβμικὰ, δύνουν τόσον κακὸν καὶ ἀκαταγύτητα εἰς τὴν γλώσσα, ὥστε καὶ εἰς μικρὸ
 παιδί μὴ δύναται γὰ συμπεράνει ὅτι οἱ Ἕλληνες, γὰ τῆς ἁρμονίας καὶ τοῦ μέτρου,
 εἰς τὴν ἦσαν ἀδύνατον γὰ ἐκφράζονται μὲ παρόμοιο τρόπο. Ἡ λέξις παιδεύομαι εἰς τὴν
 μὴ δύναται γὰ ἐκφέρεται ὡς πα-ι-ν-τε-λ-ο-μα-ι. Τὸ εὐδοκίμεῖν ὡς ἐ-ι-ν-το-κι-μέ-
 ν-ι. Οἱ καιροὶ ὡς κα-ι-ρο-ί.

Ὁ πατροπαράδοτος ἑλληνικὸς χαιρετισμὸς Χαίρειν ἀκούστηκε διὰ στόματος
 Γερμανοῦ καθηγητῆ εἰς τὴν χαιρετισμὸς εἰς ἄγνωστη βαρεῖα γερμανικὴ διάλεκτος:

Χάλ-ρέιν!

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΣΥΜΦΩΝΩΝ

Ἄλλο ἕνα χαρακτηριστικὸ τῆς ἑράσμιας παραφωνίας εἶναι πῶς οἱ Ἕλληνες τὰ μέβα ἄφωνα (β, γ, δ) δὲν τὰ πρόφεραν, ὅπως τὰ κτηρονομήσαμε ἡμεῖς μέχρι σήμερα, ἀλλὰ ὅπως τὰ προφέρουν μέχρι καὶ σήμερα οἱ Δυτικοί, ὡς b, d, g.

Τὰ «ἀδιάβειβτα» ἐπιχειρήματά τους γι' αὐτὴ τὴν δυσαρμονία τοῦ -b εἶναι δύο (καὶ τὸ -b προφανῶς συμπαράβυρει καὶ τὰ ὑπόλοιπα μέβα ἄφωνα):

1. Ἡ μεταγραφή τῶν γέζων μας ποὺ περιέχουν -b, στοὺς Λατίνους ἔχινε μὲ τὸ γράμμα «b».
2. Μία γράβη ἀπὸ ἕνα ἔργο τοῦ 5^{ου} αἰ. π.χ., τὸ «Διονυβαζέζανδρος» τοῦ Κρατίου, στὸν ὁποῖον ἀναφέρεται ἡ γράβη «ὁ δ' ἠγίδιος ὡβπερ πρόβατον βῆ, βῆ γέζων βαδίσει».

Κάποιος, γοιπόν, πρέπει γὰ τοὺς πεῖ πῶς:

1. Οἱ Λατίνοι μετέγραψαν τίς ἐμπεριέχουσες τὸ -b γέζεις μας, ἔχιν μόνον μὲ τὸ -b, ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ -v (βόω - volo, βαίνω - venio, βάδω - vado, ὄροβον - egrum).

Ἀκόμη, ἔτρεψαν τὸ δίχαρμά μας, αὐτὸ ποὺ ἡμεῖς στὶς διφθόγγους μας τρέψαμε βὲ -u (καθ' ὅτι δὲν ἦταν οὔτε -b, οὔτε -q), βὲ -v (π.χ. Fis - vis).

καὶ ὅπως γράφει καὶ ὁ Οἰκονόμου - τὸ 1833 -, «Ἐκ δὲ τούτων πάντων φαίνεται πιθανώτατον ὅτι εἰς τὴν ἀρχαίαν γατινικὴν (τὴν θυγατέρα τῆς αἰολικῆς) ἐπρογέρετο τὸ -b ὡς τὸ καθ' ἡμᾶς ἑλληνικὸν -β, ἐν ὅβω ἐπεκράτει εἰς τὸ Λάτιον ἀκραγνῆς ἢ τῶν ἀποικηβάντων Αἰολέων προγορά. Μετὰ δὲ ταῦτα, μεταδιδόμενης τῆς γατινικῆς γωνῆς καὶ εἰς τοὺς ἄλλους βαρβαροφώνους κατοίκους τῆς Ἰταλίας, ἐμετραχύνετο κατὰ τὴν τούτων προγορά καὶ μετέπιπτο εἰς τὸν ὄχον τοῦ [b]. Γι' αὐτό, βλέπουμε εἰς ἀρχαίας ἐπιγραφὰς μεταλαμβανόμενον τὸ -b ἀπὸ τοῦ -v, ὅσον *vixit, seabus, amabile* ἀπὸ *vixit, segnus, amabile*.

Ἡ γνη γατερά τῆς ἀρχαίας προγορᾶς τοῦ -b ἔμειναν εἰς τὴν ἰσπανικὴ καὶ ἐτὴν γρῶββα τῶν Γαβκόων, *ΘΕΝ ΚΑΙ ΕΞ ΑΥΤΩΝ ΕΙΣ ΤΩΝ ΕΡΑΣΜΙΤΩΝ, Ο ΚΕΡΑΤΙΝΟΣ ΙΑ-*

ΚΩΒΟΣ ΗΝΑΓΚΑΣΘΗ ΝΑ ΟΜΟΛΟΓΗΣΗ ΟΤΙ Η ΑΡΧΑΙΟΤΑΤΗ ΤΟΥ ΛΑΤΙΝΙΚΟΥ -B ΑΠΑΓΓΕΛΙΑ ΔΕΝ ΗΤΟ ΤΟΣΟΝ ΕΝΤΟΝΟΣ ΚΑΙ ΒΟΜΒΗΡΑ, ΟΠΩΣ ΠΡΟΦΕΡΕΤΑΙ ΤΩΡΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΝΕΩΤΕΡΟΥΣ!

Οι Ήσπανοί μέχρι σήμερα κρατούν αυτή την εξαγρὰ δάδυνθη του -b και γέγε *bestia*, *baacca* (βεστία, βάκα), οι Τεύτονες χρησιμοποιούν εξαγρὸν -w ἀντὶ -b (wringen - bringen).

2. Οι Λατίνοι μεταγράφουν καὶ τὸ ἀκόμα γιγώτερο «π» μὲ τὸ -b (ἀπὸ -ab, ὑπὸ -sub, πύξος - buxus, πυρρός - buccus, πατῶ - battō), ἀλλὰ καὶ τὸ δαδύτατο -q (ἀγρός - albus, νεφέλη - nebula, νύξω - nubō).

3. Γιατί οἱ Ἑραβμίτες δὲν ἀναγκάζουν τοὺς γηβίους ἀποχόνους τῶν Λατίνων, τοὺς Ἰταλούς, νὰ προφέρουν «βωβτά» - βύμψωτα μὲ τὴν «ροχική» τους - γέζεις ὅπως «τανόλα, φανόλα, σαυαλλυς» ὡς «tabula, fabula, caballus»;

Γιατί δὲν ἀναγκάζουν τοὺς Ἄγγλους, Γερμανοὺς καὶ γροίπους νὰ γέγε π.χ. τὸ δικό μας «βέδου» «bader, Basser», ἀλλὰ τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ τὸ γδέχχουν δαδύτερα ὡς «water, Wasser»; ἢ τὴν αἰχυνήν νὰ τὴν γέγε ἀντὶ «woman, Weib», «goman, Geib»;

Γιατί δὲν τοῖμοῦν νὰ «διορδῶδουν» τοὺς Γάλλους ποὺ τοῖμοῦν νὰ γδέχχουν τὸ «βούρομαι» ὡς «ουλοίγ» καὶ ὄχι «βουλοίγ»;

4. Ἐχέτικα μὲ τὸ βεγάβμα (καὶ ὄχι μπεγάβμα) τῶν προβαίων εἶναι ἀπὴρ ἢ ἐξηγήθη. Πῶς νὰ τὸν γράψει ὁ δούτοχὴς ὁ κρατίνος τὸν ἦχο τοῦ βεγάβματος, ὅταν ἡ καλλιέπεια τῆς γλώσσας μας ΔΕΝ τοῦ ἐπιτρέπει νὰ χρησιμοποιήβει ἦχους τραχεῖς, βομβώδεις καὶ βαρβαίρους καὶ δὴ βτὴν ἀρχὴ τῆς γέζεως; Πῶς νὰ χρησιμοποιήβει ἀκόμη καὶ τὰ εξαγρὰ μ-πη/μ-βη βτὴν ἀρχὴ τῆς γέζεως, ἀφοῦ ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΛΕΞΗ ποὺ νὰ ἀρχίζει ἀπὸ αὐτά;

Ἀκόμα, ποῖος ἐκ τῶν Ἑραβμιτῶν ἔχει τὰ διαπιβτευτήρια πῶς τὸ πρόβατο βεγάβει «be, be»; καὶ ἐγ' ὄβον γιὰ τὰ γωγνέντά μας γέρουν νὰ γέγε πῶς εἶναι ἀλλο τὸ προβατίβιο «μικῶμαι» καὶ ὄλλο τὸ ἀγελαδίβιο «μικῶμαι», γιατί δὲν ἀναροχίζονται μήπως τὸ πρόβατο ἀκούβεται ὡς «μλλ» ἢ ἀκόμα καὶ Ἑραβμικῶς γονδροειδῶς «με.ε»;

5. Τὴν Ἑραβμία παρωδία περὶ δαδέων, τὴν ἔχει καταρρίβει ἤδη ἀπὸ τὴν ἀρχαι-

ότιπα ὁ Ἀριστοφάνης, ὁ ὁποῖος βτὸ ἔργο του « Θεβοφοριάζουβαί » βάζει ἕναν ἥθο-
ποιὸ γὰ ὑποδουδεῖ ἕναν Ἰκύδη τοζότη.

Ἡ ὁ τραχύφωνος Ἰκύδης ἀδυνατώντας γὰ προγέρει βωβτὰ τοὺς ἐκξεπτυβμένους ἔγ-
γητικούς φθόγγους, δέν κατορθώνει γὰ γίνει κατανοητός. Ἡ Ἀριστοφάνης διακωμῶδει
τὴν κατάσταση. Ἀντὶ γιὰ « αἰθρία » ὁ Ἰκύδης προγέρει « αἰτρία », ἀντὶ γιὰ « γέρε »
γέει « πέρε », ἀντὶ « χάρω πὺ φεύχεις » προγέρει « καίρω πεύχεις ». Τὸ ἀποκο-
ρύφωμα ὁμως εἶναι ὅταν ὁ Ἰκύδης θέρει γὰ ρωτήθει « ἀπὸ πὺ ἔρχεται ἡ φωνή; »
καὶ ἀντὶ γὰ πει « πόθεν ἡ φωνή; » γέει « πότε τὸ ποιεῖ; ».

Ἡ Ἡρόδοτος ἴσως ἔχει δώθει τὸν καλύτερον ὀρισμὸ γιὰ τὴν τάξη τῶν βαρβά-
ρων: « Οἱ βάρβαροι τετρίχαβι κατὰπερ γυκετερίδες ... διότι βάρβαροι ἦβαν, ἔδσκεον
ὁμοίως ὄρνιβι φδέχγεδου ».

Ἡ Ὀδυσσεύς ἔζητης ἔχει γράγει γιὰ τὸ δράμμα Γ:

Γ: Τὸ πὺ ἐγαγρὺ πὺ ἡ ἀδυναμία βου
γὰ τὸ προγέρεις, δείχγει τὸν βαθμὸ
τῆς βαρβαρότητάς βου.

« Ἡ Μικρὸς Ναυτίλος »

Τῆς νότες καὶ τὴν μελωδία τῆς γλώσσας μας τὰ μαθαίνουμε ἥδη ἀπὸ τὴν κοιλία
τῆς μάνας μας, διότι τὰ ἔμβρυα ἀκοῦν. καὶ ἐπειδὴ ἡ γλώσσα εἶναι ἔδος καὶ κληρο-
δοτεῖται εἶναι ἀδύνατον γιὰ ἕναν ἀγγλοδανὸ γὰ ὀμιλήθει βωβτὰ ἔγγητικά, ἀν ἔχει προ-
γραμματιθεῖ ὁ ἐκτέτατος του βύμφωνο με ἀγγλον κώδικα διανοητικό, φθόγγικό καὶ γλωσ-
δικό (καὶ τοῦμπανιν λεβαίως, ἕνας ἔγγητας δέν μπορεῖ γὰ προγέρει δὺβθροα βάρμα-
τα.

Ἡ ἔγγητικὴ γλώσσα εἶναι ΜΙΑ, ΣΥΝΕΧΗΣ καὶ ΑΔΙΑΣΠΑΣΤΗ. Εἶναι ἡ βυνέχειά
μας ὡς ἔδος καὶ ἡ βεκατή πὺ κληρονομηζαμε καὶ ὀγειζουμε γὰ κληροδοτη-
σουμε.

Πρέπει οἱ Δυτικοὶ νὰ βροῦν τὸ θάρρος
νὰ ἐπαγορεύσουν τὴν "διόρθωσή" τους.

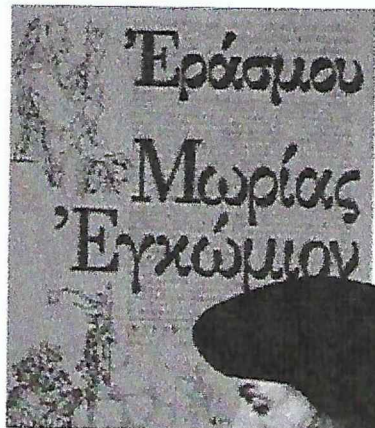
Βεβαίως, πολλοὶ Δυτικοὶ ἀντιτάχθηκαν ἐπὶ τὴν φτιαχτὴ αὐτὴ προφορά, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Ἄρχιεπὸς ἐπίσκοπος *Stefanus Vintoniensis*, ὁ ὁποῖος τὴν ἀπαγόρευσε ἀπειθώντας μὲ ἀφορισμὸ ὁποῖον θὰ τὴν δίδασκε. Ἀκόμη ὁ Γάλλος ἐξηγητὴς Ντ' Ἀρτώ, οἱ ἰδιόγοντες τῆς ἰταλικῆς Ἐγκυκλοπαίδειας Τρεκάνι καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐξηγητὲς ποὺ γνώριζαν καλὰ ὅτι ὁ τονισμὸς τῆς ἐξηγητικῆς γλώσσας ἦταν μουσικὸς. Ἡ γωνὴ ἀνεβοκατέβαινε κυριολεκτικὰ τὴν μουσικὴν κλίμακα. Ὅταν οἱ Φωμαῖοι ποιητὲς πρῶτα κούβαν ἐπὶ τὴν Φώμη Ἑλληνες ρήτορες, βυῖρρεαν ν' ἀποδωμάσουν, ἀκρόμη καὶ ὄσοι δὲν ἐγνώριζαν ἑλληνικά, τοὺς ἀνθρώπους ποὺ «ἐγαῖρον ὡς ἀηδόνες».

Ἡ ἐξηγητικὴ γλώσσα, ἡνωτανὴ καὶ ὁμιλούμενη ἐπὶ Βυζάντιο (ἐπίσημη γλώσσα τῆς Αὐτοκρατορίας ἀπὸ τὸ 610 ἐπὶ Ἡρακλείου), ὑπῆρξε βυῖρρεα καὶ ὁμαρὴ ἐξέλιξη τῆς Ἑλληνιστικῆς κοινῆς, κατευθεῖαν ἀποχόρου τῆς Ἑλληνικῆς τῶν κλασσικῶν χρόνων. Πρόκειται γιὰ τὴν γλώσσα ἐπὶ ἣν εἶναι γραμμένα τὰ Ἐσαγγέλια, καὶ προφερόταν ἀκριβῶς μὲ τὸν τρόπο ποὺ ἄρα φέρεται ἡ Θεία Λειτουργία, ἀλλὰ καὶ ἡ σύγχρονη ἐξηγητικὴ γλώσσα. Ὑπάρχει δηλαδὴ μίᾳ ἀδιάσπαστη βυῖρρεα τῆς γλώσσας, ἀλλὰ καὶ τῆς προφορᾶς τῆς ἀπὸ τὴν Μικηναϊκὴ τουράχιστον ἐποχὴ ἕως καὶ ἄρα φέρεται.

Μποροῦμε νὰ δοῦμε τὶς ποιητικὲς τῶν Μεγάλων Δυναμειῶν τῆς ἑποχῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν ἡμερικῶν διαδόχων τους, νὰ ἀποκόγουν τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος ἀπὸ τὶς ἱστορικὲς του αὐτοκρατορικὲς καταβολές, ὥστε νὰ μὴν μπεῖ ἐν κίνδυνῳ τὸ δικὸ τους *Status quo*.

Ἡ γλώσσα ἀποτελεῖ βασικὸ στοιχεῖο ἐνὸς ἔθνους καὶ ἡ ὑπονόμεισή της δυναμιτίζει τὰ ἴδια τὰ θεμέλια ὄχι μόνο τῆς ἐθνικῆς βυῖρρεα τῆς παρούσης, ἀλλὰ καὶ τῆς βυῖρρεα καὶ ἐπιβιώσῆς του. καὶ βυῖρρεα πρὸς τὴν πάγια

ἐπιθυμία τῶν ἐκάστοτε ἰσχυρῶν τῆς γῆς ἐτὴν ἐξαιρετικὰ βηματικὴν χρωματικὰ περιοχὴ τῆς Ἀνατολικῆς Μεσογείου, τὴν καρδίαν τῆς Ἑσπερίας, οἱ Ἕλληνες ἔπρεπε καὶ πρέπει γὰρ παραμεῖνουμε ἕνα μικρὸς γὰρ χωρὶς ρίζες (καταβροχὴν γῆρας, προβάσεις γὰρ «ἀγεληνοποίηση» τοῦ Βυζαντίου, θεωρία τῆς «Μαύρης Ἀθηνᾶς», ἀναβίωση τῶν πομπητικῶς καταρριφθέντων θεωριῶν τοῦ Φαημερίου μὲ πομπητικὴν ἐπίδραση ἐναντίον τῶν πομπητικῶν στοιχείων, τὴν ἀδρᾶ εἰσοβολὴν γαυρομεταναστῶν κ.γ.μ.), ἔχοντας ἀποκοπεῖ ἀπὸ τὸ ἥρωικὸ καὶ αὐτοκρατορικὸ μας παρελθόν, ὥστε γὰρ εἶμασθε πάντοτε παιδῆνιο ὄργανο τῶν φέγων, μέσω τῶν φεπουημένων κυριάρχων ἐγὶτ' μας, καὶ ποτὲ κινητήρια δύναμη ἱκανὴ γὰρ βλάψει τὰ βυργέροντά τους καὶ τὴν «δική τους» ἰσορροπία δυνάμεων ἐτὴν περιοχῇ.

Ὁ Ἐραβμος, ἢ Erasmus Desiderius, ἔμεινε ἐτὴν ἱστορία ὡς γιγλόγος, θεολόγος καὶ μεχάρος οὔμαγιστῆς.

Γεννήθηκε ἐτὸ Φότερταμ γύρω ἐτὸ 1466 καὶ πέθανε ἐτὴν Βαβιγεία τῆς Ἑβελίας τὸ 1536.

Ἀπῆρξε πομπητικὸς, μὲ τεράβτια ἀπῆρξη, διακεκριμένος γὰρ τὴν γραυρότητα, τὴν πομπητικότητα, τὴν εὐγυία καὶ ἰδιαίτερα γὰρ τὴν καυβτικότητα του.

Τὸ ἔργο του διαπύεται ἐτὸ βύνογόν του ἀπὸ ἀρχῆς, ὅπως ὁ γιγερηγισμός, ἢ ἀναμόρφωση τῶν θεωριῶν, ἢ ἀνοχὴ ἐτὶς ἀνθρώπινες ἰδέες, ἢ ἐνοποίηση τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πομπητισμοῦ.

Τὸ 1492 χειροτονήθηκε ἱερέας καὶ θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς ἤχητορες τοῦ Προτεβαντισμοῦ, ἐπειδὴ προετοίμασε τὰ πνεύματα γὰρ γὰρ δεχθῶν τὴν ἀρηκευτικὴν Μεταρρύθμιση.

Η ΑΛΛΑΓΗ ΛΕΞΕΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΣΤΗΝ "ΓΡΕΚΑΝΙΚΗ" ΔΙΑΛΕΚΤΟ ΤΗΣ ΚΑΤΩ ΙΤΑΛΙΑΣ

Στα ἑλληνικά φωνήματα ὁ χρόνος καὶ ὁ τόπος, δηλαδὴ ἢ ἐκτὸς Ἑλλάδας μεταφορὰ τῶν ἑλληνικῶν πρωτογένεων, ἐπιφέρει ἀλλοιώσεις.

Δὲν πρέπει νὰ παραβλέψουμε καὶ τὴν ἀλλαγὴ τὴν ὁποῖαν ἔχουν ὑποβτεῖ οἱ ἑλληνικὲς γέσεις ἐπὶ τὴν "γρεκανικὴ" διάλεκτο τῆς κάτω Ἰταλίας: π.χ. "βτραφόσσια" ἢ ἀβτροφεσχιά, "φούντια" ἢ βοήθεια, "γκαπία" ἢ ἀγάπη, "γκιρό" ὁ ἰσχυρός ... κ.ο.κ.

Σημειωτέον ὅτι οἱ "Γρεκανοὶ" τῆς πάσαι ποτὲ Μεγάλῃς Ἑλλάδας δὲν βρισκονται ἐκεῖ ἀπὸ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους, ὅπως ποτὸ βυζάντιον, ἐδάτωσ, ἀναγέρεται. Ὁ Ἑλληνισμὸς τῆς κ. Ἰταλίας ὑπάρχει ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Πελαγονίων καὶ Ἀρκάδων ἀποίκων. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται μέσω τῆς γλώσσας. π.χ. ἡ φράσις "a chiatoga μου en' agmateni" σημαίνει: ἡ θυγατέρα μου εἶναι παντρεμένη. Παρατηροῦμε ὅτι τὸ δηγμικὸ ἄρθρον ἐκφέρεται δωρικὰ: "α". Τὸ "en" εἶναι τὸ ὀμηρικὸν ἐν = ἔνεστι, εἶναι. Τὸ δὲ agmateni προέρχεται ἀπὸ τὴν πανάρχαια ἑκφρασις "ἄρμόζην τὴν θυγατέρα", "ἄρμόζω κόρα ἀνδρα" (= προβαρμόζω, προβκοζῶ ἀνδρα ἐπὶ τὴν κόρη), "ἄρμόττω γάμον" (= βυζάντιον γάμον).

Πράγματι: "Ἡ γλώσσα εἶναι ἡ γενεαλογία τῶν γαῶν".

[Ἐίπαμε καὶ προηγουμένως ὅτι τὸ γ τρέπεται ἐν τῇ γ ἐπὶ τὴν γατινική, καὶ γενικῶς ἐπὶ τὴν δούβη: (γένος → genus, γαλατία → galatia).

Γι' αὐτὸ, ὅταν τὸ γ ἐπιβτρέγει μέσα ἐν γέσεις "αὐτιδαίνεια", μετατρέπεται ἐκ νέου ἐν δ: (μεγάλη, μάγα + αὐγή, αὐγὰ → Μαγναυλα → Μαγναύρα).

Οἱ γατινοὶ τὸ παραδέχονται ὅτι "τῶν ἠδίδτων ἑλληνικῶν γραμμάτων" βτεροῦνται: "jucundissimas ex Graecis litteris non habebus".

(Quintilianus, Inst. Orat. XII, 10, 27)

καὶ μία μαρτυρία προερχόμενη ἀπὸ τὸν Νομπελίτα Ἰταλὸ θεατρικὸ βυχγραφέα καὶ γογοτέχνη LUIGI PIRANDELLO:

«Εἶμαι ἀπὸ τὴν Σικελία, δηλαδὴ τὴν Μεγάλῃ Ἑλλάδα καὶ ὑπάρχει ἀκόμη ποτὸ ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τὴν Σικελία. Τὸ μέτρο, ἡ ἁρμονία καὶ ὁ ρυθμὸς (rythme,

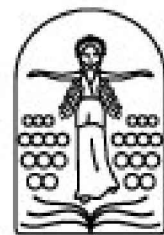
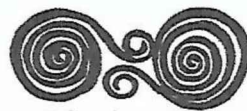
γίτμο) τούτ' ἀκόμη... Ἐξ ἄλλου, εἶμαι ὁ ἴδιος ἐχὼ ἐλληνικῆς καταγωγῆς. Ναι, ναι, μὴν ἐκπηρήτεσθε. Τὸ οἰκογενειακὸ μου ὄνομα εἶναι Πυραύγγερος. Τὸ Πιραντέγγο δὲν εἶναι παρὰ φωνητικὴ παραφθορὰ τοῦ : Πιρατζέγγο, Πιραντέγγο...».

Ο ΛΙΓΙ ΠΙΡΑΝΔΕΛΛΟ εἰς τὸν κώβτα Οὐράνη (1934)

Βιβλιογραφία:

1. Ἀρχαία Ἑλλ. Γλωσσο Α' Τυμβαίου, Μπερυντάκος, Παπαδωμῆς, Λουτριὰκη, Χαραζαμπάκος.
2. Σύντομα Δεκαπενθήμερα Μαθήματα Ἀρχαίας Ἑλλ. Γλωσσο. Ἑξλεκτὴ Χορηγία κ. Μ. Τόρτυνος κ' Μεγαλοπόλεως, (Ἴστοβελίδα Ἐλευθεροῦ Ἑλλ. Σχολείου). Μαθήματα 1^ο κ' 2^ο.
3. Ἑλλην Λόγος, Πῶς ἢ Ἑλλ. Τονιμοποίησε τὸν Παγκόσμιον Λόγον, Ἄννα Τσιροπούλου - Ἐβταδίου, ἐκδ. Γεωργιάδης.
4. Κώβτας καρδαρῶς, Ἡ ἑραβμιακὴ προγορά: Ἐπιβτημονικὴ Ἀσθαρεβία καὶ Λέδος πὺ βτρέγεται ἑναντίον τοῦ ἰδίου τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθους.
5. Διαγεχθῶμεν Ἑλληνικῶς, Ἀ' κύκλος Σπουδῶν Παιδικοῦ Τμήματος Ἑλληνικῆς Ἀγωγῆς, Ἐρήνη Μαυροπούλου, ἐκδ. Γεωργιάδης.

ΕΛ.Ε.Σ

ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΕΘΝΙΚΟ ΔΙΑΔΟΧΟ